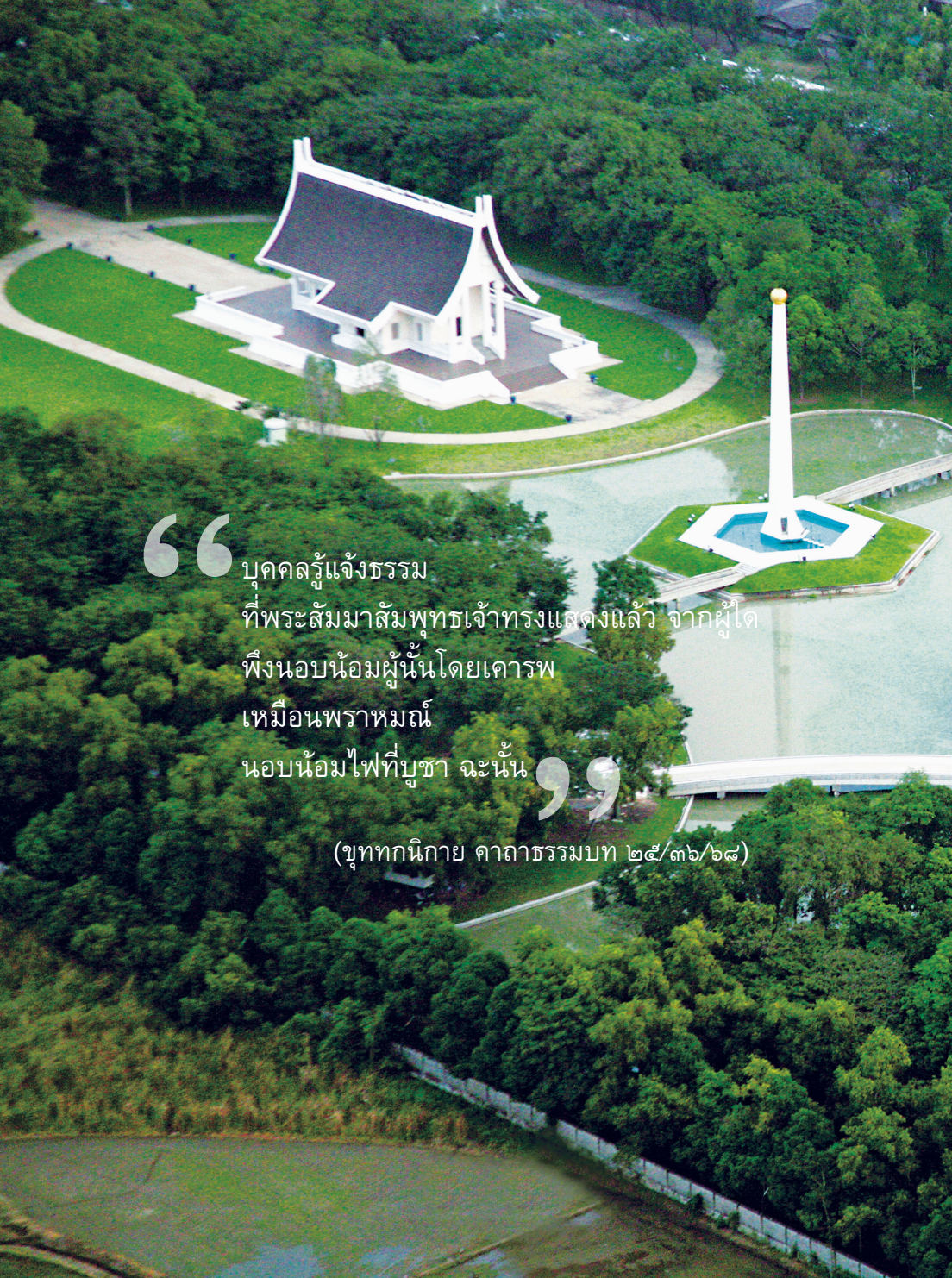
คุณยายอาจารย์

มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย



“บุคคลรู้แจ้งธรรม
ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงแล้ว จากผู้ใด
พึงนอบน้อมผู้นั้นโดยเคารพ
เหมือนพราหมณ์
นอบน้อมไฟที่บูชา ฉะนั้น”

(ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท ๒๕/๓๖/๖๘)



คำนำ

“คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย” ถ้อยคำนี้ยิ่งใหญ่นัก เพราะหากใครได้เห็น ได้รู้จัก ได้ใกล้ชิด หรือแม้เพียงได้ฟังท่านพูดสักครั้ง จิตใจของผู้นั้นย่อมเป็นบุญกุศลและเปี่ยมสุข เพราะท่านเป็นผู้ที่คิด พูด และทำทุกสิ่งเพื่อบุญกุศลเท่านั้น ท่านสอนให้เรารักบุญ กลัวบาป สอนให้รู้จักและเข้าถึงที่พึ่งภายใน คือ พระธรรมกาย อันจะทำให้ชีวิตรอดพ้นจากทุกข์ภัยในวัฏสงสาร พบกับความสุขภายใน เป็นผลให้เกิดสันติภาพขึ้นในโลกอย่างแท้จริง

แม้คุณยายอาจารย์ฯ จะละสังขารไป แต่เหมือนท่านไม่ได้จากไปไหน พระคุณอันยิ่งใหญ่ตลอดจนคำสอนอันทรงคุณค่าของท่านเสมือนสิ่งแทนตัวที่ยังคงแนบแน่นอยู่ในใจของทุกคน และหากท่านยังมีชีวิตอยู่ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ นี้ ก็จะมีอายุครบ ๑๐๕ ปี ซึ่งจะมีพิธีหล่อรูปเหมือนทองคำคุณยายอาจารย์ฯ ในวันที่ ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๗

คณะศิษยานุศิษย์จึงขอถือโอกาสพิเศษนี้ จัดพิมพ์หนังสือ “คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย” ขึ้นอีกครั้ง โดยได้เพิ่มเติมเนื้อหาสาระอันเกี่ยวเนื่องกับท่านนับจากวันละสังขารจวบจนกระทั่งปัจจุบัน เพื่อน้อมรำลึกถึงและประกาศเกียรติคุณของ “คุณยาย” ผู้เป็นดั่งอัญมณีที่ล้ำค่าของพระพุทธศาสนา อีกทั้งเป็นการแสดงความกตัญญูกตเวทีความเคารพเทิดทูน ที่มีต่อท่านอย่างไม่เสื่อมคลาย ในฐานะ “ผู้ให้ชีวิตใหม่” ในเส้นทางธรรมแก่ศิษยานุศิษย์ และในฐานะที่เป็น “ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย” วัดที่มีการเผยแผ่พระพุทธศาสนาไปทุกภูมิภาคทั่วประเทศและทั่วโลกอยู่ในขณะนี้

ประภาศรี บุญสุข

๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๗

คำนำในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๒

นับจากวันที่ได้พิมพ์หนังสือ “คุณยายอาจารย์มหารัตน อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย” ครั้งที่ ๑ เพื่อบูชาธรรมคุณยายอาจารย์ฯ ในวาระวันคล้ายวันเกิดครบ ๙๐ ปี เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๔๑ นั้น มีท่านผู้รู้และผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์หลายท่านเมตตาให้คำชี้แนะว่า ยังมีข้อมูลที่ต้องเพิ่มเติมแก้ไขอีกหลายประการ นับเป็นความปรารถนาดีเพื่อให้หนังสือเล่มนี้แสดงออกถึงความเป็น “คุณยาย” ได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น จึงได้แก้ไขในการพิมพ์ครั้งนี้

การจัดพิมพ์ครั้งที่ ๒ นี้ มีความสำคัญยิ่ง เพราะเป็นการจัดพิมพ์เพื่อเป็นที่ระลึกเนื่องในวาระที่คุณยายอาจารย์มหารัตน อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ละสังขารจากโลกนี้ไป เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓ ที่ผ่านมา และเป็นการแสดงความกตัญญูกตเวทีต่อพระคุณอันยิ่งใหญ่ ที่ท่านเป็นผู้ปิดนรก เปิดสวรรค์ ชี้ทางนิพพาน ด้วยการสอนให้ชาวโลกได้รู้จักและเข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน คือ พระธรรมกาย อันจะทำให้ชีวิตนี้รอดพ้น

จากทุกข์ภัยในวัฏสงสารอย่างถาวร พบกับความสุขภายใน เป็นผลให้เกิดสันติภาพแก่โลกอย่างแท้จริง

ท้ายที่สุดนี้ ขอขอบพระคุณทุกท่านที่เมตตาชี้แนะ และมีส่วนทำให้หนังสือเล่มนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ช่วยให้การถ่ายทอดคุณธรรมของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง สมบูรณ์เด่นชัด สมกับที่พวกเราเหล่าศิษยานุศิษย์เคารพรักและเทิดทูนบูชาท่านอย่างยิ่ง

ประภาศรี บุญสุข

๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

คำนำในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๑

ตลอดระยะเวลายาวนานร่วม ๓๐ ปีมาแล้ว (ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๓ ถึงปัจจุบัน) ที่เราได้ยินได้ฟังเรื่องราวของวัดพระธรรมกายเคียงคู่ไปกับนามของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ได้รับการกล่าวขานว่า เป็นผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย วัดที่มีความโดดเด่นในเรื่องของการปฏิบัติธรรม สถานที่สะอาด สงบ ร่มรื่น ผู้คนมีระเบียบวินัย และเหนือสิ่งอื่นใด เป็นวัดที่มีพุทธศาสนิกชนมาปฏิบัติธรรมมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงของวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา อย่างเช่น วันวิสาขบูชา วันมาฆบูชา หรือวันทอดกฐิน มีผู้มาปฏิบัติธรรมร่วมกันนับแสนคน โดยที่ไม่เคยเกิดเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน ณ ที่ใดๆ ในโลกยุคปัจจุบัน

ทั้งนี้กล่าวได้ว่า เบื้องหลังแห่งความสำเร็จทั้งมวลในการปูพื้นฐานสร้างคนให้เป็นคนดี สร้างพระให้เป็นพระแท้ และสร้างวัดให้เป็นวัดที่สมบูรณ์พร้อมด้วยปฏิรูปเทส ๔ เช่นนี้ เป็นผลมาจากการทุ่มเทชีวิตจิตใจกระทำภารกิจของพระพุทธศาสนาทั้งหยาบและละเอียดอย่างยอดเยี่ยมของคุณยายอาจารย์ มหาปูชนียาจารย์ของ

บรรดาศิษย์ทั้งในอดีตและปัจจุบัน ที่มารวมกัน ณ วัดพระธรรมกาย ตำบลคลองสาม อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

เรื่องราวปูมหลังการสร้างบารมี กอปรด้วยคุณธรรมอันสูงส่งของคุณยาย ที่จะได้นำมากล่าวต่อไปนี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งแห่งความเป็นจริงทั้งปวงที่ไม่อาจพรรณนาออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรได้หมดสิ้น เนื่องจากคุณธรรมอันสูงส่งเช่นนี้เป็นเรื่องลึกซึ้ง ละเอียดอ่อน หากแต่มีความปรารถนาเพียงเพื่อให้ท่านผู้อ่านที่ยังไม่รู้จักคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ได้รู้จัก ส่วนท่านผู้อ่านที่รู้จักแล้วก็จะได้รับรู้เรื่องราวที่ละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการประกาศพระคุณอันยิ่งใหญ่ของท่านที่มีต่อชาวโลกและสรรพสัตว์ทั้งปวง

ประภาศรี บุญสุข

๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๑

สารบัญ

๔.... คำนำ
๖.... คำนำในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๒
๘.... คำนำในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๑
๑๔.... วัยเด็กของคุณยาย
๒๒.... แสวงหาธรรม
๓๐.... ศึกษาวิชชาธรรมกาย
๓๖.... พบพ่อ
๔๒.... ชีวิตในวัดปากน้ำ
๕๐.... ก้าวไปสู่การทำวิชชา
๕๘.... คุณยายทำวิชชา
๗๐.... หนึ่งไม่มีสอง
๗๖.... คำบัญชาของหลวงปู่วัดปากน้ำ
๘๔.... พบผู้สืบทอด
๙๔.... อานุภาพของคุณยาย
๑๐๖.... เคารพคำยาย
๑๑๔.... ตามหมู่คณะ
๑๒๐.... กำเนิดบ้านธรรมประสิทธิ์

๑๓๐.... วางแผนให้ศิษย์ประพฤติพรหมจรรย์
๑๓๖.... คุณยายสร้างคน
๑๔๔.... ยอดนักบริหาร
๑๖๖ .... ยุคเริ่มต้นของงานเผยแผ่
๑๗๒....ผู้มองการณ์ไกล
๑๗๘....คุณยายสอนศิษย์
๑๙๒.... ผู้เปี่ยมด้วยความเคารพ
๑๙๘.... บูชาคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ
๒๐๘....ผู้เป็นที่รัก เคารพ บูชา
๒๑๖.... วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น



ท้องฟ้ามืดมิดยามราตรี
เริ่มมีแสงสว่างอ่อนเรื่อจากปลายขอบฟ้าด้านตะวันออก
เป็นสิ่งบอกให้รู้ว่า วันใหม่กำลังจะเริ่มต้นอีกครั้ง
หลายชีวิตเปิดเปลือกตา เมื่อแสงตะวันแจ่มจ้า
แต่ชีวิตหนึ่งเคลื่อนไหวมาก่อนอรุณจะรุ่งด้วยซ้ำ

เด็กหญิงลูกชาวนา
ขยันออกไปทำนาตั้งแต่ตี ๔ ทุกวัน
เด็กหญิง... ผู้มีดวงใจเข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว ไม่เคยหวั่นไหวต่อสิ่งใด
เด็กหญิง... ผู้เจริญวัยขึ้น เพื่อมาเป็นมหารัตนอุบาสิกา
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

ประวัติชีวิตของท่านบริสุทธิ์ งดงาม
ควรค่าต่อการนำมาเป็นแบบอย่างและเทิดทูนไว้
ในฐานะปูชนียบุคคลของโลกอย่างแท้จริง



วัยเด็กของคุณยาย



อาณาบริเวณทุ่งนากว้างใหญ่แห่งหนึ่งในอำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ในครั้งนั้นดารดาษไปด้วยต้นข้าวเขียวขจีพลิ้วไสว ภายใต้ฟ้าใสและปุยเมฆที่เกลื่อนกล่น รวมทั้งบ้านริมแม่น้ำนครชัยศรี มีเรือและต้นไม้ใหญ่น้อยรายรอบบริเวณนั้น เอื้อต่อการซุกซนของลูกสาวพ่อยิ่งนัก

ลูกสาวคนนี้ซนมาก ชอบพายเรือเล่นไปตามคลอง ซนถึงขนาดพ่อต้องขู่ว่าจะตีให้มากที่สุด พ่อจะพูดเช่นนี้ เพื่อหยุดความซุกซนของลูกสาวคนที่ ๕ ซึ่งพ่อลงความเห็นว่า ในบรรดาลูกชายหญิงทั้ง ๙ คน ไม่มีใครซนได้มากเท่านี้อีกแล้ว

ลูกสาวคนนี้ ต่อมาคือคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกา จันทร์ ขนนกยูง (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “คุณยาย”) ท่านเกิดเมื่อวันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ปีระกา พ.ศ. ๒๔๕๒ เป็นลูกของพ่อพลอย แม่พัน ในครอบครัวชาวนาผู้มีฐานะปานกลางแห่งอำเภอนครชัยศรี ที่นาของพ่อและแม่มีรวมกันราว ๓๕ ไร่ และอยู่ไม่ห่างไกลกันมากนัก

โดยธรรมชาติของท้องนาจะมีโคกเป็นหย่อมๆ ในสมัยที่คุณยายยังเด็ก ท่านมักจะหาบกระเช้าข้าวไปส่งผู้ใหญ่ที่ทำงานอยู่กลางนาเสมอ แล้วไปนั่งร่วมวงกินอาหารกลางวันกันบนโคก ปล่อยให้ควายที่ถูกใช้งานมาแล้วครึ่งวันได้กินหญ้ากินน้ำของมันตามลำพัง

คุณยายมีเพื่อนมาก เพื่อนๆ ต่างก็รักคุณยายกันทุกคน ตกตอนเย็น คุณยายและเพื่อนๆ จะต้อนควายไปอาบน้ำและเอาเข้าคอกพร้อมๆ กัน

วิถีชีวิตของชาวนาหล่อหลอมให้คุณยายเป็นคนแข็งแกร่ง เพราะต้องช่วยพ่อแม่ทำนาตลอดทั้งวัน คุณยายไม่ได้เรียนหนังสือ ดังนั้นจึงอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ เพราะในสมัยนั้นนิยมให้เด็กผู้หญิงอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน ให้เป็นแม่ศรีเรือน อีกทั้งยังไม่มีการศึกษาภาคบังคับ คุณยายจึงต้องทำงานบ้านและทำนาไปด้วย ท่านเป็นคนขยันอย่างที่สุด ในนาของท่านจึงปราศจากวัชพืชและให้ผลผลิตสูงกว่านาของเพื่อนบ้านข้างเคียง

ทุกวันก่อนที่ดวงตะวันจะทอแสง ในราวตี ๓ ใกล้ตี ๔ คุณยายจะตื่นขึ้นมาเพื่อออกไปลงนา ท่านชอบมองดูดวงตะวันยามที่ค่อยๆ โผล่ขึ้นมาจากขอบฟ้า พลางคิดคำนึงด้วยความอยากรู้ว่า **“ดวงตะวันนี้เจ้ามาจากไหนนะ ทำอย่างไรเราจะไปถึงดวงตะวันได้”** แม้ว่าจะเห็นเป็นประจำอยู่ทุกวัน เช่นเดียวกับคนทั่วๆ ไป แต่ความคิดของท่านไม่เหมือนใครเลย ท่านอาจหาญ คิดที่จะไปให้ถึงดวงตะวัน อยากรู้ว่ามันขึ้นมาจากตรงไหน ทำอย่างไรจึงไปถึงได้ ความคิดเช่นนี้ไม่ใช่ธรรมดา เป็นวิสัยทัศน์ที่ลึกซึ้ง ฉายแววของบัณฑิตนักปราชญ์ ของนักสร้างบารมีมาตั้งแต่เด็กทีเดียว


กรีตฐานรากธรรมกายเจดีย์ ณ วัดพระธรรมกาย จ.

ความขยันขันแข็งของคุณยายนั้น เป็นที่ประจักษ์ชัดต่อสายตาของเพื่อนบ้าน ที่ทำนาในที่ติดกันอยู่ทุกคืนวัน เขาพยายามอย่างยิ่งที่จะแข่งความขยันกับคุณยาย โดยไปที่นาให้เช้าขึ้น แต่ไม่ว่าเขาจะไปที่นาให้เช้ายิ่งขึ้นเพียงไหน ก็ไม่เคยไปถึงก่อนคุณยายเลยสักครั้งเดียว เขาจึงรู้สึกทึ่งและยอมรับในความขยันที่ผสมผสานด้วยความมุ่งมั่นแข็งแกร่งของคุณยาย และให้สมญายกย่องท่านว่า **“แข้งเหล็ก”** ซึ่งมีความหมายเฉพาะสำหรับผู้ให้สมญา คือ ขยันมาก ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย มีมานะ มีความอดทนที่หาใครเสมอเหมือนได้ยากยิ่ง เมื่อขยันช่วยพ่อแม่ทำงานทุกอย่าง ฐานะทางบ้านของคุณยายจึงอยู่ในระดับที่ดีพอสมควร ไม่เป็นหนี้เป็นสินใคร

คุณยายมองเห็นชีวิตครองเรือนของพ่อแม่ที่อยู่ด้วยกัน ซึ่งมีทั้งสุขและทุกข์คลุกเคล้าปะปนกันตลอดมา เพราะพ่อเป็นคนติดเหล้า ต้องดื่มเหล้าวันละ ๑๐ สตางค์ทุกเย็น

ยามใดที่ไม่ดื่มเหล้า พ่อจะเป็นคนใจดี แต่ถ้าดื่มเหล้าเข้าไปครั้งใด พ่อจะหาเรื่องมาถกเถียงกับแม่ทุกครั้งไป แล้วแม่ก็จะมีถ้อยคำเอาไว้สำหรับปราบพ่อโดยเฉพาะ เพราะแม่รู้ว่าหากพูดคำนี้ออกไปคราวใด พ่อก็จะหายเมาคราวนั้น

วันหนึ่ง เกิดเรื่องใหญ่และเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญยิ่งต่อการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของคุณยาย วันนั้นพ่อเมาเหล้านอนอยู่บนแคร่



ใต้ถุนบ้าน บ่นพึมพำไม่ยอมเลิก แม่อยู่ข้างบนบ้านคงจะรำคาญ จึงตะโกนลงไปด้วยถ้อยคำเหน็บแนมที่ใช้ได้ผลในทุกครั้งที่ผ่านมาว่า “ไอ้นกกระจอก มาอาศัยรังเขาอยู่ บ่นอะไรพึมเชียว”

โดยเหตุที่พ่อมาอยู่บ้านของแม่ซึ่งมีฐานะดีกว่าตน จึงเป็นปมแห่งความน้อยเนื้อต่ำใจที่แฝงเร้นอยู่ในจิตใจของพ่อ วันนั้นพ่อทนไม่ไหวเมื่อได้ยินแม่พูดเช่นนี้ จึงถามลูกๆ ว่าพ่อเป็นนกกระจอกมาอาศัยรังแม่อยู่จริงไหม? แม่เขาด่าว่าอย่างนี้จริงไหม? น้ำเสียงของพ่อสร้างภาวะตึงเครียดให้กับลูกๆ จึงไม่มีใครกล้าตอบนอกจากคุณยาย เพราะท่านไม่อยากให้พ่อแม่ทะเลาะกัน และไม่ได้คิดว่าคำของแม่เป็นคำด่า จึงบอกพ่อไปว่า “แม่ไม่ได้ว่าพ่ออย่างนั้นหรอก” แต่ถ้อยคำแห่งความหวังดีนั้นกลับเป็นผลร้ายต่อท่าน เพราะพ่อหันมาโกรธคุณยายแทน และแช่งให้หูหนวก ๕๐๐ ชาติ

คำแช่งของพ่อติดอยู่ในจิตใจอันละเอียดอ่อนของคุณยายนับแต่นั้นมา เพราะคุณยายรู้ว่าคำให้พรของพ่อแม่นั้นศักดิ์สิทธิ์สามารถส่งผลดีจริงตามที่ท่านพูดได้ ส่วนคำสาปแช่งก็คงต้องศักดิ์สิทธิ์เช่นกัน กลัวจะส่งผลร้ายจริงตามที่แช่งไว้ คุณยายจึงตั้งใจว่าจะขออโหสิกรรมต่อพ่อในยามที่พ่อใกล้จะละโลกตามธรรมเนียมที่เคยเห็นมา เพราะหากไปขอขมาในเวลาที่พ่อยังแข็งแรงอยู่ พ่ออาจจะย้อนโกรธเป็นไฟขึ้นมาอีกก็เป็นได้



หลังจากนั้นไม่นานพ่อก็ล้มป่วยลง พ่อป่วยหนักหลายเดือน ถึงกับต้องป้อนข้าวกันทุกวัน ลูกๆ จะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาดูแลพ่อ จนกระทั่งเช้าวันที่เป็นวาระสุดท้ายของพ่อ หลังจากที่คุณยายป้อนข้าวพ่อแล้ว ท่านก็เข้าครัวไปกินข้าว แล้วพายเรือออกไปดูต้นข้าวที่กำลังออกรวงอยู่เต็มท้องนาตามปกติ

เมื่อกลับมาถึงบ้าน ท่านเห็นทุกคนกำลังร้องไห้กับการจากไปอย่างไม่มีวันกลับของพ่อ พี่น้องต่างตำหนิว่าคุณยายไปไถลเสียที่ไหน ไม่มาขอขมาพ่อ คุณยายฟังถ้อยคำเหล่านั้นด้วยอาการที่สงบนิ่ง ท่านไม่ร้องไห้คร่ำครวญ เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ที่จะต้องมีเกิด แก่ เจ็บ ตาย แต่ในใจลึกๆ ยังคิดกังวลเกี่ยวกับคำแช่งของพ่ออยู่ตลอดเวลา กลัวว่าจะติดตัวไปในภพเบื้องหน้า เพราะท่านกลัวบาป จึงตั้งปณิธานที่จะตามหาพ่อในสัมปรายภพนับแต่วันนั้นเป็นต้นมา

แสวงหาธรรม





แม้วันเวลาจะผ่านไปนานเพียงใด ความปรารถนาที่จะไปขอขมาพ่อก็ไม่เคยจางหายไปจากใจของคุณยายเลยแม้แต่น้อย ท่านระลึกเสมอว่าสักวันหนึ่งจะต้องไปหาพ่อให้ได้ ไปเพื่อขอขมา จะได้พ้นเวรพ้นกรรมตามที่พ่อแช่งเอาไว้ และหากทราบว่ามีสำนักอาจารย์ใดสามารถสอนให้ไปหาพ่อที่จากโลกนี้ไปแล้วได้ ท่านก็พร้อมจะละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อไปขอเป็นศิษย์ทันที

ในราวปี พ.ศ. ๒๔๗๐ เมื่อคุณยายอายุได้ ๑๘ ปี มีข่าวร่ำลือว่าหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ สามารถสอนคนให้เข้าถึงธรรมกายได้ และหากใครเข้าถึงธรรมกายแล้วก็สามารถไปนรก ไปสวรรค์ ไปนิพพานได้ ไปเยี่ยมพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย หรือญาติมิตรที่ตายไปแล้วก็ได้ ยิ่งไปกว่านั้นยังสามารถพูดคุยจับมือถือแขนกันได้ หากญาติใครตกนรกก็ช่วยให้พ้นได้ หรือถ้าหากญาติขึ้นสวรรค์ ก็เอาบุญไปเพิ่มให้ได้

เมื่อได้ยินข่าวนี้คุณยายรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง ท่านตั้งใจว่าจะต้องไปพบหลวงปู่วัดปากน้ำให้ได้ นับแต่นั้นมาไม่ว่าในยามที่กำลังทำนาหรือยามว่างจากภารกิจทำนา ท่านจะคำนึงถึงเรื่องการไปขอขมาพ่ออยู่ไม่เว้นวาง และรอคอยจนกว่าจะถึงเวลาอันสมควร

ราวปี พ.ศ. ๒๔๗๘ เมื่อคุณยายอายุ ๒๖ ปี ท่านตัดสินใจอย่างเด็ดขาด ลาแม่และพี่น้อง โดยมอบทรัพย์สมบัติอันได้แก่





ที่ดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่านให้กับน้องสาวและพระน้องชาย อีกทั้งแก้วแหวนเงินทองทั้งหมดของท่านก็ถอดยกให้พี่น้องไปจนหมดสิ้น เหลือเพียงร่างกายที่แข็งแรงกับจิตใจที่แข็งแกร่ง และปณิธานอันแน่วแน่ที่จะไปตามหาพ่อเท่านั้น

เมื่อไปกราบลาแทบเท้าของแม่ และบอกความตั้งใจให้แม่รับรู้ แม่ฟังแล้วก็ร้องไห้ เป็นภาวะตึงเครียดที่มักจะเกิดขึ้นเป็นปกติในยามจากกันเช่นนี้ และเป็นธรรมดาอยู่เองที่น้ำตาของแม่จะมีอานุภาพต่อลูกมาก แต่คุณยายตั้งใจแน่วแน่แล้วว่าจะต้องไปศึกษาวิชชาธรรมกายจากหลวงปู่วัดปากน้ำ น้ำตาของแม่กับความรักความห่วงหาอาวรณ์นี้ จึงไม่อาจเหนี่ยวรั้งความตั้งใจของท่านได้

แม้ว่าความรัก ความเคารพและบูชาแม่ยังมีอยู่อย่างเปี่ยมล้นก็ตาม แต่คุณยายสามารถแยกแยะระหว่างความรักของแม่และมโนปณิธานในการแสวงหาธรรมของท่านได้ ด้วยเหตุนี้ใจของคุณยายจึงเป็นปกติ ไม่หวั่นไหว ไม่อาลัยอาวรณ์ ยังคงรักษาไว้ได้อย่างมั่นคงทั้งความกตัญญูกตเวทีที่มีต่อแม่ และมโนปณิธานที่จะไปตามหาพ่อให้ได้

อย่างไรก็ดี แม่ได้ยื่นเงินให้คุณยาย ๒ บาท สำหรับเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ท่านก็รับมาโดยดีเพื่อไม่ให้แม่เสียน้ำใจ ต่อจากนั้นก็เดินทางออกจากบ้านไป แม้ไม่รู้ว่าจะต้องไปเผชิญกับ

อะไรบ้าง จะเป็นตายร้ายดีเพียงใด อีกทั้งไม่รู้ว่าพ่อตายแล้วไปอยู่ที่ไหน แต่ท่านก็ต้องไปหาให้พบ เมื่อพบแล้วจะได้กราบขอขมาอย่างที่ตั้งใจไว้

เมื่อมาอยู่กับญาติที่กรุงเทพฯ คุณยายสืบทราบว่าคุณนายเลี้ยบ สิกาญจนานันท์ เศรษฐินีย่านสะพานหัน ชอบไปทำบุญถวายภัตตาหารที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นประจำ ท่านจึงไปสมัครเป็นคนรับใช้ที่บ้านนี้ แม้ว่าครอบครัวของท่านจะมีฐานะพอที่จะเลี้ยงตัวเองได้อย่างสบายๆ มีศักดิ์ศรีและเป็นที่ยอมรับของคนทั้งหมู่บ้าน แต่คุณยายกลับถอดวางทุกสิ่งเหล่านั้น ยอมที่จะเป็นคนรับใช้เขา เพียงเพื่อได้มาซึ่งโอกาสในการเข้าถึงธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอันเป็นเป้าหมายสูงสุด บุคคลเช่นท่านนี้หาได้ยากยิ่งในโลก

ครอบครัวของคุณนายเลี้ยบเป็นตระกูลใหญ่ มีสมบัติมากมาย มีตึกแถวยาวเป็นระยะทางหลายกิโลเมตรอยู่ทั้ง ๒ ฝั่งถนน และมีกิจการทำธุรกิจอิมปอร์ตเอ็กซ์ปอร์ตอยู่กับหลายประเทศ เหนือสิ่งอื่นใด คุณนายเลี้ยบเป็นอุปัฏฐากสำคัญของวัดปากน้ำ ได้ทำบุญเลี้ยงพระเณรมาตลอดระยะเวลายาวนานถึง ๒๐ ปี จึงเป็นที่รู้จักดีของหลวงปู่วัดปากน้ำ เป็นที่รู้จักของพระเณร อุบาสก อุบาสิกาทั้งวัด ซึ่งคุณยายมองดูแล้วว่าจะอาศัยเป็นเส้นทางไปสู่วัดปากน้ำ



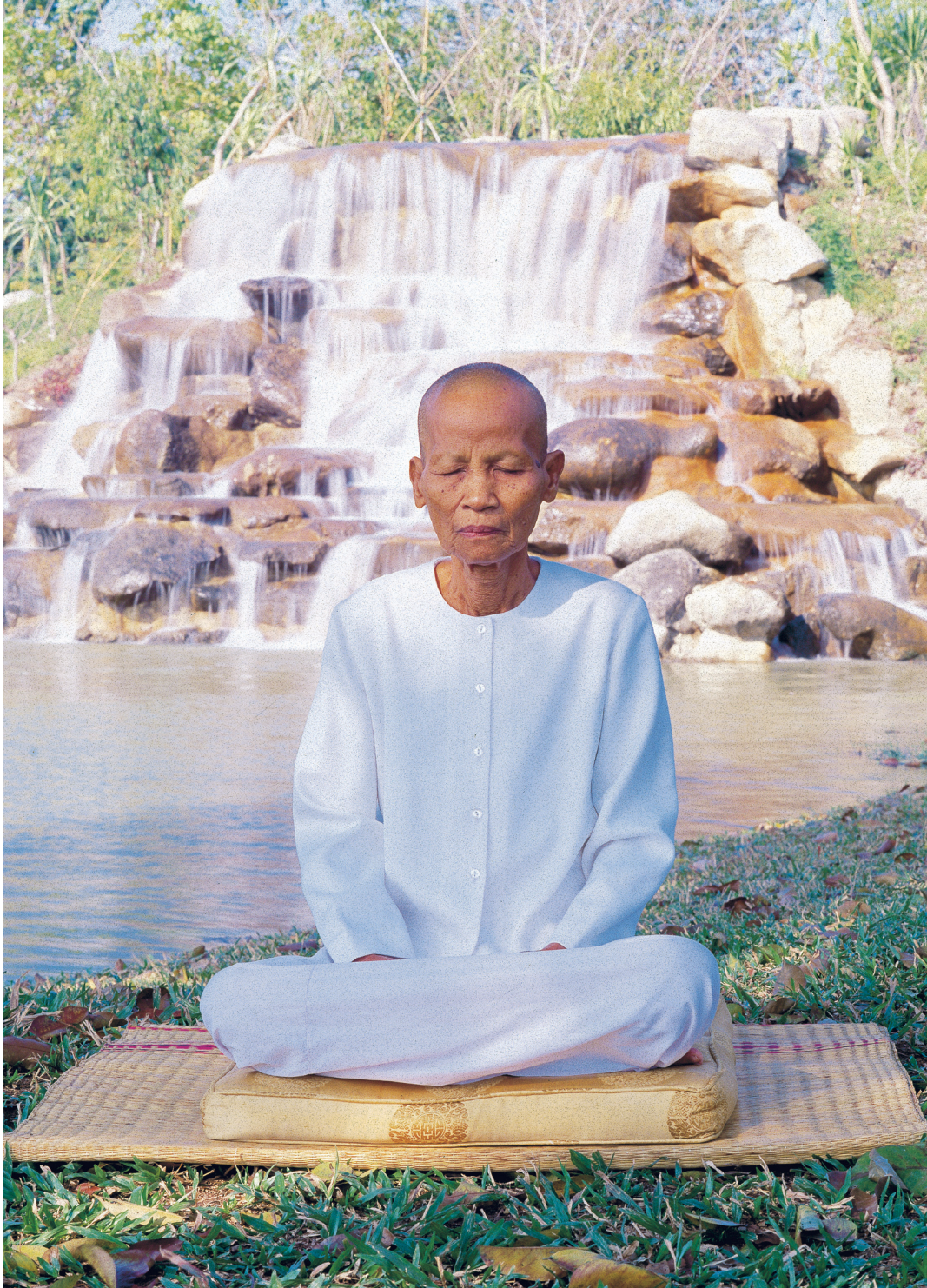
คุณยายเป็นคนชนบทเดินทางเข้ามาในกรุงเทพฯ โดยที่ไม่รู้จักใคร การที่จะเข้าไปอยู่ในวัดวาอารามจำเป็นต้องมีผู้ใหญ่ฝากฝัง การตัดสินใจมาอยู่กับครอบครัวนี้ จึงเป็นการตัดสินใจด้วยสติปัญญาอันชาญฉลาดล้ำลึกของท่านที่มุ่งตรงสู่เป้าหมายหลักอันจะนำไปสู่วัดปากน้ำได้เร็วที่สุด

โดยปกติแล้วคุณนายเลี้ยบเป็นคนเจ้าระเบียบ รักความสะอาด ไม่ว่าจะทำอะไรต้องประณีตเรียบร้อย สวยงาม เมื่อคุณยายเข้าไปอยู่ในบ้านนี้ ท่านก็รับใช้เขาทุกอย่าง โดยไม่คิดว่านี่คือการรับใช้ หากแต่คิดว่าจะไปช่วยทำบ้านของเขาให้สะอาด ไปช่วยรักษาสมบัติของเขาที่มีอยู่นี้ไม่ให้เสื่อมสลาย แม้ท่านจะเติบใหญ่จากวิถีชีวิตชาวนา แต่ท่านก็สามารถจัดการดูแลทำงานบ้านทุกอย่างได้ละเอียดประณีตเป็นที่ถูกใจเจ้าของบ้านโดยไม่ต้องบอกต้องสอน เพราะอุปนิสัยของคุณยายนั้นเป็นคนขยันขันแข็ง อดทน มีระเบียบวินัย รักความสะอาด และซื่อตรงมาตั้งแต่เด็ก เมื่ออุปนิสัยเหล่านี้ได้แสดงออกให้เจ้าของบ้านเห็นอยู่เสมอ คุณยายจึงได้รับการยกฐานะจากคนรับใช้ธรรมดา มาเป็นหัวหน้าคนรับใช้ในเวลาเพียงไม่ถึงสัปดาห์ และยิ่งไปกว่านั้น คุณนายเลี้ยบยังไว้ใจมอบกุญแจห้องเก็บสมบัติไว้ให้คุณยายช่วยดูแล

๒๗

ห้องเก็บสมบัตินี้เป็นเสมือนคลังของบ้าน แก้วแหวนเงินทอง ทั้งหมดจะถูกเก็บไว้ในกำปั่นซึ่งอยู่ในห้องนี้ ไม่มีใครสามารถเข้าไปได้แม้แต่ลูกหลาน นอกจากเจ้าของบ้านกับคุณยายที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลทำความสะอาดและคอยรักษาสมบัติเหล่านั้นเท่านั้น

ด้วยความรับผิดชอบของคุณยาย เจ้าของบ้านจึงมั่นใจว่า หากมีท่านอยู่ เขาสามารถไปไหนมาไหนได้โดยไม่ต้องห่วงกังวล เพราะคุณยายทำหน้าที่ของท่านได้อย่างสมบูรณ์ เจ้าของบ้านจึงทั้งรักและไว้วางใจ อีกทั้งมีความรู้สึกว่า หากเอาใจมาวางไว้ที่คุณยายแล้วไม่ผิดหวัง เพราะวางตรงนี้แล้วเชื่อมือได้ เชื่อถือได้ว่าปลอดภัย



ศึกษาวิชชาธรรมกาย





โดยปกติแล้ว คุณนายเลี้ยบจะเชิญคุณยายทองสุข สำแดงปั้น ศิษย์ที่ปฏิบัติธรรมได้ผลดีจนหลวงปู่วัดปากน้ำไว้วางใจส่งออกไปเผยแผ่ธรรมะ ให้มาสอนธรรมะที่บ้านเป็นประจำ

เมื่อคุณยายเห็นคุณยายทองสุขมา ใจของท่านก็พองโตด้วยความปีติ เพราะท่านรู้ว่าคุณยายทองสุขสามารถสอนธรรมะได้ ความรู้สึกของคุณยายคราวนั้นเปี่ยมไปด้วยความอยากเข้าใกล้ อยากฟัง อยากปฏิบัติตาม แต่ด้วยความคิดที่ว่าเวลานี้ท่านอยู่ในฐานะคนรับใช้ การที่จะไปนั่งปฏิบัติธรรมกับเจ้านายนั้นไม่เป็นการสมควร คุณยายจึงหาโอกาสเข้าไปคอยรับใช้คุณยายทองสุข เพื่อจะได้มีโอกาสเรียนธรรมปฏิบัติบ้าง

โดยเหตุนี้คุณยายจึงต้องเหน็ดเหนื่อยมากยิ่งขึ้นไปอีก เพราะต้องเจียดเวลามาคอยดูแลเอาใจใส่คุณยายทองสุขอีกคนหนึ่ง นอกเหนือจากงานบ้านที่ต้องทำอยู่เดิม เริ่มตั้งแต่นำเสื้อผ้าของคุณยายทองสุขไปซัก ตาก พับ และรีดให้อย่างประณีตเป็นระเบียบเรียบร้อย นอกจากนั้นยังดูแลปูที่หลับที่นอนให้อย่างตึงเรียบ สวยงาม หรือแม้แต่มุ้งก็สะอาด มีกลิ่นหอม ตลอดจนการจัดเตรียมเรื่องอาหารการกินจิปาถะ ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้เพียงเพื่อให้คุณยายทองสุขเมตตาสอนธรรมปฏิบัติให้อย่างเดียวเท่านั้น

การที่คุณยายต้องเหน็ดเหนื่อยมาตลอดเพื่อเป้าหมายอันบริสุทธิ์นี้ไม่สูญเปล่า ได้เข้าไปเติบโต เบ่งบานอยู่ในใจของคุณยายทองสุข ฟูมฟักเป็นความเมตตาเอ็นดูคุณยายมากเป็นพิเศษ จนกระทั่งวันหนึ่งท่านถามคุณยายว่า “จะเรียนธรรมะบ้างไหมล่ะ?” เมื่อได้ฟังดังนี้ คุณยายก็รู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง รีบตอบว่า “อยากเรียนจังเลย แต่ว่าขึ้นไปเรียนด้วยไม่ได้ กลัวเจ้าของบ้านจะไม่อนุญาต” คุณยายทองสุขจึงเมตตาขออนุญาตเจ้าของบ้านให้คุณยายขึ้นไปนั่งสมาธิด้วย และสอนธรรมปฏิบัติให้ โดยแนะนำให้**วางใจไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ แล้วภาวนา สัมมา อะระหัง**

เพียงได้ยินคุณยายทองสุขสอนเท่านี้ ก็ดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่สร้างความปีติไม่รู้จบสำหรับคุณยายเลยทีเดียว ดังนั้นวันหนึ่งๆ ในระหว่างนั้น คุณยายจะรีบทำงานบ้านให้เสร็จอย่างรวดเร็ว เพื่อหาโอกาสนั่งสมาธิตามลำพัง เพราะหากงานบ้านเสร็จเร็วเพียงใด ท่านก็จะมีเวลานั่งสมาธิมากขึ้นเพียงนั้น

อย่างไรก็ตาม เป็นความจริงที่ว่า ชีวิตของคนรับใช้ที่อยู่ในบ้านเศรษฐีนั้นยากที่จะหาเวลาว่างเป็นของตนเอง เพราะแม้จะเสร็จงานอย่างหนึ่งแล้ว เจ้านายก็ยังใช้ให้ไปทำงานอื่นต่อไปอีกได้ตลอดเวลา เมื่อเป็นเช่นนี้ งานของคุณยายจึงหนักมาก หนักเพราะทำงานให้เจ้านายอย่างทุ่มเท เพราะอยากได้โอกาสศึกษาธรรมะที่



วัดปากน้ำ เพราะอยากจะไปปฏิบัติธรรมกับเจ้านายเวลาคุณยายทองสุขมา แล้วก็หนักเพราะว่าต้องบริหารเวลา เพื่อให้ได้โอกาสว่างในการปฏิบัติธรรมส่วนตัวโดยไม่เสียงาน แต่ถึงกระนั้น ท่านไม่เคยปริปากพร่ำบ่นอะไรเลย ทำด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่มีเวลาว่างเว้นจากการทำความดี ทำภารกิจทุกด้านอย่างสมบูรณ์ไปพร้อมๆ กัน

การเรียนธรรมปฏิบัติที่บ้านคุณนายเลี้ยบนี้จะเรียนกันบนดาดฟ้า เพราะว่าอากาศเย็นสบาย **หลังจากทำงานเสร็จในแต่ละวันแล้ว แม้จะดึกดื่นเพียงใด คุณยายจะขึ้นมานั่งสมาธิบนดาดฟ้านี้เพียงลำพังเสมอ** ท่านพยายามทำความเพียรเรื่อยไป เริ่มตั้งแต่ตอนแรกๆ ก็คิดฟุ้งมาก จนกระทั่งฟุ้งน้อย จากฟุ้งน้อยจนถึงไม่ฟุ้งเลย และจากไม่ฟุ้งเลยมาถึงขั้นรู้สึกโล่ง โปร่ง เบาสบาย แล้วในที่สุดก็เห็นจุดสว่างเล็กๆ เหมือนดวงดาวในอากาศเกิดขึ้นภายใน ท่านทำใจหยุดในหยุด นิ่งในนิ่ง ดิ่งเข้ากลางของกลางเข้าไปเรื่อยๆ ในที่สุดท่านก็สมปรารถนา เข้าถึงธรรมกายบนดาดฟ้านั่นเอง



๓๓





อาคารจาตุมหาราชิกา
อาคารปฏิบัติธรรมหลังแรก รองรับสาธุชนได้ ๕๐๐ คน

พบพ่อ



เมื่อคุณยายเข้าถึงธรรมกายแล้ว ท่านก็ยังพากเพียรปฏิบัติต่อไปอีก จนใจนิ่งสนิทและสว่างมาก ท่านเล่าประสบการณ์นี้ให้คุณยายทองสุขฟัง พร้อมกับปรารภเรื่องพ่อของท่านว่า “พี่ พี่ ฉันอยากไปหาพ่อจังเลย ไม่รู้ว่าพ่อตายแล้วไปอยู่ที่ไหน”

คุณยายทองสุขบอกว่า “มันก็จะไปยากอะไรล่ะ” และได้แนะนำคุณยายให้ไปหาพ่อด้วยวิชชาธรรมกาย พอคุณยายทองสุขแนะนำเท่านั้น คุณยายก็ถอดกายออกไป เหมือนหลุดไปทั้งตัว เป็นพระธรรมกายที่ใสละเอียด ในเวลานั้นคุณยายไม่ได้คิดไว้เลยว่า พ่อจะไปเกิดที่ไหน ใจของท่านเป็นกลางๆ สุดแต่ธรรมกายภายในจะนำไป เมื่อธรรมกายนำไปถึงนรกเท่านั้น ไฟนรกก็ดับ เครื่องทรมานสัตว์นรกทั้งหมดก็หยุดทำงานชั่วคราว ณ ที่นั้น คุณยายมองเห็นสัตว์นรกต่างๆ ที่กำลังได้รับความทุกข์ทรมาน มีทั้งตัวเป็นคนหัวเป็นสัตว์ และตัวเป็นสัตว์หัวเป็นคน สุดแต่เวรกรรมที่ได้ทำไว้ในอดีต สัตว์นรกแต่ละประเภทก็มีเครื่องทรมานแตกต่างกัน

คุณยายตรวจดูด้วยญาณทัสนะของธรรมกาย ท่านมองเห็นพ่อ ซึ่งบัดนี้ผ่ายผอมไม่มีเสื้อผ้า รวมทั้งไม่มีเรี่ยวแรง พ่อต้องรับผลกรรมด้วยการดื่มน้ำทองแดงที่ร้อนแรงจนกระทั่งตาย เมื่อตายแล้วก็เกิดมารับการทรมานอีกซ้ำแล้วซ้ำเล่า เมื่อได้พบธรรมกายของคุณยาย พ่อก็ยกมือไหว้ แต่เพราะความไม่มีแรง มือนั้นจึง





กลับตกลงไปดังเดิม คุณยายสงสารพ่อไม่อยากให้ตกอยู่ในนรกอีกต่อไป ท่านจึงอาศัยพระธรรมกายแนะนำให้พ่ออาราธนาศีล ๕ พร้อมกับให้นึกถึงบุญกุศลที่เคยทำเอาไว้ในสมัยที่เป็นมนุษย์

หลังจากรับศีลแล้ว พระธรรมกายก็พาพ่อขึ้นไปบนสวรรค์ คุณยายมองเห็นพ่อเปลี่ยนจากสภาพที่ทนทุกข์ทรมาน ผิวพรรณที่ซูบซีดก็กลับเป็นผ่องใส มีเสื้อผ้าชุดใหม่อันเป็นทิพย์มาสวมกาย

วิมานของพ่อดูซอมซ่อกว่าวิมานของเทวดาอื่นทั้งหมด เพราะเมื่อครั้งที่พ่อยังเป็นมนุษย์อยู่นั้น เป็นมนุษย์ประเภทบุญก็ทำ กรรมก็สร้าง วัดก็เข้า เหล้าก็กิน เพราะฉะนั้นด้วยผลบุญที่เคยทำจึงทำให้มีวิมานคอยอยู่ แต่เพราะทำด้วยจิตที่ไม่ค่อยบริสุทธิ์นักวิมานจึงมัวหมอง แม้ในเวลาทำบุญก็ทำไปตามกำลัง ไม่ได้ทำเต็มกำลัง เพราะฉะนั้นวิมานของพ่อจึงไม่ใหญ่โตเหมือนคนอื่น ส่วนการที่พ่อดื่มเหล้า กรรมนั้นได้ส่งผลให้พ่อไปตกในนรก

เมื่อคุณยายช่วยให้พ่อพ้นจากนรกขึ้นไปอยู่บนวิมานได้ คุณยายทองสุขจึงแนะนำให้เอาบุญที่เข้าถึงธรรมกายช่วยปรับปรุงวิมานให้ใหญ่โตขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นกายของพ่อได้เปลี่ยนเป็นกายเทพบุตรที่มีเครื่องประดับ และมีบริวารสมบัติมากมาย หลังจากนั้นจึงแนะนำให้คุณยายสอนพ่อให้ภาวนา **“สัมมา อะระหัง”** และกำชับว่าหากพ่อลืมภาวนาเมื่อใดก็จะหล่นลงไปอีก พ่อรับปากอย่างแข็งขัน



เนื่องจากไม่อยากตกไปในนรก ไปรับความทุกข์ทรมานจากการโดนกรอกน้ำทองแดงที่กำลังเดือดพล่านอีกต่อไป เพราะพ่อได้รับรู้ความเจ็บปวดทั้งหมดแล้วว่าเมื่อน้ำทองแดงเข้าไปในปากแล้ว ก็จะเผาไหม้เนื้อตัวให้ละลายไปทันที แล้วกลับฟื้นขึ้นมาใหม่อีกเพื่อชดใช้กรรมต่อ และจะต้องเป็นเช่นนี้ตลอดเวลายาวนาน ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส

คุณยายมีโอกาสขออโหสิกรรมกับพ่อในคราวนั้น พ่อของท่านซึ่งเป็นเทพบุตรไปแล้วก็ประนมมือไหว้พระธรรมกายให้อโหสิกรรมกับคุณยายทุกประการ พ่อบอกกับคุณยายว่า “ที่พูดไปนั้นพูดด้วยความโมโห แต่ไม่มีเจตนาจะให้ลูกหูหนวกอย่างนั้น แต่ถ้าลูกติดค้างอยู่ในใจ ไม่สบายใจ พ่อก็ให้อภัย อโหสิกรรม”



ชีวิตในวัดปากน้ำ





เมื่อคุณยายปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงธรรมกาย และไปช่วยพ่อให้พ้นจากนรกได้สำเร็จแล้ว ความรู้สึกแช่มชื่นเบิกบานก็ท่วมท้นอยู่เต็มหัวใจ ไม่มีความปรารถนาอะไรอีกทั้งสิ้น ท่านกล่าวว่า การเข้าถึงธรรมกายนั้นเป็นสุขอย่างยิ่ง สุขที่ไม่อาจหาสิ่งใดมาทดแทนได้ในโลก เป็นความสุขที่ไม่มีประมาณ เป็นสุขล้วนๆ เป็นความรู้สึกที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเลยในชีวิต แม้ใครจะเอาทองคำกองท่วมหัวมาแลกก็ไม่ยอม

ด้วยเหตุนี้ คุณยายจึงคิดว่าจะต้องทำงานให้มากยิ่งขึ้น เพื่อให้เจ้านายเห็นใจ แล้วจะได้ขอโอกาสไปปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำสัก ๑ เดือน วันหนึ่งสบโอกาสเหมาะ หลังจากคุณยายได้นัดแนะกับคุณยายทองสุขไว้แล้ว ท่านจึงเข้าไปขออนุญาตเจ้าของบ้านเพื่อไปปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำ เจ้าของบ้านก็เต็มใจอนุญาต แต่ได้กำชับว่าเมื่อครบ ๑ เดือนแล้วให้กลับมา คุณยายฟังแล้วท่านก็นิ่งไม่ได้ตอบว่าอย่างไร เจ้าของบ้านจึงเข้าใจเอาเองว่า เมื่อครบกำหนดแล้วคุณยายจะกลับมา

คืนนั้นคุณยายนอนหลับแล้วฝันไปว่า ตัวท่านเองยืนอยู่บนฝั่งแม่น้ำใหญ่ มีเรือลำหนึ่งพาท่านข้ามแม่น้ำไปยังอีกฝั่งหนึ่ง ซึ่งมีต้นโพธิ์ใหญ่มาก มีใบดก ร่มครึ้ม ทั้งใหญ่ทั้งสวยงาม ให้ร่มเงา

ร่มรื่น หลังจากขึ้นฝั่งได้ท่านก็เข้าไปนั่งใต้ต้นโพธิ์ ด้วยความรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่ง แล้วก็รู้สึกตัวตื่นขึ้น

คุณยายทองสุขพาคุณยายไปวัดปากน้ำเป็นครั้งแรกในเวลาบ่ายของวันพฤหัสบดี ราวปี พ.ศ. ๒๔๘๑ ขณะนั้นหลวงปู่วัดปากน้ำกำลังลงสอนธรรมปฏิบัติอยู่ที่ศาลาซึ่งอยู่ใกล้กับโรงครัวของวัด* เมื่อคุณยายทองสุขแนะนำคุณยายกับหลวงปู่วัดปากน้ำ หลวงปู่ก็เงยหน้าขึ้นมามองคุณยาย ท่านนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ทักขึ้นมาด้วยถ้อยคำซึ่งยากต่อการเข้าใจสำหรับคุณยายในขณะนั้นว่า **“มึงมันมาช้าไป”** แล้วท่านก็ส่งคุณยายเข้าโรงงานทำวิชชาในวันนั้นเลย

โดยปกติการที่จะเข้าโรงงานทำวิชชาในสมัยนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายนัก จะต้องผ่านด่าน คือการทดสอบจากผู้ที่เข้าถึงธรรมกายรุ่นพี่ ซึ่งจะตั้งคำถามที่มนุษย์ธรรมดาตอบไม่ได้ มีแต่ผู้ที่เข้าถึงธรรมกายเท่านั้นที่สามารถตอบได้ เพราะได้เข้าไปถึงผู้รู้แจ้งเห็นจริง ถ้าสามารถตอบคำถามได้ จึงจะเข้าโรงงานทำวิชชาได้ แต่สำหรับคุณยายแล้ว ท่านไม่ได้ผ่านขั้นตอนนี้เลย เพราะหลวงปู่วัดปากน้ำท่านสั่งให้เข้าไปทำวิชชาได้ทันที

* หลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านจะสอนธรรมปฏิบัติให้กับสาธุชนทั่วไปทุกวันพฤหัสบดีในช่วงบ่าย หากมีการสอนในวันอื่นๆ ถือว่าเป็นโอกาสพิเศษ



นอกจากการเข้าโรงงานทำวิชชาจะยากแล้ว การมีชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่เช่นนี้ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะจะต้องปรับตัวให้เข้ากับสถานที่ใหม่และต้องปรับตัวให้เข้ากับบุคคลรอบข้างอีกด้วย

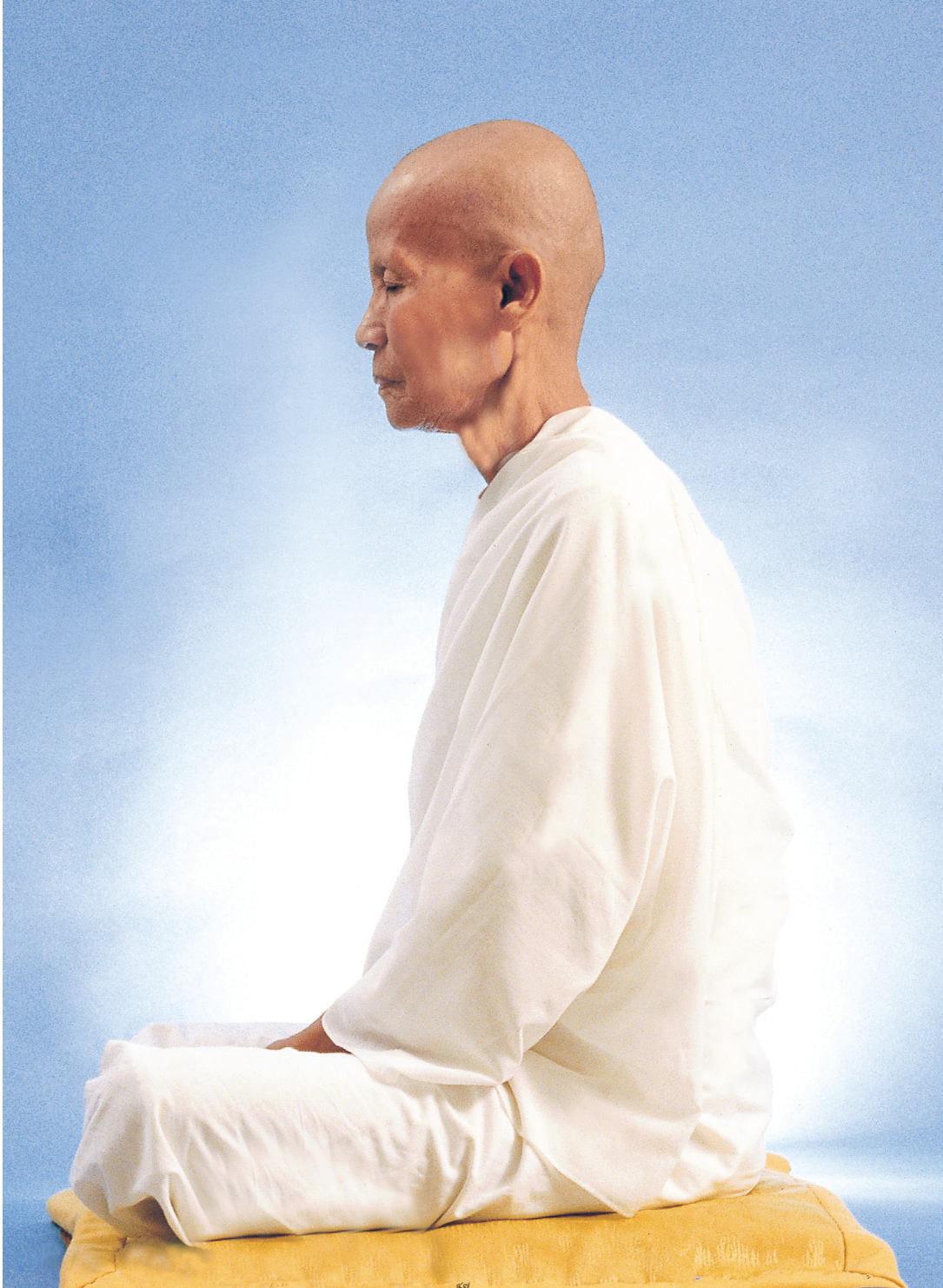
เมื่อแรกที่เข้าไปอยู่ในวัดปากน้ำนั้น เนื่องจากคุณยายเป็นคนใหม่สำหรับที่นี่ ท่านเข้ามาโดยไม่รู้จักใคร และไม่มีสมบัติใดๆ ติดตัวไปด้วย สิ่งของเครื่องใช้ที่ได้รับมาจึงมีเพียงของเก่าๆ ที่เขาเก็บทิ้งไว้โดยไม่มีใครดูแล เพราะของที่ใช้การได้ดีก็มีคนนำไปใช้หมดแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเตียง ตั่ง มุ้ง หรืออะไรก็ตาม มุ้งที่มีอยู่ก็เป็นมุ้งที่ขาดและเก่าเก็บ ของที่เก็บเอาไว้นานๆ โดยไม่ได้ดูแล ย่อมมีกลิ่นเหม็น แต่ท่านก็รับมาด้วยความรู้สึกชุ่มชื่นใจ เพราะคิดเพียงว่าจะอาศัยมุ้งนี้กันเหลือบ ยุง ริ้น ไร ไม่ให้มาไต่ตอม ซึ่งท่านก็เอามาซักจนสะอาด แล้วปะเย็บอย่างดี

เตียงที่ได้มาก็เป็นเตียงขาหัก ที่ไม่มีใครใช้ เก็บซุกไว้ในห้อง อยู่ในสภาพที่พัง มีกลิ่นเหม็น และมีตัวเรือด บ่งบอกถึงความสกปรกและอับชื้น คุณยายท่านได้เตียงอย่างนั้นมาก็ไม่รู้สึกเสียใจแต่ประการใด เพราะคิดว่าจะอาศัยเตียงนี้นอน เพื่อพักผ่อนร่างกายให้หายง่วงเหงาหาวนอน เมื่อสดชื่นแล้วจะได้เอากำลังนั้นมาประพฤติปฏิบัติธรรมต่อไป

คุณยายไม่มีข้าทาสบริวารหญิงชาย ไม่มีสมบัติเพชรนิลจินดาใดๆ ทั้งสิ้น มีเพียงความคิดที่ดีงามที่จะศึกษาวิชชาธรรมกาย เมื่อได้เตียงมาก็จัดการซ่อมแซมเตียงนั้นให้พอนอนได้ แม้ว่าท่านจะไม่มีความรู้ในเรื่องนี้เลย แต่ท่านก็ต้องจัดการซ่อมแซมทุกสิ่งทุกอย่างด้วยตนเอง จากนั้นก็ปัดกวาดเช็ดถูให้ดูใหม่เอี่ยม ถึงกระนั้นตัวเรือดที่ซ่อนเร้นหลบอยู่ตามซอกเล็กๆ ยังคงมีหลงเหลืออยู่บ้าง ตกกลางคืนขณะที่ท่านกำลังหลับตัวเรือดก็ออกมากัดท่าน มันกัดจี๊ดทีหนึ่งก็สะดุ้งตื่นทีหนึ่ง นอนหลับๆ ตื่นๆ อย่างนั้นทั้งคืน

โดยปกติคนที่นอนหลับๆ ตื่นๆ ทั้งคืน พักผ่อนไม่เต็มที่ อารมณ์จะอ่อนไหว หงุดหงิดง่าย แต่คุณยายท่านไม่เป็นเช่นนั้น ท่านหากระโถนเล็กๆ มาใบหนึ่ง ลักษณะเหมือนถ้วยแก้ว ขนาดเท่ามือกำรอบมาไว้ที่หัวนอน เอาผ้าขาวรองก้นกระโถนแล้วเอากระดาษขาวปิดไว้ เมื่อตัวเรือดมาดูดเลือด ท่านก็จับตัวเรือดใส่ไว้ในกระโถนนั้น แล้วเอากระดาษปิดไว้ พอถึงตอนเช้าก็เอาไปปล่อย ท่านเก็บจนกระทั่งตัวเรือดหมดสิ้นไป เตียงนอนของท่านจึงสะอาดสะอ้านมาก

ด้วยเหตุนี้ สมาชิกนักรบกองทัพธรรมที่อยู่วัดมาก่อน จึงชอบมาดูเตียงของท่านที่แม้จะไม่สวยงาม แต่ความสะอาดนั้นให้ความรื่นรมย์ใจ เสมือนดอกไม้ในสวนที่สดใส ชูก้านดอกเบ่งบาน



แม้ปราศจากถ้อยคำว่า “เชิญมาดู” ก็สามารถดึงดูดคนให้เข้าไปดูไปสัมผัสใกล้ๆ ได้ ราวกับมีน้ำมาหล่อเลี้ยงให้ดอกไม้นั้นสดชื่นงดงาม เตียงเก่าๆ พังๆ ของคุณยายก็เช่นกัน เสมือนมีน้ำหล่อเลี้ยงเป็นน้ำแห่งความบริสุทธิ์สะอาดที่กลั่นจากใจถึงมือ จากมือถึงเตียง และจากเตียงไปถึงใจของผู้ที่มาดู เตียงของคุณยายจึงกลายเป็นที่ชุมนุมของนักรบกองทัพธรรมที่ชอบมาจับมาลูบคลำเตียงของท่าน

สำหรับเรื่องอาหาร คนเก่าๆ ที่อยู่มาก่อนนั้นก็ไม่ยอมให้คุณยายไปร่วมวงด้วย เพราะท่านมีรูปร่างผอม ผมยาว ตาลึก เนื้อตัวสะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น เป็นธรรมดาที่ใครเห็นก็ต้องคิดว่าท่านเป็นโรค กลัวจะติดเชื้อโรคจากท่าน ดังนั้นเวลาเขาเอาอาหารให้คุณยาย เขาก็ตักใส่จานสังกะสีแล้วเสือกไสให้เหมือนไม่เต็มใจ คุณยายต้องพบกับสภาพเช่นนี้ทุกวัน วันละหลายๆ ครั้ง

คนเราหากถูกใครแสดงความรังเกียจเช่นนี้ทุกวันคงยากที่จะทนอยู่ต่อไปได้ แต่วิสัยของผู้มีบุญนั้นสอนตัวเองได้ คุณยายคิดว่าท่านมาอยู่ที่นี่เพื่อปฏิบัติธรรม ออกจากบ้านมาเพื่อศึกษาวิชชาธรรมกาย อาหารมื้อนี้หรือทุกมื้อเป็นของหลวงปู่วัดปากน้ำที่ได้มาจากบุญของผู้ที่มีศรัทธา เพราะหลวงปู่วัดปากน้ำเป็นเนื้อนาบุญ คนอยากได้บุญก็มาทำบุญกับท่าน แล้วท่านก็เผื่อแผ่มาถึงลูกศิษย์ทุกๆ คน



คุณยายท่านเป็นคนใจใสบริสุทธิ์มองโลกในแง่ดี ท่านคิดว่าเป็นธรรมดาที่คนจัดอาหารจะต้องเหนื่อยมากเป็นพิเศษ เพราะต้องอยู่หน้าเตาไฟ ต้องตื่นแต่ดึกแต่ดื่นไปหาซื้ออาหารมา นอกจากการปรุงอาหารอยู่หน้าเตาไฟจะร้อนแล้ว ยังต้องเหน็ดเหนื่อยจัดแจกอาหารอีก ดังนั้นไม่ว่าเขาจะให้อาหารด้วยกิริยาอาการอย่างไรก็ตาม หน้าที่ของท่านคือรับประทานอาหารของหลวงปู่วัดปากน้ำเพื่อให้มีแรงปฏิบัติธรรม และเพื่อศึกษาวิชชาธรรมกายเท่านั้น

ส่วนการที่ใครมองว่าคุณยายเป็นโรคนั้น ท่านก็คิดว่าดีเหมือนกัน เพราะจะได้ปลีกตัวมาอยู่ตามลำพัง รับประทานอาหารคนเดียว จะอิ่มเวลาไหนก็ได้ ไม่ต้องเกรงใจใคร ขณะที่รับประทานก็มีเวลาสำหรับตรึกธรรมะไปด้วย เสร็จแล้วก็ไปล้างจาน ล้างจานไปด้วยขณะเดียวกันก็ล้างใจไปด้วย สะอาดทั้งจานสะอาดทั้งใจ

คุณยายท่านมีความแน่วแน่เด็ดเดี่ยวในการศึกษาวิชชาธรรมกายเพียงอย่างเดียว ไม่เคยรู้สึกหวั่นไหวต่อเรื่องไร้สาระให้เป็นอุปสรรคต่อการแสวงหาธรรมะของท่านเลย



ก้าวไปสู่การทำวิชชา



คุณยายเป็นคนใหม่ที่ก้าวเข้ามาในโรงงานทำวิชชา แต่ท่านไม่ประมาท ตรึกธรรมะตลอดทุกอิริยาบถ ไม่คิดถึงเรื่องใดทั้งสิ้น ฝึกหยุดในหยุด นิ่งในนิ่งเข้าไปเรื่อยๆ ทั้งวันทั้งคืน ด้วยความวิริยอุตสาหะยิ่ง เพื่อจะได้รู้เห็นวิชชาเหมือนผู้ที่มาก่อน หลวงปู่วัดปากน้ำจะได้ใช้งานได้อย่างทันใจ เมื่อฝึกมากขึ้นความละเอียดก็เพิ่มขึ้นไปตามลำดับจนละเอียดกว่าเดิมที่เคยเป็นมาก่อน และสว่างยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวันมาร้อยเรียงกันเต็มท้องฟ้า

บางครั้งหลวงปู่วัดปากน้ำจะถามคำถามซึ่งคุณยายไม่เคยคิดมาก่อน วันแรกที่ท่านเจอข้อสอบของหลวงปู่วัดปากน้ำ คำถามแรกก็คือ

“ลูกจันทร์ เมื่อกี้หลวงพ่อเดินผ่านโบสถ์มา เห็นนกมันไปเกาะบนหลังคา มันเหลียวมาดูข้างหลัง แล้วมันก็หันไปดูข้างหน้า มันทำอย่างนั้นทำไมวะ?”

เมื่อฟังคำถามแล้ว คุณยายท่านก็หยุดนิ่งอย่างเบาสบาย หยุดในหยุด ดิ่งเข้ากลางไป พอหยุดถูกส่วนก็เห็นเป็นเรื่องเป็นราว ทั้งรู้ทั้งเห็น แล้วตอบว่า

“นกมันก็หันไปดูทางที่มันมา จะได้จำทางได้ แล้วมันก็มองไปข้างหน้า ดูที่หมายที่มันจะไปหากินเจ้าค่ะ”

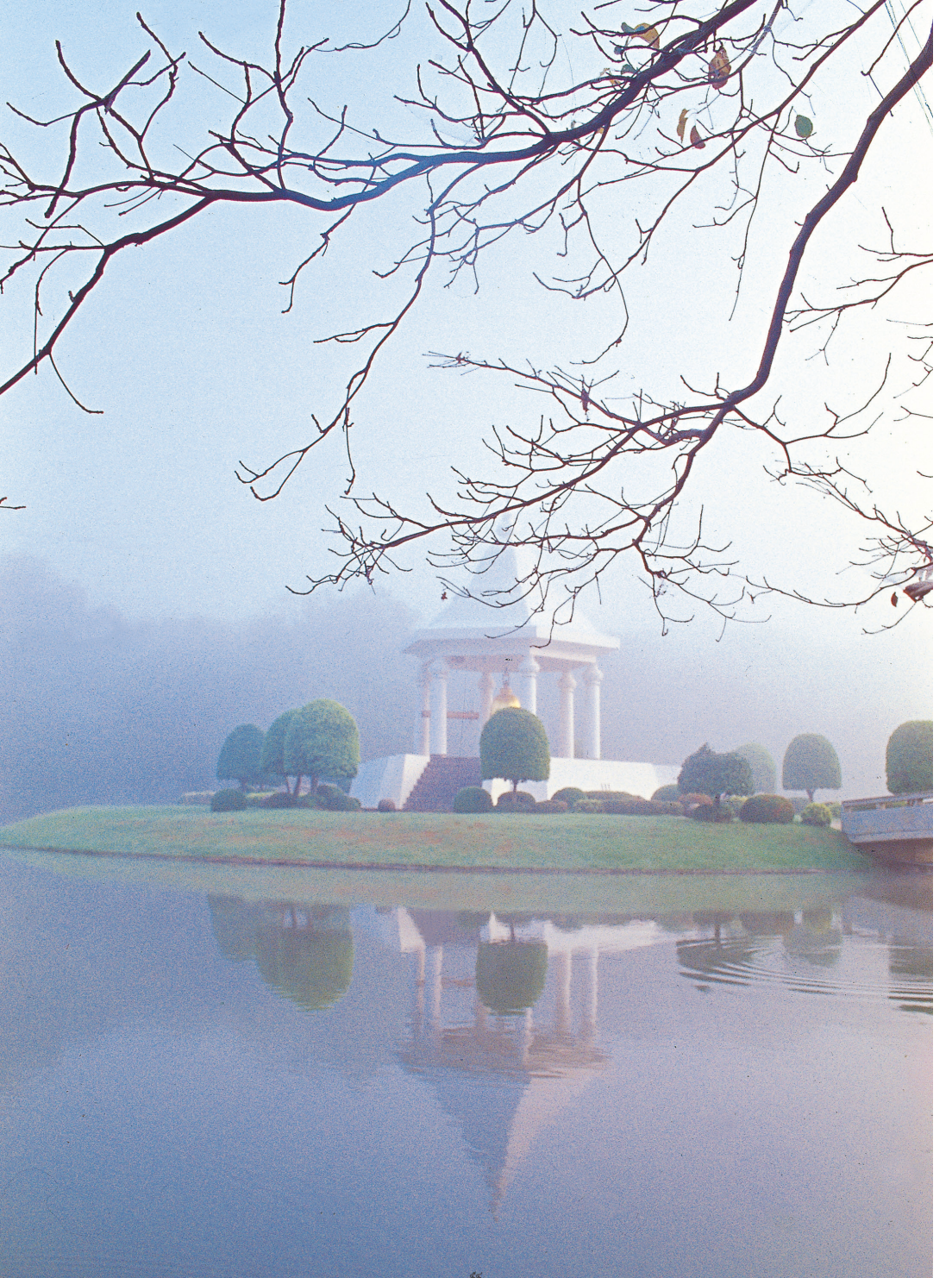
หลวงปู่วัดปากน้ำท่านก็ว่า “เออ มันต้องอย่างนี้ซิวะ”

หลวงปู่วัดปากน้ำท่านจะค่อยๆ ถามจากง่ายไปหายาก พอวันรุ่งขึ้นท่านก็ถามอีก “ลูกจันทร์ หลวงพ่อออกมาจากหอฉัน เห็นคนพิการ ขามันเป๋ เอ็งลองไปดูซิว่า กายละเอียดของมันเป๋ด้วยหรือเปล่า?” คุณยายก็หาคำตอบมาจนได้

เวลาหลวงปู่ท่านถาม ถ้าใครตอบถูก ท่านจะบอกว่า “เออ มันต้องอย่างนี้ซิวะ” ถ้าไม่ถูกท่านจะนิ่งๆ เฉยๆ ถามอย่างนี้ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเรื่องยากขึ้นๆ เช่น ถามถึงแขกพาหุรัด ถึงความเชื่อถืออะไรต่างๆ ซึ่งคุณยายไม่เคยรู้เรื่องมาก่อน แต่ด้วยญาณทัสนะที่แม่นยำ ทำให้ท่านตอบถูกทั้งหมด นอกจากนี้หลวงปู่วัดปากน้ำท่านจะคอยซักถามเสมอว่า **“เวลาออกไปที่หอฉันน่ะ เอ็งอยู่ตรงกลางหรือเปล่าวะ?”** ทำให้คุณยายต้องเอาใจไว้ตรงกลางกายตลอด ไม่ให้คลาดเคลื่อนทั้งกลางวันกลางคืน เมื่อเป็นอย่างนี้ความรู้ก็ลึกซึ้งเข้าไปเรื่อยๆ จนในที่สุดท่านได้มานั่งบนเตียงขาดรู้

เตียงขาดรู้ มีลักษณะคล้ายธรรมาสน์สำหรับพระนั่งเทศน์ขนาดพอดีตัว มีไว้ให้เป็นเกียรติสำหรับผู้ที่มีธรรมะดีเด่น เวลาคุณยายนั่งสมาธิในตอนกลางคืน จะต้องกางมุ้งครอบไว้อีกทีหนึ่ง เนื่องจากเตียงนี้มีขนาดเล็ก จึงเป็นเหตุให้คุณยายต้องนั่งตัวตรง





นิ่งอยู่ตลอดเวลา เพราะถ้าเผลอทำตัวเอียงไปทางใดทางหนึ่งแม้เพียงนิดเดียว จะถูกยุงกัดทันที ท่านั่งสมาธิของท่านจึงสวยงามที่สุด

ส่วนคำว่า **“ขาดรู้”** คือ การทำใจให้หยุดนิ่งสนิทสมบูรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ จนกระทั่งหลุดจากกายหยาบเข้าไปสู่กายธรรมที่ละเอียดขึ้นไปเรื่อยๆ ทิ้งการรับรู้ภายนอกเข้าไปรับรู้ภายใน เมื่อครบกำหนดเวลาแล้วจึงถอน การขาดรู้ทำให้จิตบริสุทธิ์มาก มีพลังมาก ความรู้กว้างขวางมาก และมีญาณทัสนะแม่นยำมากจนกระทั่งความรู้แตกฉาน ทำให้เข้าใจเรื่องราวของโลกและชีวิตเพิ่มมากขึ้นไปตามลำดับ คุณยายท่านเอาจริงเอาจังจนกระทั่งขยับจากผู้ที่ไม่รู้อะไรมาเป็นผู้รู้อยู่แถวหน้า ได้รับความไว้วางใจจากหลวงปู่วัดปากน้ำให้เป็นหัวหน้าเวรขาดรู้ ซึ่งถือว่าเป็นตำแหน่งอันทรงเกียรติยิ่งสำหรับผู้ศึกษาวิชชาธรรมกายที่ฝึกฝนตนเองมาอย่างดีแล้ว

ครั้นแล้ว วันเวลาที่ไม่พึงปรารถนาก็มาถึง หลังจากที่อยู่วัดปากน้ำครบ ๑ เดือน ถึงกำหนดที่คุณยายจะต้องกลับไปหาคุณนายเลี้ยบ แต่เมื่อผ่านมาถึงเพียงนี้ ท่านตั้งใจว่าจะไม่กลับไปอีก จึงปรึกษากับคุณยายทองสุขว่า

“พี่สุข พี่สุข ฉันไม่กลับแล้วนะ”

“กูก็ไม่กลับโว้ย อีก้าง เราบวชกันดีกว่า”

คุณยายทองสุขท่านเรียกคุณยายว่า “อีก้าง”

“แล้วเราจะบวชกันอย่างไรล่ะ” คุณยายถาม

“เช่าผ้าเขาบวชกันดีกว่า” คุณยายทองสุขออกความเห็น เพราะในสมัยนั้นการจะหาซื้อผ้าสักผืนเป็นเรื่องลำบาก จึงต้องใช้วิธีเช่าเขามา เมื่อตัดสินใจดังนั้นแล้วทั้งสองจึงพากันโกนศีรษะบวชกันในคืนนั้น ซึ่งหลวงปู่วัดปากน้ำท่านก็ดีใจที่ทหารของท่านมาปฏิบัติหน้าที่แล้ว

วันรุ่งขึ้น เมื่อคุณนายเลี้ยบจะมารับกลับ ก็เห็นอุบาสิกาทั้งสองนั่งอยู่ตรงหน้าหลวงปู่วัดปากน้ำ ซึ่งนอกจากผมยาวจะหายไปจากศีรษะหมดสิ้นแล้ว หน้าตาผิวพรรณยังนวลสดชื่นด้วยธรรมรังสีของพระธรรมกายอีกด้วย

เวลานั้น คุณนายเลี้ยบยังไม่กล้าพูดสิ่งใด ทั้งนี้เพราะเกรงใจหลวงปู่วัดปากน้ำ จึงได้แต่มองหน้ากัน แต่ในที่สุดหลังจากที่หลวงปู่ลุกออกไปแล้ว คุณนายเลี้ยบก็ถามคุณยายด้วยความไม่เข้าใจว่า

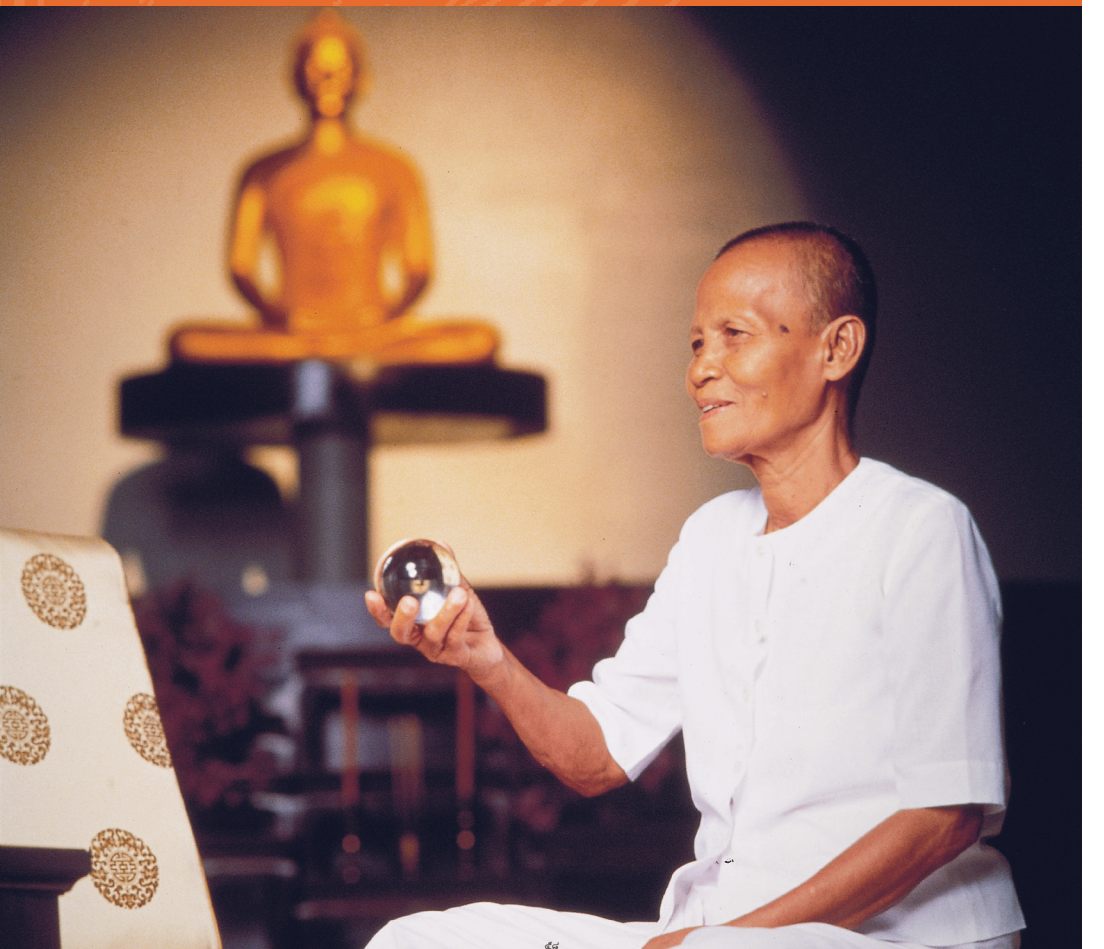
“ไหนว่าจะกลับ ทำไมบวชล่ะ?” คุณยายท่านไม่ตอบสิ่งใดเลย ได้แต่นั่งฟังด้วยอาการสงบนิ่งอันเป็นอัธยาศัยปกติของท่าน

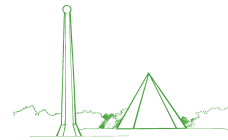
ความผูกพันที่คุณนายเลี้ยบมีต่อคุณยายนั้น เป็นความผูกพันที่ไม่อาจประมาณได้ว่ามากมายเพียงใด ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์

ในอีก ๒๐ ปีต่อมา ขณะนั้นคุณนายเลี้ยบอายุ ๘๕ ปี มาหาคุณยาย แล้วพูดด้วยถ้อยคำเดิมว่า “แม่จันทร์นะ แม่จันทร์ บอกว่ามาแล้วจะกลับ แล้วก็ไม่กลับ” แม้ในวันที่ใกล้จะละโลก คุณนายเลี้ยบให้คนมาเชิญคุณยายไปที่บ้าน เพื่อที่จะทำบุญกับคุณยาย แต่พอเจอหน้ากันเท่านั้น คุณนายเลี้ยบก็ใช้คำเดิมอีก “แม่จันทร์นะ แม่จันทร์ บอกว่าไปแล้วจะกลับ แล้วก็ไม่กลับ” แล้วก็มอบเงินเพื่อทำบุญกับคุณยายผู้มีธรรมะในตัวเอง

นับเป็นการรอคอยอันยาวนานตลอดชีวิตของใครคนหนึ่ง ซึ่งผูกพันอย่างลึกซึ้งอยู่กับความดีงามของคุณยาย แต่สำหรับคุณยายเอง ท่านไม่ได้คิดจะมาแสวงหาอาชีพอย่างนี้ เพราะท่านก็มีบ้านอยู่กว้างขวางใหญ่โต ส่วนที่ยอมตนในตอนแรกก็เพื่อจะศึกษาวิชชาธรรมกาย แม้ว่าจะลำบากเพียงใดก็อดทน ด้วยเหตุนี้ท่านจึงไม่กลับไปที่บ้านคุณนายเลี้ยบอีก อยู่ศึกษาวิชชาธรรมกายกับหลวงปู่วัดปากน้ำนับแต่นั้นมา

คุณยายทำวิชชา





สถานที่ศึกษาวิชชาธรรมกายชั้นสูงนั้นเรียกว่า **“โรงงานทำวิชชา”** เป็นกุฏิหลังใหญ่ มีเพิงออกไป ๒ ข้าง ตรงกลางกุฏิมีผนังกั้นแบ่งเป็น ๒ ห้อง แยกพระกับแม่ชีไว้คนละส่วน เพื่อที่จะได้มองไม่เห็นซึ่งกันและกัน ดังนั้นพระกับแม่ชีจึงไม่มีวันได้รู้จักกันเลย ส่วนหลวงปู่วัดปากน้ำจะนั่งอยู่กับพระ ซึ่งในเวลานั้นมีประมาณ ๓๐ รูป สำหรับแม่ชีและอุบาสิกาที่ถือศีล ๘ แต่ยังไม่ได้บวชก็มีประมาณ ๓๐ คนเช่นกัน ที่ผนังกั้นนี้ถูกเจาะเป็นช่องเล็กๆ ไว้สำหรับหลวงปู่วัดปากน้ำสั่งงาน ซึ่งสามารถมองเห็นแต่หน้าท่านแต่ไม่เห็นตัว

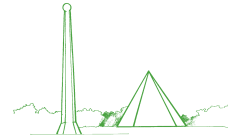
การทำวิชชาสมัยนั้น ในยามปกติจะนั่งกันผลัดละ ๔ ชั่วโมงต่อเนื่องกันไปไม่มีหยุดเลย ส่วนในยามสงครามโลกจะแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มละ ๒ ผลัด ผลัดละ ๖ ชั่วโมง กลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง ผลัดแรกหรือกะที่ ๑ จะเริ่มเข้าที่นั่งสมาธิตั้งแต่ ๖ โมงเย็นถึงเที่ยงคืน ส่วนกะที่ ๒ เริ่มตั้งแต่เที่ยงคืนถึง ๖ โมงเช้า ส่วนในตอนกลางวัน กะที่ ๑ จะอยู่ถึงครึ่งวันเช้า แล้วกะที่ ๒ จะมาต่อถึง ๖ โมงเย็น เป็นอย่างนี้ตลอดทั้งวันทั้งคืน ๒๔ ชั่วโมง

หลวงปู่วัดปากน้ำคัดเลือกให้คุณยายเป็นหัวหน้าเวรดึก เพราะเห็นว่าคุณยายมีความตั้งใจจริงในการศึกษาวิชชาธรรมกาย

มีญาณทัสนะแม่นยำ มีความรับผิดชอบสูง และอีกประการหนึ่งก็คือ คุณยายเป็นคนแข็งแรง

มีข้อน่าสังเกตบางประการที่ทำให้ท่านได้รับการคัดเลือกให้เป็นหัวหน้า สิ่งนั้นก็คือ การเอาจริงเอาจังและทำมากกว่าคนอื่น แม้ว่าคุณยายจะนั่งสมาธิเหมือนกับคนอื่น แต่เวลานั่งท่านไม่ขยับเลย นั่งแบบทิ้งชีวิต จนขาดการรับรู้ทางกายไปรับรู้เอาวิชชาข้างใน เมื่อครบ ๖ ชั่วโมงจะออกเวร คนที่นั่งมาด้วยกันลุกออกไปแล้ว แต่คุณยายยังไม่ลุก ท่านจะนั่งต่ออย่างน้อยอีกครึ่งชั่วโมง บางครั้งก็ถึงชั่วโมง เพื่ออยู่รอฟังว่าหลวงปู่วัดปากน้ำจะสั่งวิชชาชุดที่เข้ามาผลัดว่าอย่างไร เมื่อรับรู้คำสั่งแล้ว คุณยายก็ทำควบคู่กับเขาไปด้วย หลังจากนั้นท่านจึงออกจากห้องไป

เมื่อออกจากห้องไปแล้ว คุณยายยังคงตรึกธรรมะไปเรื่อยๆ พร้อมกับทำภารกิจส่วนตัว ภายนอกเคลื่อนไหวแต่ภายในหยุดนิ่งตลอดเวลา พอถึงเวลาเข้าเวร คนอื่นจะเข้าเมื่อถึงเวลา แต่สำหรับคุณยายแล้ว ต้องเข้าไปก่อนอย่างน้อยสัก ๑๕ นาที เพื่อที่จะได้ฟังในตอนท้ายชั่วโมงของชุดนั้นว่า หลวงปู่วัดปากน้ำท่านอบรมอย่างไรบ้าง มีข้อผิดพลาดและข้อแก้ไขอย่างไร เมื่อรับรู้เรียบร้อยแล้ว ผู้ที่ทำวิชชาอยู่ในชุดเดียวกันจึงจะเข้ามา ด้วยเหตุนี้คุณยายจึงได้รับความรู้ที่หลวงปู่วัดปากน้ำท่านให้ โดยไม่ตกหล่น เริ่มต้น



อย่างไร ลงท้ายอย่างไร ส่งต่อกันอย่างไร คุณยายรู้หมดและทำได้หมด แม้ว่าท่านจะไม่รู้หนังสือ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ แต่ท่านได้นำคำตอบจากความรู้แจ้งเห็นแจ้งอย่างแท้จริงภายในของท่าน ซึ่งเกิดจากการทำความเพียรมาตอบหลวงปู่วัดปากน้ำ จนกระทั่งหลวงปู่ท่านพอใจแล้วคัดเลือกให้เป็นหัวหน้าเวร

เมื่อคุณยายทำวิชชาได้ประมาณ ๒ ปี สงครามโลกครั้งที่ ๒ ก็เกิดขึ้น ในยามนั้น คุณยายเป็นหัวหน้าเวรกะ ๒ หลวงปู่วัดปากน้ำได้สั่งให้บรรดาลูกศิษย์ของท่านที่ทำวิชชาได้คล่องช่วยกันแก้ไขสถานการณ์ ด้วยการใช้อานุภาพของพระธรรมกายช่วยประเทศชาติและช่วยมวลมนุษยชาติทั้งหลาย โดยไม่จำกัดว่าจะเป็นฝ่ายใดให้เลิกรบราฆ่าฟันกัน และให้ประเทศไทยปลอดจากภัยพิบัติที่เกิดขึ้นจากสงคราม ทำให้รอดพ้นจากภยันตรายมาได้

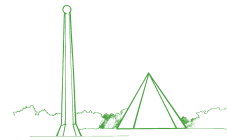
ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒ มีระเบิดลงในกรุงเทพฯ จำนวนมาก เพราะญี่ปุ่นยกกองทัพขึ้นบก จะเอาเมืองไทยเป็นฐานทัพเพื่อที่จะมุ่งแผ่ขยายอำนาจเข้าไปในพม่าและอินเดียต่อไป หลวงปู่วัดปากน้ำถึงกับลั่นวาจาว่า **“จะยอมตายอยู่ที่วัดปากน้ำ ไม่ยอมหนีไปไหน จะใช้วิชชาธรรมกายที่เข้าถึงช่วยประเทศชาติให้รอดพ้นจากภัยอันใหญ่หลวงครั้งนี้ให้ได้”** คุณยายเองก็เช่นกัน ท่านไม่ไปไหนเลย อยู่เวรทำหน้าที่อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ชาวบ้านแถวนั้น



บ้านธรรมบาล กุฏิหลังสุดท้ายที่คุณยายพักในบั้นปลายชีวิต







ทราบกิตติศัพท์ของหลวงปู่วัดปากน้ำ จึงมาขอพึ่งอาศัยบารมีหลบลูกระเบิดอยู่ที่วัดกับท่าน

ดังนั้น ในระหว่างที่สงครามโลกกำลังดำเนินอยู่ หลวงปู่วัดปากน้ำจะคอยตรวจสอบเวลาที่เครื่องบินมาทิ้งระเบิด ท่านจะถามพวกทำวิชชาว่า เครื่องบินจะมาทิ้งระเบิดเวลาไหน ถ้าคุณยายตอบทุกคนจะเตรียมปิดไฟกันแล้ว เพราะทุกคนรู้ว่าญาณทัสนะของคุณยายแม่นยำมาก หลังจากนั้นหลวงปู่วัดปากน้ำจะควบคุมทำวิชชาแก้ไขเหตุการณ์ครั้งนี้เองทั้งหมด

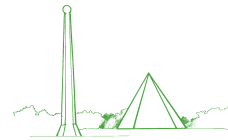
เมื่อคราวที่พันธมิตรจะเอาระเบิดปรมาณูมาลงที่กรุงเทพฯ เพื่อทำลายฐานทัพของญี่ปุ่น หลวงปู่วัดปากน้ำถามคุณยายว่า “ถ้าระเบิดปรมาณูมาลงที่กรุงเทพฯ ผลจะเป็นยังไงวะ” คุณยายก็นั่งเข้าที่ไปดูแล้วตอบว่า “โอ้โฮ ถ้าลูกนี้มาลงเมืองไทยละก็ กรุงเทพฯ จะราบเป็นหน้ากลองทีเดียว ตึกรามบ้านช่องจะแหลกละเอียด ผู้คนก็จะล้มตายกันมากมาย” เมื่อเป็นเช่นนั้น หลวงปู่วัดปากน้ำท่านจึงสั่งให้ช่วยกันแก้ไข

เมื่อได้รับคำสั่ง คุณยายหยุดในหยุดเรื่อยไป ไม่ว่าลูกระเบิดจะลงมามากเพียงใด ท่านก็ประกอบวิชชาธรรมกายแก้ไขไปเรื่อยๆ และทำได้สำเร็จด้วยอานุภาพของวิชชาธรรมกาย เมืองไทยจึงรอดพ้นจากระเบิดปรมาณูครั้งนั้นมาได้

การอยู่เวรทำภาวนาตั้งแต่กลางคืนจนถึงเช้าเป็นแรมปีเช่นนี้ หากจิตใจและร่างกายไม่แข็งแรง ไม่แกร่งเป็นเหล็กเป็นเพชรจริงๆ แล้วจะอยู่ได้ยาก เพราะเป็นช่วงระยะเวลายาวนาน แต่สำหรับคุณยายแล้วสงครามไม่มีความหมายสำหรับท่านเลย ท่านบอกว่าศึกษาค้นคว้าวิชชากันไปเรื่อยๆ ถามกันตอบกันสนุกสนานมีความสุขมาก ท่านมุ่งศึกษาไปสู่วิชชาที่ละเอียดลึกซึ้งขึ้นไปเรื่อยๆ ถึงแม้ว่าในช่วงเวลานั้นความเป็นอยู่จะลำบากมาก เสื้อผ้าที่สวมใส่นั้นเก่าและเปื่อยจนขาดไม่มีเปลี่ยน อาหารที่เคยมีอย่างพอเพียงก็ขาดแคลน และที่ร้ายยิ่งไปกว่านั้นคือ เกิดน้ำท่วมใหญ่ทั้งประเทศซ้ำเติมขึ้นมาอีก แต่คุณยายท่านทำความเพียรเรื่อยไป และสามารถผ่านเหตุการณ์เลวร้ายนั้นมาได้อย่างดี

แม้ว่าคุณยายจะเป็นคนผอม แต่ท่านแข็งแรง ยามใดที่ทำวิชชา ใจของท่านจะหลุดจากกายหยาบไปเลย เข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรม กับผู้รู้แจ้งภายใน เป็นประดุจภาชนะรองรับผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายในอายตนนิพพาน ที่ถ่ายทอดอานุภาพทั้งหมดลงมาที่กายของท่านอย่างต่อเนื่องไม่ขาดสาย ทำให้ท่านเป็นผู้มีฤทธิ์มีเดช มีอานุภาพมาก

หลังจากสงครามโลกครั้งที่ ๒ ยุติลงแล้ว คุณยายยังคงทำวิชชาต่อไปเรื่อยๆ ท่านศึกษาค้นคว้าเข้าไปจนรู้เรื่องราวของโลก



และจักรวาล เรื่องของธาตุธรรมทั้งที่เป็นกุศล อกุศล และอัพยากฤต ว่ามีการรบราฆ่าฟันมาตั้งแต่ต้นอย่างไร และมีความเกี่ยวพันมาถึงตัวเราอย่างไร ความรู้ภายในที่เกิดจากใจบริสุทธิ์หยุดนิ่งนั้น เป็นสิ่งที่หาใครเสมอเหมือนได้ยากยิ่ง ท่านจึงรู้ทุกสิ่งทุกอย่างด้วยอานุภาพของวิชชาธรรมกาย

คุณยายมีความสุขอย่างยิ่งกับการทำวิชชาอยู่กับหลวงปู่วัดปากน้ำ เพราะวิชชาธรรมกายเป็นความรู้ที่คู่กับความสุข ท่านไม่นึกถึงเรื่องอื่นใด นอกจากนึกว่าทำอย่างไรจึงจะไปถึงที่สุดแห่งธรรม และด้วยความมุ่งมั่นนี้ ภายหลังต่อมาเมื่อท่านยังแข็งแรงอยู่ ยามอารมณ์สบายๆ ท่านมักจะพูดกับลูกศิษย์ใกล้ชิดว่า **“ยายยังไม่ไปนิพพาน ยายจะไปปราบไอ้ดำ (มาร) ให้ถึงที่สุด”** ท่านพูดอย่างนี้เสมอ แล้วก็มุ่งศึกษาวิชชาธรรมกายเรื่อยมา

การศึกษาวิชชาธรรมกาย คือ การศึกษาด้วยการทำใจหยุดทำใจนิ่ง หลวงปู่วัดปากน้ำท่านอธิบายว่า ต้นเหตุแห่งความทุกข์ทรมานของสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลายนั้นคือ **“พญามาร” ซึ่งแปลว่า “ผู้ขวาง” คือขวางการทำความดีของทุกคน ไม่ให้ทำได้อย่างสะดวกสบาย**

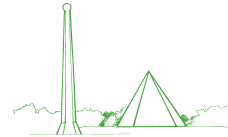
ในพระไตรปิฎกมีกล่าวถึงพญามารไว้หลายตอน แม้ในศาสนาอื่นก็มีกล่าวถึง แต่บางครั้งก็เรียกกันว่าซาตาน ถ้าจะอธิบายให้เข้าใจ

ง่ายก็คือ มีการต่อสู้กันอยู่ระหว่าง ๒ ฝ่าย คือ ธรรมกับอธรรม บุญกับบาป ความดีกับความชั่ว ความสว่างกับความมืด ความรู้กับความไม่รู้ ความบริสุทธิ์กับสิ่งที่เป็นมลทิน ต่อสู้กันอยู่ตลอดเวลา โดยมี**โอกาสโลก ขันธโลก และสัตวโลก**เป็นสมรภูมิ

สัตวโลก ได้แก่ เห็น จำ คิด รู้ หรือจิตใจของสรรพสัตว์ทั้งหลาย ขันธโลกได้แก่ ขันธ์ต่างๆ ของมนุษย์และสัตว์ทั้งปวง รวมทั้งเทวดาทั้งหลาย โอกาสโลก ได้แก่ สิ่งแวดล้อม ตั้งแต่อากาศภายในเชื่อมโยงกับบรรยากาศข้างนอกเรื่อยออกไปจนครอบคลุมสรรพสิ่งทั้งหลาย

หลวงปู่วัดปากน้ำอธิบายเพิ่มเติมว่า ถ้าไม่ได้ไปดับต้นเหตุของผู้ที่ผลิตความทุกข์ทรมานขึ้นมา ทุกข์ทั้งหลายไม่มีวันหมดไปจากสัตวโลกโดยเด็ดขาด ความเบียดเบียนจะไม่มีวันหมดสิ้นไป

การรบกันในเมืองมนุษย์นั้นเป็นการรบที่ไม่ถูกต้อง เป็นการรบกันเอง ยังไม่ถูกตัวจริง ถ้าถูกตัวจริงต้องรบกับต้นเหตุของกิเลสซึ่งก็คือพญามารนั่นเอง พญามารจะบังคับให้มนุษย์คิดไม่ดี พูดไม่ดี และทำไม่ดี แล้วก็ต้องเวียนว่ายตายเกิด รับผลของบาปกรรมอยู่ร่ำไป บังคับขันธ์ ๕ ของมนุษย์ให้มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน ตรึงเอาไปติดในสิ่งไม่ดีบ้าง แล้วก็บังคับโอกาสโลก เช่น ฝนไม่ให้ตกต้องตามฤดูกาล บังคับเศรษฐกิจให้ตกต่ำ ให้เกิดข้าวยาก



หมากแพง แห้งแล้ง ให้เกิดรบราฆ่าฟันกัน เบียดเบียนซึ่งกันและกัน เมื่อปราบมารหมดสิ้นไปเมื่อใด ความโลภ ความโกรธ ความหลง ที่บังคับสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งปวงก็จะหมดสิ้นไป เหลือแต่ความดีงามที่บังเกิดขึ้น

แต่ถ้าไปยังไม่ถึงที่สุดแล้ว ก็ยังต้องเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามารอยู่ร่ำไป เพราะฉะนั้นต้องไปถึงที่สุดแห่งธรรมจึงจะชนะได้ ตลอดชีวิตของท่านจึงทำความเพียรอย่างนี้ทั้งวันทั้งคืน ไม่ถอนถอย



หนึ่งไม่มีสอง





ไม่ว่าในยามปกติหรือในยามสงครามโลก คุณยายนั้นเป็นหนึ่งในนักรบกองทัพธรรม ที่ทำวิชชาต่อสู้กับพญามารด้วยจิตตานุภาพด้วยการหยุดนิ่ง ด้วยธรรมาวุธภายใน อาศัยบุญฤทธิ์อันเกิดจากอานุภาพของวิชชาธรรมกาย ต่อสู้กันตลอดเวลา ๒๔ ชั่วโมงในสมรภูมิรบ จนกระทั่งหลวงปู่วัดปากน้ำเห็นแล้วว่า คุณยายนั้นมีฤทธิ์ มีอานุภาพ มีความเพียร มีกำลังใจที่เข้มแข็ง แม้จะทำความเพียรจนกระทั่งผ่ายผอม ตัวสะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น แต่ทั้งดวงตาและดวงใจของท่านเด็ดเดี่ยว ไม่หวั่นไหวต่อสิ่งใด

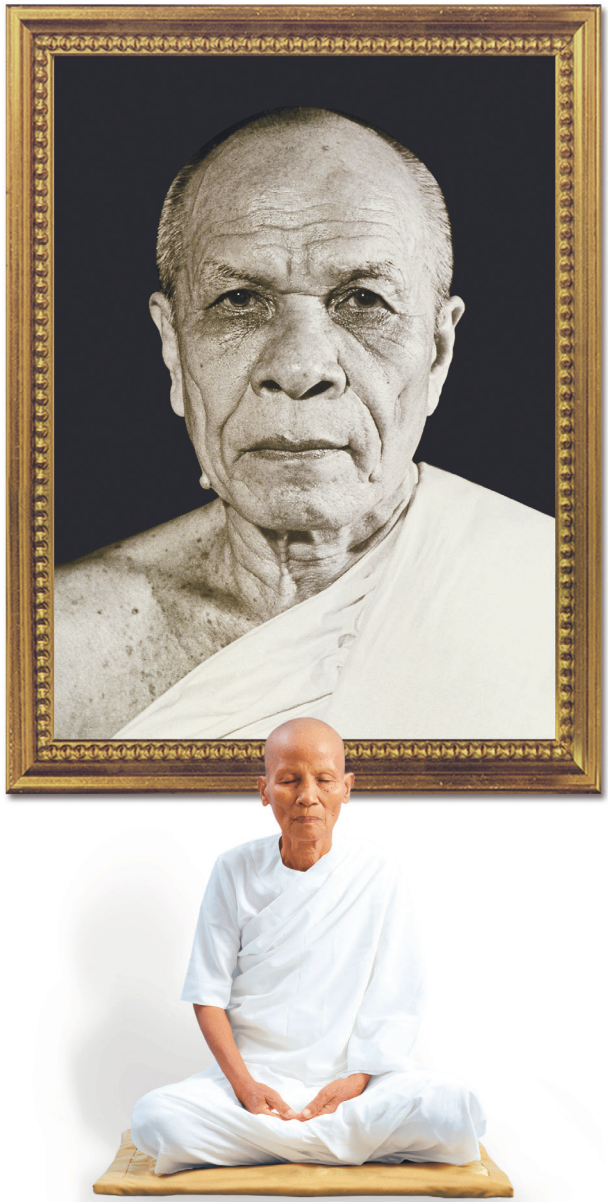
ในยามสงครามโลก ไม่ว่าลูกระเบิดจะลงมามากมายเพียงใด คุณยายไม่เคยมีอาการสะดุ้งกลัวต่อมรณภัย หรือความอัตคัดขาดแคลนต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ไม่เคยแม้แต่จะปริปากพูดบ่น ท่านมีใจที่หยุด นิ่ง เฉย เป็นปกติ มุ่งไปถึงที่สุดแห่งธรรมเพียงอย่างเดียว ไม่ว่าหลวงปู่วัดปากน้ำสั่งอะไรก็ตาม คุณยายย่อมทุ่มเทความสามารถทำได้ตามนั้นทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะท่านเป็นคนรักษาหน้าที่ยิ่งชีวิต และอยู่ในโอวาทของหลวงปู่วัดปากน้ำเสมอ เมื่อหลวงปู่เห็นดังนั้นจึงรำพึงขึ้นมาในท่ามกลางนักรบกองทัพธรรมที่ร่วมทำวิชชาปราบมารด้วยกันนั้นว่า **“ลูกจันทร์นี่ เป็นหนึ่งไม่มีสอง”** เหตุการณ์คราวนี้นับเป็นมหาปีติยิ่งในสมรภูมิ

คำว่า **“หนึ่งไม่มีสอง”** นี้ หลวงปู่วัดปากน้ำพูดครั้งเดียวในชีวิตของท่านเท่านั้น และไม่พูดกับใครอีกเลย จึงเป็นถ้อยคำอมตะที่สำคัญยิ่ง มอบให้แก่ผู้มีความดีสมบูรณ์พร้อมทั้งหมดอย่างคุณยาย

เมื่อได้รับคำชมนั้น คุณยายมิได้ลิงโลดใจหรือหยิ่งผยองพองตัวเลย ยังคงรักษาภาวะปกติและทำความเพียรของท่านเรื่อยไป หยุดในหยุด อยู่กับธรรมะตลอดทั้งวันทั้งคืน

นอกจากธรรมะภายในที่เป็นหนึ่งไม่มีสองแล้ว คุณยายยังมีอุปนิสัยมักน้อย สันโดษ เป็นคนชอบให้ ไม่ชอบสะสม ดังเช่นวันหนึ่ง มีคนเอาพัดขนนกยูงมาถวายหลวงปู่วัดปากน้ำ แต่เขาถวายเพียงเล่มเดียวเท่านั้น ในขณะที่ในโรงงานทำวิชชามีคนตั้งมากมาย หลวงปู่จึงให้จับฉลาก แล้วท่านก็นึกว่าใครธรรมะดีที่สุดขอให้จับฉลากได้พัดนี้ จากนั้นท่านวางใจเป็นกลางๆ ให้พวกอุบาสิกาเขียนฉลากแล้วก็จับกันไป คุณยายท่านก็นั่งเข้ากลางของกลางไปเรื่อยๆ

คุณยายท่านจับฉลากเป็นคนสุดท้าย แต่น่าอัศจรรย์ยิ่งที่ฉลากใบเดียวใบนี้หลีกมือคนอื่นมาถึงมือของคุณยายได้ ท่านจับได้มาแล้วก็อ่านไม่ออก ต้องให้คนอื่นช่วยอ่าน พออ่านแล้วก็เฮกันทั้งห้อง เขาบอกว่า **“พี่จันทร์ นามสกุล ขนนกยูง ได้พัดขนนกยูง”** แต่พัดเล่มนี้อยู่กับคุณยายได้เพียงวันเดียว เพราะคุณยายทองสุขท่าน







มาขอ “อีก้างเอ๊ย มึงเอามาให้กูเหอะ กูจะไปทำบุญ” คุณยายก็ว่า “เอาไปเลยพี่” ท่านพูดง่ายๆ แค่นี้ ถ้าใครขออะไรเป็นต้องให้ทุกที

คุณยายท่านสนใจอยู่แต่เรื่องธรรมะภายใน เรื่องภายนอกท่านไม่สนใจเลย มีอยู่คราวหนึ่ง หลวงปู่วัดปากน้ำท่านลองใจในขณะที่ถามเรื่องวิชชากันไปเรื่อยๆ นั้นเอง อยู่ๆ ท่านก็ถามคุณยายขึ้นมาว่า **“ลูกจันทร์ ปลาสลิดมันอร่อยตรงไหนวะ?”** คุณยายนิ่งอึ้งไป ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร เพราะโดยปกติแล้วหลวงปู่วัดปากน้ำท่านจะถามเรื่องวิชชา ซึ่งคุณยายจะตอบได้หมด แต่พอถามเรื่องปลาสลิด ท่านนึกไม่ออก เพราะท่านรับประทานอาหารไปตามหน้าที่เพียงเพื่อหล่อเลี้ยงร่างกายให้คงอยู่ได้ จะได้มีเรี่ยวแรงทำวิชชาเท่านั้น ไม่ได้สังเกตว่ามันอร่อยหรือไม่ **เพราะท่านมุ่งหยุดในหยุด เข้ากลางของกลาง มุ่งไปปราบมารเพียงอย่างเดียว ท่านบริสุทธิ์ใจ จริงใจต่อหน้าที่ ซึ่งเกื้อกูลให้ท่านทำวิชชาได้อย่างเชี่ยวชาญ**



คำบัญชาของหลวงปู่
วัดปากน้ำ





ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๙๗ หลวงปู่วัดปากน้ำท่านเรียกประชุมลูกศิษย์ทั้งหมด ทั้งในวัดและนอกวัดเพื่อประกาศให้ทุกคนรับรู้ว่าอีก ๕ ปี ท่านจะมรณภาพ ให้ลูกๆ ช่วยกันเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก เพราะสำคัญและมีประโยชน์มาก วิชชานี้ช่วยคนได้ทั้งโลก และสั่งไม่ให้คุณยายไปไหน ให้อยู่ที่วัดปากน้ำ รอผู้ที่จะมาสืบทอดวิชชาธรรมกายในวันข้างหน้าต่อไป

ห้าปีต่อมา หลวงปู่วัดปากน้ำท่านอาพาธหนัก บรรดาพระภิกษุต่างห้อมล้อมท่านเต็มไปหมด คุณยายไม่สามารถขึ้นไปเยี่ยมท่านได้ ได้แต่สังเกตคอยฟังข่าวอยู่ห่างๆ เพราะวินัยความเป็นอยู่ที่หลวงปู่เข้มงวดตลอดมานั้น ทำให้แม่ชีต้องสำรวมระวังตัวเองให้อยู่ห่างๆ พระภิกษุ จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายของชีวิต หลวงปู่วัดปากน้ำท่านก็มรณภาพลง เมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๒ เวลาบ่าย ๓ โมงเศษ

หลังจากหลวงปู่วัดปากน้ำมรณภาพแล้ว บรรดาลูกศิษย์ที่ทำวิชชาทั้งหลายต่างแยกย้ายกันไปคนละทิศละทาง บางคนก็ไปอยู่ที่อื่น บางคนก็ยังปักหลักสอนธรรมปฏิบัติอยู่ตามกุฏิ หรือตามบ้านของแต่ละคนในบริเวณวัดปากน้ำ ส่วนคุณยายไม่ได้ย้ายไปไหน ท่านมีความกตัญญูกตเวที คอยปรนนิบัติ ช่วยเหลือดูแล

คุณยายทองสุข ผู้เป็นครูสอนธรรมะให้ท่านเป็นคนแรกที่บ้าน ๓ ชั้น ซึ่งอยู่ในบริเวณวัดปากน้ำ

ความจริง คุณยายย้ายมาพักกับคุณยายทองสุขตั้งแต่ก่อนหน้านี้แล้ว ซึ่งในสมัยนั้น ท่านอยู่ร่วมกันเหมือนพี่กับน้อง บางครั้งก็เป็นครูบาอาจารย์ของกันและกัน ทั้งนี้เพราะคุณยายทองสุขท่านได้รับหน้าที่จากหลวงปู่วัดปากน้ำ ให้ไปเผยแผ่วิชชาธรรมกายทั่วประเทศ ซึ่งท่านก็ทำหน้าที่ฝ่ายเผยแผ่นี้ได้อย่างดียิ่ง เมื่อต้องออกจากโรงงานทำวิชชาไปหลายๆ วัน ท่านกลัวว่าธรรมะจะไม่ทันคนอื่น เมื่อกลับมาจึงต้องมาถามคุณยายว่าทำวิชชาไปถึงไหนแล้ว คุณยายจะแนะนำให้ คุณยายทองสุขจึงสามารถทำวิชชาและเผยแผ่ได้อย่างดีเยี่ยม ทำให้วิชชาธรรมกายเผยแผ่กว้างไกลไปทั่วประเทศในชนทุกระดับชั้น ท่านจึงมีลูกศิษย์มากมาย คราวใดที่ต้องเหน็ดเหนื่อยจากการทำงาน แล้วกลับมาพักผ่อนที่บ้าน ท่านก็จะได้รับการอุปัฏฐากดูแลอย่างดียิ่งจากคุณยาย

ในราวปี พ.ศ. ๒๕๐๓ คุณยายทองสุขล้มป่วยลงด้วยโรคมะเร็งที่มดลูก ในระหว่างนั้น หากอาการของโรคกำเริบขึ้น ท่านก็จะไปพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลศิริราช ครั้นพออาการดีขึ้น ก็กลับมาพักที่บ้าน เข้าออกโรงพยาบาลอยู่อย่างนี้ จนกระทั่งอาการหนัก หมดทางรักษาแล้ว ท่านจึงได้นอนพักอยู่แต่ที่บ้าน



แม้ในยามป่วยหนักเช่นนี้ คราวใดที่คุณยายทองสุขบ่นรำพึงต่าง ๆ นานาตามประสาคนมีไข้สูง คุณยายก็จะฟังด้วยใจที่สงบนิ่งอยู่ภายใน เมื่อท่านนำยาไปให้รับประทานตามเวลาที่หมอสั่ง อย่างเช่น ก่อนอาหารหรือหลังอาหาร ก็ไม่ได้หมายความว่าจะสามารถให้ได้ตามเวลานั้น หากต้องคอยดูทั้งเวลาและอารมณ์ควบคู่กันไปว่า คนไข้พร้อมที่จะรับยาหรือไม่ มีอาการอย่างไร ทั้งนี้เพราะคุณยายทองสุขได้รับความเจ็บปวดทรมานจากมะเร็งที่มดลูกจนไม่อยากรับประทานยา

บางครั้งเวลาที่คุณยายรินยามาให้ตามหมอสั่ง คุณยายทองสุขก็จะพูดตามประสาคนป่วยหนักที่สิ้นหวังว่า “ไม่กินยาแล้ว” คุณยายฟังแล้วก็รู้ว่า คุณยายทองสุขไม่ยอมรับประทานยาแน่ จึงถอยหลังออกมา แต่ด้วยเหตุแห่งความรักครูบาอาจารย์ และใจที่ประกอบด้วยเมตตาธรรม ปรารถนาที่จะให้คุณยายทองสุขบรรเทาทุกขเวทนาลงไปบ้าง ท่านก็จะคอยดูอีกครั้งหนึ่งว่า อารมณ์ของคุณยายทองสุขดีขึ้นหรือยัง หรือว่าไข้ลดลงบ้างหรือไม่ แล้วจึงจะนำยาไปให้ดื่ม ปรนนิบัติอยู่เช่นนี้ตลอดทุกวันคืน แม้จะรู้ว่าโรคนี้ไม่มีวันหาย ท่านก็ไม่เคยสิ้นเรี่ยวแรงในการดูแลคุณยายทองสุขเลยแม้แต่น้อย



คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาทองสุข สำแดงปั้น (นั่งกลาง)

มะเร็งมดลูกระยะสุดท้ายนั้นมีอาการรุนแรงมาก นอกจากในสมัยก่อนจะไม่มียาดีที่สามารถรักษาให้หายได้แล้ว ยังส่งกลิ่นเหม็นรุนแรงเป็นที่น่ารังเกียจ จึงไม่ค่อยมีใครมาดูแลท่าน นอกจากคุณยายที่อยู่คอยปรนนิบัติอย่างใกล้ชิด

คุณยายไม่เคยรู้สึกหรือแสดงท่าทีรังเกียจคุณยายทองสุขเลย กลับขยันหมั่นทำความสะอาด เช็ดถูตัว ซักเสื้อผ้าให้เสียจนสะอาดสะอ้าน นำน้ำอบไทยหรือน้ำอบปรุงเจ้าคุณมาพรมดับกลิ่นให้ เพื่อที่ว่าในเวลาที่บรรดาศิษยานุศิษย์ของคุณยายทองสุขที่มีอยู่ทั่วประเทศมาเยี่ยม ซึ่งโดยปกติมักจะมาขอพึ่งบารมีกันถึงในมุ้งตลอดทั้งวันทั้งคืน จะได้ไม่มีกลิ่นเหม็นอันอาจเป็นเหตุให้ศิษย์เหล่านั้นรังเกียจ

วันหนึ่งในระหว่างนั้น เมื่อคุณยายทองสุขไปเข้าห้องน้ำและกลับออกมา ท่านพูดกับคุณยายด้วยน้ำเสียงปกติเหมือนไม่ได้เป็นอะไรมาก “อีก้างเอ๊ย ไส้กูทะลุแล้วว่ะ” พูดจบท่านก็ยิ้มแล้วกล่าวอีกว่า “เวลาตายนี่จะมีมึงอยู่กับกูเท่านั้นแหละ” คุณยายฟังถ้อยคำเหล่านั้นด้วยใจสงบนิ่ง อันเป็นสภาวะปกติของผู้มีใจหยุดอย่างสมบูรณ์แล้ว

ในวันสุดท้ายของชีวิต ท่านอยู่ด้วยกันลำพังเพียง ๒ คน ถึงแม้ว่าในขณะนั้นโรคร้ายกำลังรุมเร้าอย่างแสนสาหัส คุณยายทองสุข

ท่านนอนหนุนตักคุณยาย และลืมตาขึ้นมาพูดกับคุณยายเป็นครั้งสุดท้ายว่า **“กูไปแล้วนะ เห็นพระเต็มไปหมดเลย”** คุณยายท่านรับฟังด้วยอาการสงบนิ่งเป็นปกติเหมือนอย่างเคย แล้วพูดกลับไปด้วยถ้อยคำอันทรงคุณค่ายิ่งระหว่างผู้รู้ต่อผู้รู้ว่า

“พี่ พุ่งเข้าไปในนิพพานเลยนะ” พอสิ้นสุดถ้อยคำนั้นคุณยายทองสุขก็ละจากโลกนี้ไปด้วยอาการสงบ

เนื่องจากคุณยายทองสุขเป็นที่รักเคารพบูชาของคุณยายประดุจผู้บังเกิดเกล้าในทางธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นครูบาอาจารย์คนแรกที่สอนให้ท่านรู้จักวิชชาธรรมกาย จนสามารถเข้าถึงธรรมได้ และได้มีโอกาสศึกษาวิชชาธรรมกาย คุณยายจึงทดแทนพระคุณอันสูงส่งนี้ด้วยการจัดงานศพให้อย่างสมเกียรติ

คุณยายบอกบุญบรรดาลูกศิษย์เก่าๆ แก่ๆ ของคุณยายทองสุข ซึ่งในเวลานั้นมีพระมหาประยูรที่คุณยายทองสุขเคยเป็นเจ้าภาพบวชให้มาช่วยงาน พร้อมกับลูกศิษย์คนอื่นๆ อีกหลายคน ส่วนคุณยายเองเป็นแม่งาน ให้เขาไปเช่าเครื่องตั้งศพของพระนางเรือล่มมาใช้ และตกแต่งหน้าศพอย่างงดงามยิ่งด้วยดอกไม้สดจำนวนมาก ตั้งศพสวดพระอภิธรรมที่บริเวณด้านหน้าวัดปากน้ำภาษีเจริญ แล้วนำไปเผาที่วัดหมู (วัดอัปสรสวรรค์) หลังจากนั้นจึงนำเศษเถ้าไปลอยอังคารตามประเพณีที่ทำสืบต่อกันมา

หลังจากงานเสร็จสิ้นแล้ว ในระหว่างนั้นคุณยายมีโอกาสหวนระลึกถึงคำสั่งของหลวงปู่วัดปากน้ำ ที่ให้เผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก ท่านก็ทำตามมโนปณิธานนั้น ทำหน้าที่สอนสมาธิ เผยแผ่วิชชาธรรมกาย และรอคอยผู้ที่จะมาทำหน้าที่สืบทอดตามที่หลวงปู่วัดปากน้ำสั่งไว้

เมื่อวันนั้นมาถึง วันที่เป็นวันสิ้นสุดแห่งการรอคอย คุณยายได้พบกับเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่สนใจมาขอเรียนธรรมปฏิบัติกับท่าน และมีผลการปฏิบัติธรรมดีเยี่ยมในเวลาอันรวดเร็ว เด็กหนุ่มคนนั้นคือผู้ที่จะมาสืบทอดงานของหลวงปู่วัดปากน้ำให้สำเร็จลุล่วงได้

พบผู้สืบทอด





เด็กหนุ่มคนนั้น ปัจจุบันคือหลวงพ่อธัมมชโย* สมัยที่ยังเป็นนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยอยู่นั้น ท่านเป็นเด็กหนุ่มที่แปลกไปจากเด็กหนุ่มทั่วไป คือ มักจะมีคำถามให้กับตัวเองเสมอว่า **“เราเกิดมาทำไม และอะไรคือเป้าหมายชีวิต”**

อันที่จริง หลวงพ่อท่านมีคำถามนี้อยู่ในใจมาตั้งแต่อายุ ๑๓ ปีแล้ว และแสวงหาคำตอบเรื่อยมา ทั้งศึกษาจากผู้รู้ทั้งหลาย และอ่านหนังสือมากมายทุกประเภท กล่าวได้ว่าห้องสมุดนั้นอยู่ใต้เตียงนอนของท่าน เพราะมีหนังสืออยู่เต็มไปหมด

แม้ในเวลาต่อมา ท่านก็ไม่ละความพยายามในการค้นหาคำตอบเลย ยังคงหาทางไปปฏิบัติธรรมตามวัดวาอารามที่มีผู้แนะนำว่าดีเพิ่มขึ้นอีก แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบที่ถูกใจอยู่นั่นเอง

ต่อมา เมื่อได้อ่านพบหนังสือชื่อ **“วิปัสสนาบันเทิงสาร”** ลงเรื่องราวเกี่ยวกับคุณยายและคุณยายทองสุข พร้อมทั้งมีภาพประกอบเป็นภาพคุณยาย คุณยายทองสุข และครูญาณี ในหนังสือเล่มนั้นพูดถึงเรื่องที่คุณยายประกอบวิชชาธรรมกาย แก้ไขไม่ให้ลูกระเบิดมาลงประเทศไทยในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ อันเป็นเรื่องที่จุดประกายขึ้นในใจของหลวงพ่ออย่างยิ่ง ท่านจึงเกิดความ

* นามเดิม ไชยบูลย์ สุทธิผล ปัจจุบันดำรงสมณศักดิ์ที่ พระเทพญาณมหามุนี เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

หวังว่า ถ้าคุณยายแก้ไขเรื่องนี้ได้ ก็ต้องตอบคำถามของท่านได้ หลวงพ่อมีความกระตือรือร้นปรารถนาที่จะพบคุณยายนับแต่วันนั้น อย่างไรก็ตาม แม้ว่าที่พักของท่านจะอยู่ข้างวัดใหม่ศรีสุพรรณ ซึ่งอยู่ใกล้กับตลาดพลู ย่านภาษีเจริญ ท่านก็ยังไม่มีโอกาสไปวัดปากน้ำอยู่นั่นเอง

สามปีต่อมา เมื่อหลวงพ่ออายุได้ ๑๘ ปีเต็ม ย่างเข้า ๑๙ ปี ในระหว่างที่มีเวลาว่างหลังจากการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ประกอบกับความรู้สึกอันแน่วแน่ที่จะไปตามหาคุณยายให้พบ เป็นเหตุผลักดันให้ท่านหาหนทางไปวัดปากน้ำจนได้ ท่านไปโดยที่ไม่รู้จักใคร ขณะที่เดินลัดเลาะผ่านอาคารหลังหนึ่ง ท่านแลเห็นคุณยายกำลังนั่งอยู่ตรงหน้าที่ตั้งศพของคุณยายทองสุข คุณยายนั่งหันหลังมาทางหลวงพ่อ เวลานั้นหลวงพ่อไม่รู้ว่าคุณยายเป็นใคร ทั้งยังจำไม่ได้ว่าเป็นคนๆ เดียวกับในหนังสือที่เคยอ่านหรือไม่ เมื่อไม่พบผู้ที่ต้องการมาหา จึงกลับไปด้วยความผิดหวัง

จากวันนั้น หลวงพ่อก็ไม่ได้ไปที่วัดปากน้ำอีก ท่านกลับไปเรียนหนังสือที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ด้วยความตั้งใจอย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตาม คำถาม ๒ ข้อที่ว่า “เราเกิดมาทำไม และอะไรคือเป้าหมายชีวิต” ก็ไม่เคยลบเลือนไปจากจิตใต้สำนึกของท่านเลย มีแต่ทวีความสนใจใคร่รู้คำตอบมากยิ่งขึ้นไปอีก



ดังนั้น ในเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๖ ซึ่งเป็นช่วงเวลาปิดภาคการศึกษา ท่านจึงไปตามหาคุณยายที่วัดปากน้ำอีกครั้งหนึ่ง พอไปถึงคราวนี้ก็เที่ยวถามใครต่อใครว่า “รู้จักคุณแม่อาจารย์ลูกจันทร์ไหม?” แต่ปรากฏว่าไม่มีใครรู้จักแม้แต่คนเดียว มีแต่บอกว่า “ไม่มีคุณแม่อาจารย์ มีแต่ครูจันทร์” ท่านฟังแล้วก็คิดว่าเป็นคนละคนกัน

ในขณะนั้นมีหลวงตารูปหนึ่งแนะนำให้ท่านไปเรียนธรรมะกับพระอาจารย์วีระ คณุตฺตโม (ปัจจุบันดำรงสมณศักดิ์ที่พระราชพรหมเถร) ซึ่งนำวิธีปฏิบัติธรรมของหลวงปู่วัดปากน้ำมาสอน พระอาจารย์วีระเมตตาให้ท่านนั่งอยู่ตรงลำโพง ซึ่งถ่ายทอดเสียงจากโรงงานทำวิชชาออกมา เมื่อฟังครั้งแรก ท่านไม่เข้าใจ เพราะเป็นเรื่องลึกซึ้ง เช่น เรื่องแก้ไขทุกข์ของมนุษย์ แก้ไขข้าวยากหมากแพง ทำให้ฝนตกต้องตามฤดูกาล แก้ไขโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ และเรื่องพญามารวนเวียนอยู่อย่างนั้นเป็นชั่วโมง แม้จะฟังไม่เข้าใจ แต่ก็รู้สึกว่าในใจนั้นชุ่มเย็น วันต่อมาท่านจึงมานั่งฟังอีก และมาทุกวันเป็นเวลาติดต่อกันถึง ๒ สัปดาห์

อย่างไรก็ตาม หลวงพ่อท่านยังไม่เลิกล้มความตั้งใจที่จะไปพบคุณยายให้ได้ วันหนึ่งท่านจึงตัดสินใจหันไปถามเด็กหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกันที่นั่งปฏิบัติธรรมอยู่ข้างๆ ว่า “รู้จักคุณแม่อาจารย์





ลูกจันทร์ไหม?” เด็กหนุ่มคนนั้นตอบว่า “ไม่มี มีแต่ครูจันทร์” เหมือนอย่างที่ท่านเคยได้คำตอบมาแล้ว แต่ครั้งนี้ท่านตัดสินใจไปพบ “ครูจันทร์” ด้วยใจที่เปี่ยมไปด้วยความหวังว่าอาจจะเป็นคนเดียวกัน

คราวนี้หลวงพ่อได้พบกับคุณยายที่หน้าหอไว้สรีระของหลวงปู่วัดปากน้ำ ขณะนั้นคุณยายกำลังเดินไปธุระ แม้ว่าลักษณะรูปร่างของท่านจะผอมบาง ดูแล้วเหมือนคนธรรมดาทั่วไป ไม่มีอะไรพิเศษ แต่แววตาที่สุกใสนั้นเปี่ยมล้นด้วยความเมตตา เด็ดเดี่ยวและสูงส่งด้วยภูมิธรรม ซึ่งมากพอที่จะเป็นแรงบันดาลใจให้หลวงพ่อคิดอย่างเชื่อมั่นว่า นี่คือครูบาอาจารย์ของท่าน เป็นผู้เดียวที่จะสามารถตอบคำถามของท่านได้ และเป็นที่สุดที่ท่านไม่ต้องไปแสวงหาต่อ

หลวงพ่อตั้งใจจะถามคำถาม ๒ ข้อ ที่ค้างคาอยู่ในใจให้กระจ่าง แต่เมื่อมาพบคุณยายเข้าจริงๆ กลับถามเรื่องลูกระเบิดก่อน ซึ่งในขณะนั้น คุณยายกำลังจะรีบไปธุระ จึงเดินไปพร้อมกับรับไหว้ไปด้วย และได้แต่พูดว่า “เดี๋ยวไปธุระก่อน แล้ววันหลังพบกัน วันนี้จะไปงานศพ” เพียงได้ยินเท่านี้ ก็ยังความปีติเบิกบานให้กับหลวงพ่อสุดที่จะหาใดเปรียบ และปรารถนาให้ถึงวันพรุ่งนี้โดยเร็ว ดังนั้นในเช้าวันถัดมา ท่านจึงรีบไปหาคุณยายทันที



ที่พักของคุณยายเป็นบ้านหลังไม่ใหญ่ (บ้านของคุณยายทองสุขเดิม) มี ๓ ชั้น ซึ่งเมื่อมองดูจากภายนอกแล้ว จะเห็นเสมือนว่าเป็นบ้านไม้ชั้นเดียวมีใต้ถุนเตี้ยๆ ขนาดคนนั่งได้แต่ยืนไม่ได้ ปูด้วยแผ่นไม้กระดานเรียงอย่างมีระเบียบ ไว้สำหรับให้คนมานั่งปฏิบัติธรรม เรียกชั้นนี้ว่า ชั้นที่ ๑

เมื่อเดินขึ้นบันไดมาจากชั้นล่างจะเห็นว่าพื้นชั้นบนของบ้านถูกยกเป็น ๒ ระดับ ระดับที่ต่ำกว่าเรียกว่า ชั้นที่ ๒ ซึ่งอยู่ติดกับบันได พื้นของชั้นนี้ คือเพดานของชั้นที่ ๑

ชั้นที่ ๒ นี้ เป็นส่วนที่กว้างที่สุดในบ้าน มีโต๊ะหมู่บูชา ตู้เก็บของ และโต๊ะบูชารูปคุณยายทองสุข วางเรียงต่อกันอยู่ทางด้านหนึ่งของห้อง ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นที่ซึ่งคุณยายท่านอาศัยนอน นั่งสมาธิ สอนธรรมะ บูชาข้าวพระ และช่วยเหลือคนที่มาหา ที่ข้างๆ ตัวท่านมีตู้สำหรับเก็บยา ซึ่งวางเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ นอกจากนี้ ตรงบริเวณใกล้กับกึ่งกลางห้องยังมีเสาต้นเล็กๆ ที่มีความยาวไม่ถึงฝ้าเพดานอยู่ต้นหนึ่ง เรียกว่าเสาหัวด้วน เป็นเสาที่หลวงพ่อชอบไปนั่งพิงในเวลาปฏิบัติธรรมกับคุณยาย ส่วนชั้นที่ ๓ นั้น สูงกว่าชั้นที่ ๒ ราวหนึ่งเมตรเศษ พื้นของชั้นที่ ๓ ก็คือเพดานของห้องครัว แม้ว่าห้องครัวจะอยู่ชั้นที่ ๑ แต่ก็อยู่ตรงกับชั้นที่ ๓ มีความสูงตั้งแต่พื้นชั้นที่ ๑ จรดพื้นของชั้นที่ ๓ ดังนั้นห้องครัวจึงไม่เตี้ย แม้จะอยู่ชั้นที่ ๑ ก็ตาม

เมื่อหลวงพ่อไปกราบคุณยายครั้งแรกที่บ้านนี้ คุณยายก็ทักด้วยประโยคที่หลวงพ่อไม่อาจเข้าใจได้ในเวลานั้นว่า **“คุณน่ะ หลวงพ่อวัดปากน้ำให้ยายไปตามมาเกิดในสมัยสงครามโลก”** สิ่งที่คุณยายพูดนี้น่าอัศจรรย์ยิ่ง เพราะว่าหลวงพ่อเกิดตอนสงครามโลกจริงๆ

เมื่อไปปฏิบัติธรรมครั้งแรก คุณยายให้หลวงพ่อนั่งหลับตา และบอกแต่เพียงว่า **“นั่งไปเยอะๆ นั่งไปเรื่อยๆ”** ตลอดระยะเวลานั้น หลวงพ่อท่านวางตนอยู่ในโอวาทของคุณยาย และทำตามทุกสิ่งทุกอย่าง โดยไม่คลางแคลงสงสัยสิ่งใดตั้งแต่แรกเริ่ม อีกทั้งไม่ต้องการเหตุผลและไม่ต้องการอะไรทั้งหมด

โดยปกติแล้วคุณยายจะไม่ค่อยรับใครเป็นลูกศิษย์ คงมีแต่ศิษย์ที่ตกค้างและเข้าวัดมาก่อนหน้านี้ ซึ่งเป็นศิษย์ของคุณยายทองสุข ผู้เป็นสหธรรมิกกับท่าน ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า คุณยายยอมรับหลวงพ่อธัมมชโยเป็นศิษย์คนแรกของท่าน และในเวลาต่อมาเมื่อหลวงพ่อเรียกท่านว่า “ยาย” ก็ดูเหมือนว่าคุณยายจะพึงพอใจกับคำนี้เช่นกัน

หลวงพ่อไปนั่งสมาธิกับคุณยายทุกวัน หากเวลาใดที่คุณยายมีแขก บางครั้งหลวงพ่อก็จะหลบแขกไปเดินนับพระอยู่ที่วิหารคด ว่ามีกี่องค์ รูปร่างอย่างไร หรือใครถวาย เป็นการรอเวลาให้แขกกลับหมด จากเรื่องนับพระก็ไปนับช่องเก็บอัฐิตามผนังกำแพง ดูแผ่นจารึกชาตะมรณะของผู้คน มีทั้งผู้หลักผู้ใหญ่ไปจนกระทั่ง



ผู้น้อย ภาพเหล่านี้ทำให้หลวงพ่อคิดว่า ทุกคนไม่ว่ายากดีมีจน ต้องตายเสมอเหมือนกันหมด เมื่อดูจนทั่วแล้ว ก็ย่องไปหาคุณยาย ดูว่าแขกไปหมดแล้วหรือยัง ถ้าไม่มีแขกแล้วหลวงพ่อก็จะขึ้นไปนั่งสมาธิต่ออีก



๙๓

อานุภาพของคุณยาย



การศึกษาวิชชาธรรมกายของหลวงพ่อธัมมชโยในระยะแรกนั้น คุณยายจะคอยให้กำลังใจอยู่เสมอ โดยบอก**สูตรแห่งความสำเร็จให้ปฏิบัติตาม คือ ให้มีความเพียรและทำให้ถูกวิธี**

เพียร ก็คือ เพียรนั่งสมาธิทุกวันไปเรื่อยๆ แม้จะหลับบ้างตื่นบ้าง ก็ให้นั่งอย่างสม่ำเสมอ

ทำให้ถูกวิธี ก็คือ หมั่นสังเกตว่า ทำได้ถูกวิธีอย่างที่คุณยายแนะนำแล้วหรือยัง นี่คือสูตรสำเร็จแห่งความสมหวังในการเข้าถึงธรรมกาย

ในวันหนึ่งๆ คุณยายท่านเผยแผ่วิชชาธรรมกายด้วยการสอนธรรมปฏิบัติให้แก่บรรดาลูกศิษย์ที่สนใจ และช่วยปลดทุกข์ให้กับผู้คนที่มาขอพึ่งบารมี หรือมาขอความช่วยเหลือให้แก้ไขความเดือดร้อนต่างๆ ด้วย ซึ่งไม่พ้นไปจากเรื่องเกิด แก่ เจ็บ ตาย ที่มนุษย์ทุกคนในโลกประสบกันอยู่ ท่านใช้วิชชาธรรมกายช่วยเหลือทุกคน โดยไม่เลือกที่รักผลักที่ชัง ด้วยใจที่เปี่ยมไปด้วยเมตตาธรรมของท่าน แม้ว่าบางคนจะมาเพื่อลองภูมิ หรือพูดในสิ่งที่ไม่สมควร คุณยายก็ยังคงมีเมตตาช่วยเหลือ ไม่เคยโกรธเคือง

การไปนรกไปสวรรค์ของคุณยายนั้น ดูง่ายดายราวกับท่านเดินจากบ้านของท่านไปหน้าวัด ไปหอหลวงปู่วัดปากน้ำ หรือไป

หอฉัน เพราะเวลาใครถาม ท่านไม่ได้ทำอะไรนอกจากนั่งหลับตา ทำใจหยุดใจนิ่งให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระธรรมกาย จนญาณทัสนะครอบคลุมทั้งภพ ๓ เหมือนนำมะขามป้อมใส่ไว้ในฝ่ามือแล้วลืมตาดู อุปมาเหมือนการที่ต้องรู้ว่า ในบ้านของเรามีสิ่งของอะไรอยู่ตรงไหนบ้าง ต้องให้เห็นทั้งหมด แล้วเอามาตอบให้ชัดเจน เช่น ถ้าไปตกนรก ท่านก็จะบอกตรง ๆ ไม่อ้ำอึ้งและไม่อ้อมค้อมว่า ญาติของคุณชื่อนี้ ตอนเป็นมนุษย์ได้ทำกรรมอย่างนั้น ตอนนี้ตายไปตกนรกขุมนั้น มีทุกข์อย่างนี้ ยายไปถึงแล้วเขาสั่งความมาอย่างนี้ เอาบุญไปให้เขา เวลานี้เขาพ้นทุกข์แล้วไปอยู่อย่างนี้ เป็นอย่างนี้ คุณต้องทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้เขา และต้องนั่งปฏิบัติธรรมทุกวัน เวลานี้ยายสอนเขาให้นั่งสมาธิแล้ว และบอกเขาว่า ถ้าลืมภาวนาจะหล่นกลับไปสู่ที่เดิม ส่วนญาติของผู้ตายซึ่งบางครั้งไม่รู้เรื่องอกุศลกรรมที่ผู้ตายเคยทำไว้ และเห็นแต่เพียงว่าช่วงปลายชีวิตของผู้ตายนั้นทำแต่สิ่งที่ดี จึงเกิดความสงสัยว่า ทำไมจึงไปเกิดเป็นสัตว์นรกได้ เมื่อกลับไปที่บ้านและได้สืบเรื่องราวต่าง ๆ ดูแล้ว ปรากฏว่าเป็นจริงอย่างที่คุณยายพูดทุกประการ

บางคนมาบอกคุณยายว่าจะไปผ่าตัด ท่านก็นั่งนิ่ง ๆ เงียบไป ๕ นาที แล้วก็บอกว่า “คุณจะไปผ่าทำไม ผ่าแล้วก็ไม่มีอะไร คุณไม่ได้เป็นอะไร” เขาก็แย้งว่า นัดกับหมอที่จะผ่าตัดแล้ว ท่านจึง



บอกว่า “ก็ตามใจคุณ ถ้าจะผ่าตัดก็ภาวนา สัมมา อะระหัง ไว้นะ” หลังจากผ่าตัดเสร็จแล้ว เขามารายงานให้คุณยายทราบว่า หมอบอกว่าไม่ได้เป็นอะไร คุณยายท่านก็ว่า “ก็ดีเหมือนกัน จะได้รู้ว่าผ่าแล้วมันเป็นยังไง”

มีบางเรื่องที่ดูเหมือนเหลือเชื่อแต่เป็นความจริง บางคนเพิ่งมาใหม่ๆ เมื่อคุณยายทักครั้งแรก เขามักจะตกใจและเข้าใจว่าคงมีใครแอบมาบอกท่านว่าเขาเป็นอย่างนั้น เช่น ครั้งหนึ่ง สามีภรรยาคู่หนึ่งมากราบคุณยาย พอกราบเสร็จ คุณยายก็บอกว่า “คุณเลิกเล่นม้าเสียเถอะ” สามีตกใจคิดว่าภรรยาแอบมาบอก ส่วนภรรยาก็บอกว่า “ฉันก็มาพร้อมกับคุณนี่แหละ” คุณยายจะพูดในสิ่งที่ท่านเห็นด้วยญาณทัสนะด้วยน้ำเสียงปกติ เหมือนไม่จริงจัง แต่สิ่งที่ท่านพูดนั้นเป็นจริงทุกประการ

นอกจากนี้ ยังมีสามีภรรยาอีกคู่หนึ่ง ภรรยาเป็นอาจารย์อยู่ที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศวิหาร มีศรัทธามาเป็นลูกศิษย์ของคุณยาย ส่วนสามีเป็นคนดื้อสุดโต่ง ไม่เชื่อเรื่องนรก สวรรค์ แต่ก็เผื่อเหนียวไว้ อยากได้บุญจึงสวดมนต์วันละหนึ่งหรือสองชั่วโมง เผื่อว่านรกมีจริงจะได้รอดพ้นบ้าง

วันหนึ่ง ฝ่ายสามีมาถามคุณยายว่า “คุณครู ผมมีเรื่องแปลกอยู่เรื่องหนึ่ง อยากเล่าให้คุณครูฟัง แล้วช่วยตอบผมหน่อยว่าเรื่อง

๙๗



นั้นมันเป็นยังไง” จากนั้นก็เริ่มเล่าว่า ครั้งหนึ่งขณะที่เขานอนอยู่ที่นอกชานที่บ้านต่างจังหวัด ตอนนั้นเป็นเวลากลางคืน แต่ว่าแสงเดือนแสงดาวที่สาดมา ทำให้สามารถเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นที่ชานบ้านได้อย่างชัดเจน ในขณะนั้น เขามองเห็นควันแทรกร่องกระดานนอกชานขึ้นมา แล้วยืดขึ้นเป็นรูปร่างของคน มองเห็นได้ด้วยตาเนื้อ สูงขนาดต้นตาล ยกเท้าก้าวข้ามหลังคาบ้านไป

เมื่อเห็นแล้วก็ไม่ทราบว่าสิ่งนั้นคืออะไร แม้ว่าจะไปเที่ยวถามมาหลายวัด ก็ได้รับคำตอบที่ไม่ชัดเจน มักมีคำว่า “มั้ง” ตามมา หรือบางท่านก็บอกว่า “คุณตาฝาด” เขานำเรื่องนี้มาเล่าให้คุณยายฟัง คุณยายก็หลับตาทำสมาธิฟังเฉยๆ จากนั้นเขาก็ถามว่า

“ครูว่าสิ่งที่ผมเห็น มันคืออะไร?” พอสิ้นคำถาม คุณยายก็ตอบว่า “สิ่งที่คุณเห็นคือเปรต แล้วเปรตนั้นก็เป็นญาติของคุณนั่นแหละ” เขาก็เถียงว่า “ญาติผมไม่มีวันไปเกิดเป็นเปรต” คุณยายไม่ว่าอะไร

เขาถามต่อว่า “ทำไมถึงไปเป็นเปรต?”

“ญาติคุณเป็นอดีตมัคนายก โกงของวัด ตายแล้วก็เลยไปเป็นเปรต” เขาก็แย้งว่า “ไม่มีหรอก ญาติผมที่เป็นมัคนายก ถ้าครูว่าเป็นมัคนายก ญาติของผมชื่ออะไร?” คุณยายฟังแล้วท่าน

ก็ไม่แสดงอากัปกิริยาใดๆ ยังคงนิ่งเป็นปกติ แล้วตอบเขาไปว่า “ชื่อรัศมี” เขาก็แย้งอีกว่า “ยิ่งชื่อนี้ยิ่งห่างไกลเลย ไม่เคยมีญาติชื่อนี้ ชื่ออะไรก็ไม่รู้ ชื่อรัศมี ถ้าเป็นญาติผม มันน่าจะมีชื่อที่เข้าท่ากว่านี้” จากนั้นก็ยกมือไหว้คุณยายครั้งหนึ่งแล้วลงจากบ้านไป

หลายเดือนต่อมา เขาก็กลับมาบอกคุณยายว่า “เออ จริงด้วย ญาติผมคนหนึ่งชื่อรัศมี เขาเป็นมัคนายก ตายไปแล้ว ไปสืบประวัติดู เขาก็โกงของวัดจริงๆ แต่ผมก็ไม่เชื่อว่าเปรตมีในโลก” นี่คือความดื้อของเขา ที่ไม่ยอมจำนนต่อญาณทัสนะอันแม่นยำของคุณยายซึ่งได้ผ่านการฝึกฝนมาอย่างดีจากหลวงปู่วัดปากน้ำ

ในสมัยก่อน หลวงปู่วัดปากน้ำจะฝึกให้ไปดูนรก สวรรค์เป็นปกติ ซึ่งผู้ศึกษาจะต้องหมั่นฝึกฝนด้วยความเอาใจใส่ เพื่อให้ญาณทัสนะแม่นยำ จึงจะหาคำตอบมาตอบหลวงปู่ได้อย่างถูกต้อง ถ้าหากไม่ขยัน ไม่จดจ่อ จะทำให้ตอบคำถามผิด เวลาใครตอบผิดอย่างนี้หลวงปู่จะดุว่า **“ไอ้ขี้ไต้”** หมดทุกคน

คำว่า “ขี้ไต้” ก็คือเชื้อเพลิงชนิดหนึ่ง เวลาจะจุดให้ติดไฟต้องเขี่ยขี้ คือเศษขี้เถ้าและถ่านซึ่งหมดน้ำมันยางแล้วออกเสียก่อน เมื่อเขี่ยขี้ไต้ถึงบริเวณที่มีน้ำมันยางชุ่มอยู่แล้วจึงจุด พอมันจะดับๆ ก็ต้องเขี่ยขี้ออกอีก มันจึงจะติดขึ้นมาใหม่ นี่คือธรรมชาติของขี้ไต้



ผู้ที่เรียนวิชชา หากเป็นประเภทขี้ไต้ เมื่อไม่ถูกครูบาอาจารย์กระตุ้น ก็จะนั่งปล่อยใจให้ล่องลอยคิดไปในเรื่องราวต่าง ๆ นึกองค์พระได้บ้างไม่ได้บ้าง หรือไม่ก็ไปเดินเล่น เข้าห้องน้ำ ดูนก ดูไม้ ดูดาว ดูเดือน พอเรียกทีก็มานั่งที แต่สำหรับคุณยายแล้ว ท่านไม่เคยโดนหลวงปู่วัดปากน้ำดุด้วยคำนี้เลย จนกระทั่งหลวงปู่ท่านมรณภาพไป

คุณยายเป็นประดุจม้าอาชาไนย เวลาเห็นนายสารถีเฆี่ยนตีม้าตัวอื่นเพราะทำไม่ถูกต้อง ม้าอาชาไนยจะสอนตัวเองได้ และไม่ยอมทำผิดทำนองเดียวกันนั้นให้ถูกเฆี่ยนตีด้วย ดังนั้นคุณยายท่านจึงศึกษาค้นคว้า ขวนขวายนั่งสมาธิด้วยความวิริยอุตสาหะ จนเป็นบุคคลตัวอย่างที่สำคัญยิ่งในโรงงานทำวิชชา

โดยปกติแล้วคุณยายเป็นคนแข็งแรงและกระฉับกระเฉงสดชื่น ผ่องใสอยู่เสมอ แต่ภายหลังจากที่คุณยายทองสุขละโลกไปแล้ว สุขภาพของท่านก็ทรุดโทรมลงจนล้มป่วยอย่างหนัก เวลานั้นคนที่เคยมาขอพึ่งบารมีต่างพากันหนีหน้าหายไปหลายคน นอกจากลูกศิษย์คนหนึ่งที่คอยเป็นห่วงเป็นใย พาคุณยายไปหาหมอรักษาตัวอยู่เป็นประจำ ต่อมามีศิษย์อีกคนหนึ่งอยากได้บุญในการอุปัฏฐากคุณยายบ้าง จึงรับท่านไปพักที่บ้านของเขาแถวสุขุมวิท



มหาวิหารคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย



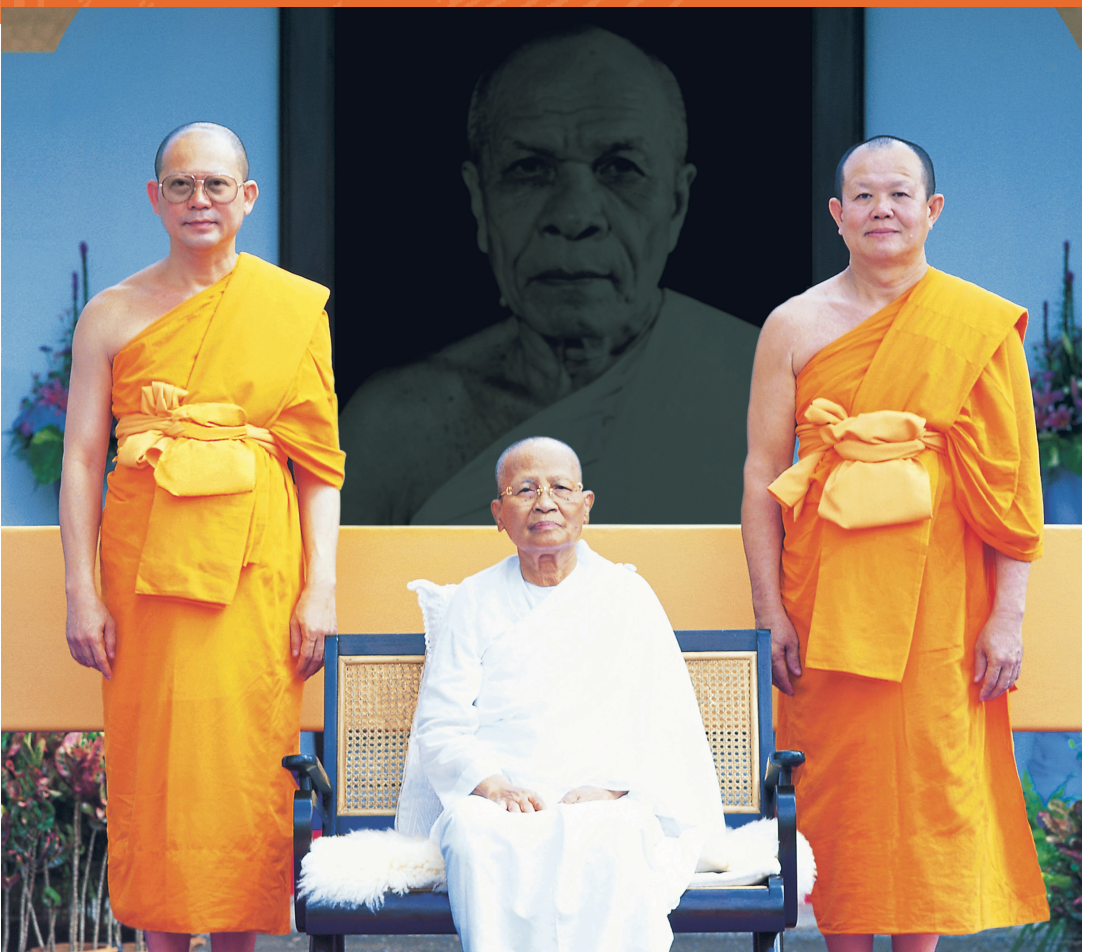
ไม่ว่าคุณยายจะไปอยู่ ณ แห่งหนตำบลใด หลวงพ่อธัมมชโย ก็ตามไปเยี่ยมคุณยายถึงที่นั่น หลวงพ่อต้องเดินไปเป็นระยะทางที่ยาวไกลหลายกิโลเมตร เนื่องจากบ้านที่คุณยายไปพักนั้น ไม่สามารถนำรถยนต์เข้าไปถึงได้ กว่าจะถึงบ้านก็นับว่าลำบากพอสมควร แต่ท่านคิดว่าแม้จะลำบากมากมายกว่านี้ร้อยเท่าพันทวี ท่านก็ไม่ท้อถอย เพราะในส่วนลึกของใจแล้ว มุ่งมั่นที่จะไปต่อวิชชากับคุณยายเพียงอย่างเดียว ใจของท่านผูกพันอยู่กับคุณยายและวิชชาธรรมกายเท่านั้น

กว่าจะเดินไปถึง เนื้อตัวของหลวงพ่อก็ชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อ เมื่อเข้าไปในบ้านเห็นคุณยายนอนคลุมโปงอยู่บนเตียง ท่านเดินตรงเข้าไปหา แล้วถามเรื่องวิชชา “ยาย อย่างนี้แล้วทำยังไงต่อ?” เมื่อคุณยายได้ยินคำถาม ท่านจึงเปิดหน้าออกมาต่อวิชชาให้ ท่านมิได้คำนึงถึงอาการป่วยไข้ที่กำลังรุมเร้า หากแต่ทุ่มเทชีวิตจิตใจถ่ายทอดความรู้ให้ลูกศิษย์ ครูผู้สอนนอนเอาผ้าคลุมโปง ปิดหน้าบ้าง เปิดหน้าบ้าง นักเรียนก็นั่งสมาธิอยู่หน้าเตียงด้วยเหงื่อโทรมกาย แต่ในใจนั้นท่วมท้นไปด้วยความสุข

หลวงพ่อศึกษาวิชชาธรรมกายอยู่กับคุณยายด้วยความสนุกสนาน จนกระทั่งคุณยายหายป่วยกลับไปอยู่วัดปากน้ำแล้ว ท่านก็ตามไปนั่งสมาธิกับคุณยายทุกวัน

มาถึงตอนนี้ หลวงพ่อเชื่อคุณยายหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าคุณยายสั่งอะไรก็จะทำตาม และมีความรู้สึกว่า วันนี้เรียนได้เท่านี้ พรุ่งนี้จะต้องเรียนให้มากขึ้น เพราะเรียนแล้วมีความสุข เป็นความสุขที่ไม่อาจแสวงหาสิ่งใดมาทดแทนได้เลยในโลกนี้ หลวงพ่อสัมผัสได้ถึงความเป็นผู้มีภูมิธรรมอันสูงส่งของคุณยาย ครูบาอาจารย์ผู้มีใจใสสะอาด บริสุทธิ์มาก เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา คุณยายหยุดในหยุดเข้าไปสู่แหล่งแห่งความบริสุทธิ์ มุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม จึงไม่ใส่ใจเรื่องอะไรทั้งหมด แม้อาการป่วยไข้ของตัวท่านเอง

เคารพคำยาย





ตลอดระยะเวลาที่ศึกษาวิชชาธรรมกายกับคุณยายมา หลวงพ่อได้ซึมซับความรู้สึกที่ดี ซึมซับอุดมการณ์และคุณธรรมอันสูงส่งของคุณยายไว้ในชีวิตจิตใจของท่าน และเมื่อปฏิบัติธรรมละเอียดลึกซึ้งมากขึ้น ท่านสัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่เป็นสุขภายใน ทำให้อารมณ์ดี โกรธใครไม่เป็น แม้จะทราบว่าใครอิจฉาท่านด้วยเรื่องอะไรก็ไม่มีความรู้สึกขุ่นมัว ยังสามารถพูดคุยกับผู้นั้นได้อย่างเป็นปกติเสมือนคุยกับญาติมิตร ไม่มีความพยาบาทหรือน้อยใจ ไม่ขัดเคืองใจ หรือแม้กระทั่งความคิดที่ว่า “ไม่เป็นไร ลืมเสียเถิด” ก็ไม่มี

อารมณ์ของท่านปราศจากความรู้สึกที่เป็นบาปอกุศล จึงมีความสงบสุขอยู่เต็มหัวใจ ทำให้ท่านมั่นใจว่า เมื่อความสุขเกิดขึ้นเต็มหัวใจของผู้ใดแล้ว ความทุกข์ย่อมไม่สามารถชำแรกแทรกเข้ามาได้เลย เพราะทั้งสองอย่างจะเข้ามาพร้อมกันไม่ได้ เช่นเดียวกับความสว่างย่อมไม่เกิดพร้อมกับความมืด ดังนั้นจึงต้องปฏิบัติธรรมสะสมความสุขไว้ให้เต็มหัวใจอยู่เสมอ เพราะถ้าพร่องเมื่อใดความทุกข์ก็จะแทรกเข้ามาได้ทันที

เมื่อปฏิบัติธรรมมากขึ้น หลวงพ่อมองเห็นคุณค่าของธรรมะมากขึ้น ธรรมะนั้นแตกต่างกับวิชาทางโลกซึ่งเรียนไปแล้วไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้พ้นทุกข์ได้ แต่การเรียนธรรมะทำให้ได้คำตอบที่สงสัยมานาน ชัดแจ้งทั้งหมด ทำให้รู้ว่าเกิดมาทำไม เป้าหมายชีวิตคือ

อะไร ทั้งยังทำให้ไปนิพพานได้ ช่วยมนุษย์ให้พ้นทุกข์ได้ ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงอยากบวช แต่เมื่อไปขออนุญาตจากคุณยาย นอกจากคุณยายจะไม่อนุญาตแล้ว ยังกำชับให้หลวงพ่อเรียนจนจบปริญญาอีกด้วย ท่านให้เหตุผลว่า หลวงพ่อจะต้องเป็นทั้งบัณฑิตในทางโลกและเป็นนักปราชญ์ในทางธรรม เพื่อว่าเมื่อบวชแล้วจะได้เป็นประโยชน์ต่อพระศาสนาอย่างเต็มที่

ไม่นานต่อมา คุณยายท่านสอนวิธีบูชาข้าวพระให้กับหลวงพ่อ ซึ่งหลวงพ่อก็พยายามฝึกด้วยการตื่นแต่เช้า เพื่อไปซื้ออาหารมาหัดบูชาข้าวพระอยู่เสมอ ท่านมีความสุขมากกับการที่คุณยายเมตตาถ่ายทอดวิชชาให้ทุกอย่าง

สำหรับการบูชาข้าวพระนั้น นับเป็นบุญใหญ่สุดที่จะประมาณได้ ที่คุณยายปฏิบัติร่วมกันกับคุณยายทองสุขมาโดยตลอด ตราบกระทั่งท่านละจากโลกนี้ไปแล้ว คุณยายยังคงปฏิบัติสืบเนื่องเรื่อยมามิได้ขาดเป็นเวลาหลายสิบปีด้วยความคล่องแคล่วและชำนาญ

การบูชาข้าวพระ คือ การนำเครื่องไทยธรรม อันมีดอกไม้ ธูปเทียน อาหารคาวหวาน ซึ่งเป็นของหยาบนำมากลั่นให้ละเอียดด้วยวิชชาธรรมกาย จนกระทั่งเครื่องไทยธรรมเหล่านี้ละเอียดใสบริสุทธิ์เท่ากับพระธรรมกาย แล้วจึงน้อมนำไปถวายเป็นพุทธบูชาแด่พระธรรมกายของพระพุทธเจ้าในอายตนนิพพาน แต่ธรรมกาย



ของพระพุทธเจ้านั้นท่านไม่ต้องฉันเหมือนมนุษย์ และมีสุขอยู่ด้วยธรรมธาตุอันบริสุทธิ์ อิ่มอยู่เสมอ ที่เราเอาไปถวายนี้เป็นพุทธบูชา เพื่อต้องการบุญ บารมี รัศมี กำลังฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ ที่เกิดจากการบูชาข้าวพระให้ถึงแก่เรา ด้วยเหตุนี้ ผู้บูชาข้าวพระจึงต้องเข้าถึงธรรมกายให้ได้ ต้องรู้จักหนทางสายกลาง ทำวิชชาธรรมกายเป็น จนกระทั่งเข้าสู่อายตนนิพพานได้ เห็นพระธรรมกายของพระพุทธเจ้าในอายตนนิพพานนับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน รวมทั้งมีความเชี่ยวชาญจนสามารถน้อมเครื่องไทยธรรมเหล่านี้ไปถวายเป็นพุทธบูชาได้ ซึ่งในเวลานั้นจะเห็นตัวเอง เห็นเครื่องไทยธรรม แล้วก็เห็นพระธรรมกายของพระพุทธเจ้าอย่างชัดเจน และยิ่งไปกว่านั้น จะเห็นผลบุญ เห็นกระแสธารแห่งบุญที่บังเกิดขึ้นจากการนำเครื่องไทยธรรมไปถวายเป็นพุทธบูชานี้ด้วย การบูชาข้าวพระจึงเป็นสิ่งที่ทำได้ยากยิ่ง

เมื่อหลวงพ่อธัมมชโยอายุได้ ๒๐ ปี ซึ่งนับว่าอายุน้อยที่สุดในบรรดาลูกศิษย์ของคุณยาย แต่มีผลการปฏิบัติธรรมดีเด่นที่สุด ก้าวหน้าเกินกว่ารุ่นพี่ที่เรียนมาก่อนหน้านี้ เพราะท่านมีความเพียรขยันมาฝึกปฏิบัติทุกวันไม่เคยขาด คุณยายจึงมอบหมายให้ท่านเป็นผู้นำในการบูชาข้าวพระทุกวันอาทิตย์ต้นเดือน หรือแม้แต่ในพิธีต่างๆ อย่างเช่น พิธีทอดผ้าป่า หรือการถวายผ้าอาบน้ำฝน

๑๐๙





หลวงพ่อจะเป็นผู้นำในพิธีทั้งหมด ส่วนคุณยายท่านทำหน้าที่เป็นผู้คุมบุญให้ ทำกันอย่างนี้ตลอดมา เวลานั้นนอกจากผู้ใหญ่จะให้ความเชื่อถือแล้ว ทุกคนต่างยินดี ไม่มีใครคัดค้านเลยแม้แต่คนเดียว

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา หลวงพ่อมีความรู้สึกสดชื่น เบิกบาน มีความสุขทั้งวันทั้งคืน เพราะใจของท่านมีเพียงคุณยายกับธรรมะ ท่านเคยกล่าวว่า คุณยายเป็นทั้งพ่อแม่ เป็นปู่ย่าตายาย ครูบาอาจารย์ เป็นกัลยาณมิตร เป็นทุกสิ่งทุกอย่างของท่าน ไม่ว่าคุณยายจะให้โอวาทอย่างไร ท่านจะอยู่ในโอวาทอย่างไม่มีเงื่อนไข คำสั่งสอนนั้นเป็นเสมือนสิ่งแทนตัวคุณยาย ที่ไม่ว่าหลวงพ่อจะไปไหนมาไหนก็นึกถึงอยู่ตลอดเวลา

หลวงพ่อเคารพในคำสั่งของคุณยายผู้เป็นครูบาอาจารย์ที่ท่านเทิดทูนอย่างสูงสุด ดังนั้นไม่ว่าต่อหน้าหรือลับหลัง ท่านพร้อมที่จะปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ครั้งหนึ่งในวันขึ้นปีใหม่ ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์จัดให้มีงานรื่นเริงสนุกสนานกัน หลวงพ่อจึงไปขออนุญาตจากคุณยายเพื่อไปร่วมงานนี้ คุณยายไม่ห้าม เพียงแต่พูดว่า **“คุณก็เที่ยวมาทุกปีแล้ว ปีนี้คุณก็เที่ยวได้ ยายไม่ว่า แต่ให้ไปหลังเที่ยงคืน”**

วันนั้นหลังจากปฏิบัติธรรมและคุยธรรมะกับคุณยายจนถึง ๒ ทุ่มแล้ว หลวงพ่อก็กลับ เมื่อมาถึงหน้ามหาวิทยาลัย ท่านก็

รับประทานอาหารแถวนั้น พอ ๔ ทุ่ม จึงเข้าไปในบริเวณงาน แม้จะรู้ว่าถ้ารอถึงหลังเที่ยงคืนงานรื่นเริงเขาก็จะเลิกแล้วก็ตาม แต่ด้วยความที่อยู่ในโอวาทของคุณยายอย่างเคร่งครัด ท่านจึงเดินผ่านบริเวณที่มีการละเล่นโดยไม่ยอมดูอะไรทั้งสิ้น หลวงพ่อไปนั่งรอเวลาเที่ยงคืนอยู่ที่คอกวัวพลางดูนาฬิกาข้อมือเป็นระยะๆ ด้วยใจที่จดจ่อ พอเที่ยงคืน เหมือนกันติดสปริง ท่านรีบออกจากคอกวัวไป แล้วก็ได้ดูเหมือนกัน คือ ดูเขาขี่จักรยานกลับหอกัน

สิ่งนี้คือตัวอย่างการอยู่ในโอวาทของหลวงพ่อ ความสำเร็จความเจริญรุ่งเรืองของท่านและหมู่คณะทั้งหมดในปัจจุบันนี้ ได้มาเพราะอยู่ในโอวาทของครูบาอาจารย์ ท่านเคยกล่าวว่า การที่จะมาเรียนกับครูบาอาจารย์นั้น ไม่มีอะไรสำคัญเท่ากับการอยู่ในโอวาท เพราะเราได้ฝากชีวิตจิตใจและหนทางเดินไปสู่พระนิพพานไว้กับท่าน ในการปฏิบัติธรรมนั้น ถ้ามีข้อแย้งในใจแม้เพียงนิดเดียว จิตจะฟุ้งซ่าน รวมเข้าไปสู่ภายในไม่ได้เลย

ด้วยความเคารพของท่าน คุณยายจึงรัก เมตตาเอ็นดู และถ่ายทอดความรู้ทั้งหมดให้กับหลวงพ่อโดยไม่ปิดบังอำพราง

ในการถ่ายทอดความรู้ นอกจากความเมตตาปรานีที่มีอยู่เดิมแล้ว คุณยายยังพิจารณาด้วยว่า จะถ่ายทอดให้ใครได้มากน้อยแค่ไหน ทั้งนี้เพราะวิชชาธรรมกายในระดับที่ละเอียดลึกซึ้ง



ขึ้นไปนั้น ไม่ใช่จะสอนให้ใครก็ได้ เพราะไม่ใช่เรื่องที่จะเรียนกันได้ทุกคน ผู้รับต้องทำได้จริง จึงจะสอนต่อให้ได้ ดังนั้นเมื่อหลวงพ่อเรียนด้วยความตั้งใจ และมีผลการปฏิบัติก้าวหน้ารองรับวิชชาได้อย่างรวดเร็วเป็นที่พอใจของคุณยาย ท่านจึงถ่ายทอดให้อย่างเต็มที่



ตามหมู่คณะ



นับแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๗ เป็นต้นมา คุณยายกับหลวงพ่อธัมมชโยได้นั่งเข้าที่ ช่วยกันตามหมู่คณะที่จะมาร่วมสร้างบารมีกับท่าน ซึ่งไม่ว่าจะไปเกิด ณ แห่งหนตำบลใด ให้มาร่วมปฏิบัติธรรมสร้างบารมีด้วยกันให้มากที่สุด เพื่อให้งานเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลกบรรลุผลสำเร็จ ครั้นถึงปี พ.ศ. ๒๕๐๙ หลวงพ่อจึงได้พาคุณเผด็จ ผ่องสวัสดิ์ มากราบคุณยาย

คุณเผด็จ หรือหลวงพ่อทัตตชีโว* (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกท่านสั้นๆ ว่าหลวงพ่อทัตตะ) หลวงพ่อธัมมชโยได้บรรยายบุคลิกลักษณะของหลวงพ่อทัตตะสมัยนั้นเอาไว้ว่า “ชอบใส่เสื้อลายสก๊อต กางเกงยีน บุคลิกเย็นชา เสียงดังมีอำนาจ ชนิดที่ววิ่งอยู่ได้ยินเสียงแล้วต้องหยุดทันที หุ่นสง่างาม handsome หลวงพ่อตั้งฉายาให้ว่า thoroughbred never gets fat ม้าศึกย่อมคึกคักเพราะไม่อ้วน”

หลวงพ่อทัตตะเป็นนิสิตรุ่นพี่ของหลวงพ่อธัมมชโย ขณะนั้นเพิ่งกลับจากการไปศึกษาต่อที่ประเทศออสเตรเลีย ทั้งสองท่านได้พบกันครั้งแรก เมื่อวันลอยกระทงของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ตรงกับวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๙ งานนี้ ๔ ปี จึงจะจัดให้มี

* ปัจจุบันดำรงสมณศักดิ์ที่พระราชภาวนาจารย์ รองเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

สักครั้งหนึ่ง เมื่อพบกันแล้ว หลวงพ่อทัตตะรู้สึกถูกชะตากับหลวงพ่อธัมมชโยเป็นอย่างมาก

หลวงพ่อทัตตะเป็นรุ่นพี่ ท่านจึงเรียกหลวงพ่อธัมมชโยว่า “ไอ้น้อง” วันนั้นท่านชวน “ไอ้น้อง” ไปดื่มเหล้า แต่หลวงพ่อปฏิเสธด้วยคำพูดสั้นๆ ว่า **“ผมไม่ดื่มเหล้า ผมถือศีล”**

คำว่า **“ถือศีล”** ส่งผลกระทบต่อจิตใจของหลวงพ่อทัตตะอย่างรุนแรง และเป็นสาเหตุแห่งการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงต่อวิถีชีวิตของท่านในเวลาต่อมา

หลวงพ่อทัตตะเคยศึกษาวิชาไสยศาสตร์มามาก เช่น วิชาหนังเหนียว รูดโซ่ ลุยไฟ เล่นแร่แปรธาตุ เป็นต้น ถึงกระนั้นก็ยังมีความสนใจเรื่องนรก สวรรค์ ท่านจึงอยากจะไปพบคุณยาย ซึ่งในกรณีหลังนี้ นอกจากหลวงพ่อธัมมชโยยังไม่ยอมพาไปทันทีแล้ว ท่านยังต้องแนะนำการปฏิบัติตัวให้หลวงพ่อทัตตะอยู่เป็นเวลานานถึง ๓ เดือน เพื่อให้วางตัวได้อย่างถูกต้องเวลาอยู่ต่อหน้าคุณยาย

สมัยนั้นหลวงพ่อเรียกหลวงพ่อทัตตะว่า “พี่เด็จ” ในการแนะนำ ท่านต้องคอยกำกับเรื่องกิริยาวาจา เช่น “พี่เด็จ คำพูดอย่างนี้คุณยายไม่ชอบ” “นั่งอย่างนี้คุณยายไม่ชอบ” หรือ “ลูกนัยน์ตาอย่างนี้ท่านไม่ชอบ” “บุคลิกเย็นชาชนิดที่ใครเรียกแล้วหันขวับมา



ทำตาเขียวพร้อมจะเอาเรื่องอย่างนี้ มีหวังโดนไล่ตั้งแต่วันแรก” หรือไม่ก็บอกว่าแบบไหนคุณยายชอบ

แม้หลวงพ่อคิดว่าได้แนะนำหลวงพ่อทัตตะจนเป็นที่พอใจแล้ว แต่สิ่งที่ไม่คาดคิดมาก่อนก็เกิดขึ้นจนได้ เพราะในวันแรกหลังจากที่กราบคุณยายแล้ว หลวงพ่อทัตตะก็พูดขึ้นมาอย่างไม่มีปี่ไม่มีขลุ่ยว่า “ยาย ผมอยากจะลองเอาปรอทใส่มือยาย” หลวงพ่อได้ยินดังนั้นก็สะกิดและแนะนำว่า “อย่างนี้ไม่ควร” ต้องอธิบายกันอยู่นาน ในที่สุดคุณยายจึงบอกให้ไปลองกับหลวงพ่อธัมมชโยก่อน

ไม่เพียงแต่ลืมสิ่งที่หลวงพ่อธัมมชโยแนะนำไว้ก่อนที่จะมาพบคุณยายเท่านั้น ท่านยังถามคุณยายต่อไปอีกอย่างไม่ลังเลแม้แต่น้อย “ยาย คุณไชยบูลย์เขาว่า ยายพาไปดูนรกสวรรค์ได้จริงไหม?” คุณยายตอบอย่างมั่นใจว่า “จริง ยายเคยไปช่วยพ่อขึ้นจากนรกมาแล้ว” ถึงตอนนี้หลวงพ่อทัตตะมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้น เพราะได้พบคนจริงที่พยายามค้นหามาเป็นเวลานาน อย่างไรก็ตาม ท่านก็ยังไม่ยอมยุติคำถาม “แล้วอย่างผมจะไปดูได้ไหม?” คราวนี้คุณยายตอบอย่างยืดยาวพร้อมทั้งให้กำลังใจว่า “คุณน่ะมีบุญมากอยู่แล้วถึงได้มาถึงที่นี่ อย่างนี้ฝึกไม่นานหรอก”

เวลานั้นหัวใจของหลวงพ่อทัตตะเปี่ยมไปด้วยความปีติ เพราะคำพูดของคุณยายบ่งบอกโดยปริยายว่า รับท่านเป็นศิษย์แล้ว





วันนั้นทั้งวันหลวงพ่อทัตตะจึงนั่งสมาธิรวดเดียว ๓ ชั่วโมงเป็นวันแรก เพื่อแสดงให้คุณยายเห็นว่าท่านก็เอาจริงเหมือนกัน อย่างไรก็ดี ในระหว่างเวลานี้ กิริยาวาจาตลอดจนบุคลิกภาพของท่านก็ยังเป็นที่ขวางหูขวางตาลูกศิษย์รุ่นพี่หลายคน พี่บางคนถึงกับบอกคุณยายว่า “อีตาคนนี้ รุ่มๆ ร่ามๆ สกปรก พูดก็เสียงดังเอะอะ ยายอย่าไปรับเป็นลูกศิษย์เลย ไล่ไปเถอะ” แต่คุณยายก็ยังคงรับหลวงพ่อทัตตะไว้เป็นศิษย์คนหนึ่ง ซึ่งภายหลังต่อมา เมื่อรู้ความจริงเรื่องนี้ท่านถึงกับรำพึงด้วยความซาบซึ้งในความเมตตาของคุณยายที่มีต่อท่านเสมอมาว่า “โถ...คุณยายคงต้องใช้ความอดทนกับเรามากเหลือเกิน”



กำเนิดบ้านธรรมประสิทธิ์



ในช่วงเวลานั้นมีคนมานั่งสมาธิกับคุณยายมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันอาทิตย์ต้นเดือน มีคนมามากเป็นพิเศษ นั่งสมาธิกันเต็มบ้านของคุณยายจนไม่มีที่นั่ง ต้องไปนั่งกันแม้กระทั่งบนตุ่มน้ำ ซึ่งนับว่าลำบากมาก เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นพร้อมกับการที่วัดปากน้ำจะทำการก่อสร้างหอฉันตรงบริเวณที่เป็นบ้านพักของคุณยาย ซึ่งก็หมายความว่า บ้านของคุณยายจะต้องถูกรื้อถอนไปอย่างแน่นอน

ด้วยเหตุสองประการดังกล่าว บรรดาศิษยานุศิษย์จึงปรึกษาหารือกันว่า ถึงเวลาแล้วที่จะต้องสร้างบ้านหลังใหม่ หลวงพ่อธัมมชโยกับหลวงพ่อทัตตะก็มาชวนคุณยายให้สร้างบ้านใหม่ โดยที่ท่านทั้งสองจะรับหน้าที่เป็นผู้นำในการจัดหาทุนทรัพย์เอง

ในสมัยนั้น คุณยายท่านบอกอานิสงส์ของการสร้างสถานที่ปฏิบัติธรรมให้ศิษย์ทุกคนทราบว่า **“ใครซื้อตะปูสักตัว ไม้กระดานสักแผ่น หรืออิฐสักก้อนมาร่วมสร้างสถานที่ปฏิบัติธรรม จะได้บุญอย่างมหาศาล เพราะเป็นสถานที่รองรับผู้บริสุทธิ์ ผลบุญนี้จะช่วยให้เรารู้ธรรมะต่อไปในอนาคตได้อย่างสะดวกสบาย ง่ายดาย และมีสมบัติติดไปในภพเบื้องหน้า”** หลวงพ่อธัมมชโยอยากได้บุญจึงยอมอดอาหารกลางวันเป็นแรมเดือน เพื่อเก็บเงินไว้สำหรับทำบุญ ครั้งนั้นบรรดาลูกศิษย์ของคุณยายรวบรวมเงินกันได้ถึง ๕๘,๐๐๐ บาท

ซึ่งนับว่ามากสำหรับสมัยนั้น และสิ่งนี้ได้ส่งผลเป็นความภาคภูมิใจอย่างยิ่งสำหรับท่าน

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะได้เงินมามากพอที่จะสร้างบ้านหลังใหม่แล้ว คุณยายก็ยังต้องเหน็ดเหนื่อยอย่างมากกับการย้ายบ้านและดูแลการก่อสร้าง

บ้านหลังใหม่เป็นบ้านไม้ ๒ ชั้น อยู่ภายในบริเวณวัดปากน้ำทางด้านเหนือ ดำเนินการก่อสร้างโดยได้รับความช่วยเหลือจากเจ้าอาวาสวัดปากน้ำในสมัยนั้น ซึ่งมอบหมายให้พระราชโมลี (ณรงค์ จิตฺตญาโณ) อดีตผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ และอดีตเจ้าอาวาสวัดราชโอรสาราม ช่วยเหลือควบคุมการก่อสร้าง เพราะท่านรู้จักคุณยายเป็นอย่างดี และเห็นว่าคุณยายพร้อมด้วยคณะศิษยานุศิษย์ชุดนี้เป็นหมู่คณะใหญ่ที่มีศีลมีธรรม และพลังที่จะสร้างสรรค์ความดี มีการสอนปฏิบัติธรรม เผยแผ่ธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้กว้างไกลออกไป อันจะทำให้พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองยั่งยืน ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงช่วยเหลือเป็นธุระดูแลการสร้างบ้านครั้งนี้อย่างเต็มที่ ส่วนอีกรูปหนึ่งคือ พระภาวนาโกศลเถร (ธีระ ธมฺมธโร) หรือหลวงพ่อเล็ก รองเจ้าอาวาสวัดปากน้ำในขณะนั้น ซึ่งเป็นพระอาจารย์ใหญ่ในด้านวิปัสสนา ได้เมตตาตั้งชื่อให้ว่า **“บ้านธรรมประสิทธิ์”** อันมีความหมายอย่างลึกซึ้งว่า **“ใครก็ตามที่มาถึงบ้านนี้ คุณยายจะสอนธรรมะให้กับเขาทุกคนไป”**

ปลายปี พ.ศ. ๒๕๑๐ การสร้างบ้านธรรมประสิทธิ์ได้เสร็จสิ้นอย่างสมบูรณ์ เป็นบ้านที่ทันสมัยที่สุดในละแวกนั้น และเหนือสิ่งอื่นใด เป็นบ้านที่สะอาดมาก ดังจะเห็นได้จากพื้นไม้กระดานทุกแผ่นที่ได้รับการเช็ดถูจนเป็นเงาด้วยฝีมือของคุณยาย

คุณยายเป็นคนขยันมาก ขยันทำงานสารพัด ขยันทำโน่นทำนี่ รักความสะอาด ความมีระเบียบ และผูกพันอยู่กับธรรมะภายในตลอดเวลา ดังเช่นวันหนึ่ง หลวงพ่อสังเกตเห็นคุณยายยืนเล็งดูอะไรสักอย่างหนึ่งอยู่ระหว่างพื้นบันไดกับพื้นชั้นบน จึงถามด้วยความสงสัยว่า “ยายทำอะไรครับ?” คุณยายตอบว่า **“กำลังดูว่ามีฝุ่นไหม”** โดยปกติแล้วคุณยายจะเช็ดบันไดบ้านทั้งบนบันไดและใต้บันได ซึ่งไม่เหมือนใครเลยในโลก เมื่อหลวงพ่อถามต่อไปว่า ทำไมต้องทำอย่างนั้น คุณยายก็ตอบอย่างชัดเจนว่า **“เช็ดแล้วมันสะอาด ใจเราก็สะอาด เข้ากลางคล่องดี”**

เรื่องความสะอาดของคุณยายนี้ สิ่งแรกที่เห็นได้ชัด คือความสะอาดของสิ่งแวดล้อมที่พักของท่าน ซึ่งมีระเบียบ สวยงาม ไม่ว่าท่านจะไปอยู่ที่ใดก็ตาม แม้ว่าข้าวของเครื่องใช้จะทำด้วยวัสดุที่เรียบง่าย บางชิ้นก็เป็นสิ่งที่เขาทิ้งแล้วในกองขยะ แต่คุณยายก็เอามาทำความสะอาด เช็ดถู ปรับปรุงใหม่ให้ใช้ได้

ส่วนวัตถุสิ่งของต่าง ๆ ที่มีคนนำมาถวาย ไม่ว่าจะเป็นถุงกระดาษใส่ผลไม้หรือใส่สิ่งของอะไรก็ตาม เมื่อเอาสิ่งนั้นออกไปแล้ว ท่านก็จะเอากระดาษมาตัดอย่างมีระเบียบ เป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส แล้ววางซ้อนกันไม่มีเหลื่อมเลย เอาไว้ใช้รองก้นกระโถนด้านใน เมื่อทิ้งสิ่งของลงในกระโถนแล้วก็จะใช้กระดาษปิดทับอีกทีหนึ่ง สลับกันเป็นชั้น ๆ พอเต็มแล้วอุปัฏฐากที่นำไปทำความสะอาดก็จะรวบกระดาษนั้นทิ้งไปในถังขยะ ไม่เป็นที่น่ารังเกียจ และทำความสะอาดง่าย

ที่นั่งสมาธิกับที่นอนและที่รับแขกของคุณยายนั้นเป็นที่เดียวกัน ท่านนอนตรงไหนก็รับแขกตรงนั้น สะอาดเกลี้ยงเกลาเป็นระเบียบ หยูกยาต่าง ๆ ท่านจะเก็บใส่ตู้เล็ก ๆ ที่อยู่ข้างฝา และจัดเรียงลำดับลดหลั่นจากเล็กไปใหญ่ จากต่ำไปสูง เรียงกันไปอย่างนี้ ไม่มีลักลั่นกัน แม้ว่าตู้ยาใบนี้จะไม่มีฝาปิด แต่ก็หาได้มีร่องรอยของฝุ่นละอองที่มาจับขวดยาเลยแม้แต่น้อย

เหนือสิ่งอื่นใด เสื้อผ้าอาภรณ์ที่คุณยายนุ่งห่มนั้นเรียบง่าย ปราศจากรอยยับย่น ขาวสะอาด หาที่ติมิได้ อย่างที่หลวงพ่อทัตตะเคยเล่าว่าวันหนึ่งสมัยที่ยังไม่ได้บวช ท่านสังเกตเสื้อผ้าที่คุณยายใส่แล้วอดถามไม่ได้ “ยาย...เสื้อยายขาด ปะตั้งหลายแห่ง ทำไมยังขาวกว่าเสื้อของผมอีก นี่ผมใช้ยังไม่กี่เดือนเลย ยังขาวสู้ของยายไม่ได้ ผ้าของผมเนื้อดีกว่าของยายนะ”



คุณยายมองหน้า “คุณ...ยายมันลูกชาวนา มีเสื้อผ้าไม่มาก เพราะฉะนั้นยายใช้แล้วซักทุกวัน ไม่เคยทิ้งหมัก ไม่เคยทิ้งข้ามวัน ยายไม่เคยเลยที่จะมาใส่กะละมังทิ้งไว้ ใช้วันนี้พอตอนเย็นยายก็ซัก มันจะได้ไม่เข้ากร้าน (คือ ความสกปรกไม่ซึมลึก) ซักเรียบร้อยแล้ว ยายก็ตากแดดให้มันแห้ง พอแห้งยายก็รีบเก็บ ไม่งั้นสีมันจะออก ซีดๆ เก่าๆ เพราะฉะนั้นเสื้อผ้าของยายทุกตัว แม้มันจะขาดแล้ว ก็ยังขาวเหมือนใหม่”

หลวงพ่อทัตตะเล่าอีกว่า ตั้งแต่ท่านเกิดมาไม่เคยเห็นใคร สะอาดอย่างนี้ ปกติผ้าขี้ริ้ว พอใช้แล้วมันสกปรกท่านก็ทิ้งไป เพิ่ง มาเห็นว่าแม้แต่ผ้าขี้ริ้วที่คุณยายใช้ถูบ้านเช็ดบ้านนั้น คุณยายก็ ซักจนสะอาด เมื่อเห็นอย่างนั้นท่านจึงรู้สึกอายและเริ่มปรับปรุง ตัวเองตั้งแต่นั้นมา

คุณยายจะสอนธรรมะที่บ้านธรรมประสิทธิ์ตั้งแต่เช้าจนถึง ๒ ทุ่มทุกวัน บรรดาลูกศิษย์ของคุณยายมีทุกระดับทั้งหญิงและ ชาย ตั้งแต่เด็กนักเรียน นิสิตนักศึกษา ไปจนถึงผู้ที่ประกอบอาชีพ แล้ว ซึ่งโดยปกติจะมาถึงบ้านธรรมประสิทธิ์พร้อมหน้ากันเมื่อเวลา ๖ โมงเย็นเป็นต้นไป และคุณยายจะเริ่มสอนตั้งแต่เวลานั้น

กลางปี พ.ศ. ๒๕๑๐ วันหนึ่งระหว่างที่หลวงพ่อทัตตะกำลัง นั่งสมาธิอยู่กับคุณยาย วิชาไสยศาสตร์ที่เคยฝึกมาก็ตามมาทำร้าย





ทำให้เกิดอาการหายใจไม่ออก มีลมดันขึ้น กระอักกระอ่วน น้ำลายฟูมปาก คุณยายบอกกับท่านว่า “คุณฝึกไสยศาสตร์มามาก อาจารย์เก่าๆ เขาไม่ยอมให้คุณเปลี่ยนทาง เขามาขวางไว้”

หลวงพ่อทัตตะถามคุณยายด้วยความกังวลใจว่า “ยังงี้ผมไม่แย่หรือ?” คุณยายตอบว่า **“จะเอาธรรมะก็ต้องสละชีวิต พระพุทธเจ้าก็ทำอย่างนี้ คุณกล้าไหมล่ะ?”** หลวงพ่อทัตตะเห็นแววตาเด็ดเดี่ยวนั้นแล้วก็ตอบอย่างมั่นใจว่า “กล้าครับ”

นับจากวันนั้น ท่านจึงตั้งใจนั่งสมาธิเรื่อยมา คุณยายก็คอยช่วยแก้ไขให้ อาการดังกล่าวจึงค่อยทุเลาเบาบางลง ดูเหมือนว่าจะหาย แต่ก็ไม่หายขาด เพราะในส่วนลึกแล้วท่านยังคงมีความเสียดายวิชาไสยศาสตร์อยู่ อย่างที่คุณยายบอกกับท่านว่า “ยังไม่หายขาดหรอก ยายแก้ให้ได้แค่นี้ ส่วนที่เหลือเป็นเพราะคุณยังเสียดายวิชามารอยู่ แต่คุณจะไม่ขลังอีกแล้ว เพราะทั้งหมดที่คุณเรียนมาเป็นประเภทมนตร์ปนธรรม ไม่ใช่ธรรมบริสุทธิ์ ต่อไปนี้ต้องหมั่นนั่งสมาธิให้มากๆ”

หลังจากเริ่มปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์ได้ไม่นาน หลวงพ่อทัตตะก็ชักชวนน้องๆ ชมรมพุทธศาสตร์จากมหาวิทยาลัยต่างๆ มานั่งสมาธิกับคุณยายเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ พอถึงวันอาทิตย์ต้นเดือน บรรดาลูกศิษย์ต่างก็แบ่งงานกันทำทุกคนไม่มีละเว้น

แต่เนื่องจากหลวงพ่อทัตตะเป็นเหมือนพี่ชายคนโต มีอายุมากที่สุดในกลุ่มนักศึกษาด้วยกันคือ ๒๙ ปี น้องๆ จึงไม่แบ่งงานให้ทำ ท่านจึงหันไปจัดรองเท้า ซึ่งถูกถอดวางทิ้งไว้เกะกะแถวหน้าบันได ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย พอเสร็จจากการนั่งสมาธิ ทุกคนลงมาเห็นรองเท้าที่วางอยู่ก็ชื่นชมกันโดยที่ไม่รู้ว่าใครเป็นคนทำ หลวงพ่อทัตตะทำเฉยเสีย แต่ใจนั้นปีติเบิกบานเป็นที่สุด

ต่อมาคุณยายได้มอบหมายให้ท่านช่วยสอนธรรมะบ้าง รับแขกแทนบ้าง หลวงพ่อธัมมชโยเล่าให้ท่านฟังว่า การที่คุณยายมอบหมายหน้าที่นี้ให้ เพราะหลวงพ่อทัตตะเป็นคนไม่มีมานะถือตัว รู้จักสร้างงาน และที่สำคัญคือเป็นคนมีความกตัญญู แม้ว่าคุณยายจะว่าอะไรก็ไม่เคยโกรธ รวมทั้งไม่มีนิสัยคดในข้องอในกระดูก สามารถเป็นครูคนได้

เย็นวันหนึ่งที่บ้านธรรมประสิทธิ์ เมื่อทุกคนมาพร้อมกันแล้ว คุณยายก็นำนั่งสมาธิ พอทุกคนหลับตาได้ประมาณ ๑๐ นาที คุณยายก็หายเข้าไปในห้องน้ำและอยู่ในนั้นเป็นเวลานานกว่าจะกลับมานั่งต่อจนถึงเวลาเลิก หลังจากเลิกนั่งสมาธิแล้ว หลวงพ่อทัตตะไปเข้าห้องน้ำ ท่านเห็นห้องน้ำแห้งสนิท สะอาด น่าใช้ ท่านสังเกตว่าเมื่อไปเข้าห้องน้ำทีไรก็เป็นอย่างนี้ทุกครั้ง แม้ว่าก่อนหน้านี้จะมีผู้ใช้ห้องน้ำแล้วก็ตาม

โดยเหตุที่เป็นคนช่างสังเกต ประกอบกับความประหลาดใจใคร่รู้ว่าเวลาที่ทุกคนหลับตานั้น คุณยายทำอะไรบ้าง ดังนั้นในระหว่างที่ทุกคนนั่งสมาธิกันอยู่ ท่านจึงลืมตาขึ้นมองดูคุณยาย เมื่อไม่เห็นนั่งอยู่ ท่านก็ลุกตามไปดู พอไปถึงก็ได้พบคุณยายกำลังขัดถูห้องน้ำและเช็ดพื้น เช็ดข้างฝาอยู่ หลวงพ่อทัตตะรู้สึกสะเทือนใจกับภาพที่เห็นตรงหน้า เพราะทั้งตัวท่านและบรรดาลูกศิษย์คนอื่นๆ ต่างพากันทำความเปียกแฉะไว้ให้คุณยายตามเช็ดตลอดเวลา โดยที่ตนเองไม่มีโอกาสล่วงรู้เลย

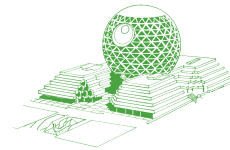
ต่อมา เมื่อมีโอกาสนั่งอยู่กับคุณยายตามลำพัง ท่านก็เลยบเคียงถามคุณยายถึงเรื่องนี้ว่า

“ยาย...ทำไมต้องทำอย่างนั้น?” คุณยายให้เหตุผลชัดเจนว่า “ยายแก่แล้ว อายุจะ ๖๐ แล้ว คนแก่น่ะ เท้ามันไม่มียาง (ลายเท้า) มันลื่นง่าย ถ้าไม่ระวังเดี๋ยวจะล้มหัวฟาดพื้น แล้วจะฟื้นยาก ยายเลยต้องทำไว้ให้ชินเสียตั้งแต่ตอนนี้แหละคุณ”

หลวงพ่อทัตตะฟังคำตอบนั้นด้วยความรู้สึกซาบซึ้งในความละเอียดรอบคอบของคุณยาย แม้ท่านเพิ่งรู้จักคุณยายได้ไม่นาน แต่สิ่งที่พบพานด้วยตาตนเองครั้งนี้ เป็นความประทับใจยากที่จะลืมเลือนได้

วางแผนให้ศิษย์ประพฤติพรหมจรรย์





ในเวลาต่อมา เมื่อมีเด็กหนุ่มสาวมาปฏิบัติธรรมกันมากยิ่งขึ้น และสามารถรวมกลุ่มกันได้อย่างเหนียวแน่นแล้ว คุณยายก็เริ่มรณรงค์ให้ทุกคนประพฤติพรหมจรรย์ ตอนเย็นๆ ระหว่างที่นั่งปฏิบัติธรรมกันอยู่ คุณยายจะคอยให้กำลังใจไปด้วย เรื่องที่คุยกันนั้นก็วนเวียนอยู่แต่เรื่องของบุญกุศล เรื่องการสร้างบารมี หรือไม่ก็เป็นเรื่องของภพนี้ภพหน้า ส่วนเรื่องการประพฤติพรหมจรรย์ คุณยายจะพยายามพูดสรรเสริญคุณของพรหมจรรย์ให้ฟังบ่อยๆ

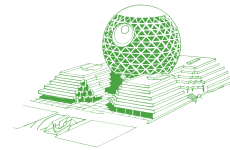
“ชีวิตพรหมจรรย์เหมือนนกน้อยในอากาศ มันมีแต่ปีก มีแต่หาง จะไปไหนมาไหนก็สะดวกสบายและเป็นอิสระ ถ้าเราประพฤติพรหมจรรย์ เราจะทำอะไรก็เป็นอิสระ มีเงินร้อยบาทก็ใช้ได้ทั้งร้อย ถ้าหากมีครอบครัวแต่ยังไม่มีลูก เงินร้อยบาทก็ใช้ได้ห้าสิบบาท ถ้ามีลูกหนึ่งคนเหลือยี่สิบห้าบาท ถ้ามีสองคนเหลือสิบสองบาทห้าสิบสตางค์ ถ้าสามคนหนี้ท่วมหัวเลย

ลูกตอนเล็กๆ ก็น่ารักดี แต่พอโตขึ้นมันก็ดื้อ เราก็จะได้พ่อแม่ที่ดื้อด้วย ขนาดลูกเกิดอยู่ในท้องเราแท้ๆ ออกมามันยังดื้อ นี่พ่อเราได้มาตอนโต ทำไมจะไม่ดื้อ ยิ่งได้มาตอนโตยิ่งดื้อ เพราะสะสมความดื้อไว้มาก เพราะฉะนั้นอยู่คนเดียวดีกว่า สบาย มีความสุข ถึงเวลาเราก็ได้สร้างบารมีอย่างเต็มที่”

สำหรับหลวงพ่อธัมมชโยแล้ว บ่อยครั้งที่คุณยายมักจะพูดกับท่านด้วยถ้อยคำที่แสดงถึงความเป็นห่วงเป็นใยเสมอ **“อย่ามีความลับกับยายนะ มีอะไรให้เล่าให้ฟัง ยายจะได้ช่วยเหลือ** ยายน่ะเหมือนพ่อเหมือนแม่ของคุณ เหมือนปู่ย่าตายายแต่ที่แตกต่างกันก็คือ ยายไม่ได้มองแต่ประโยชน์ปัจจุบันนี้ **ยายเป็นห่วงคุณข้ามภพข้ามชาติ กลัวว่าคุณตายแล้วจะไปตกนรก เดี๋ยวจะไม่ได้เจอยาย ไม่ได้เจอหลวงพ่อวัดปากน้ำ ไม่ได้เจอวิชชาธรรมกาย** ยายจึงต้องเป็นห่วง เพราะฉะนั้นมีอะไรอย่าปิดบังยาย”

เมื่อได้ฟังคุณยายพูดอย่างนี้ หลวงพ่อก็ไม่เคยปิดบังอะไรอีก มีเรื่องอะไรท่านต้องเล่าให้ฟังหมดทุกเรื่อง หากทำอะไรผิดพลาดมา คุณยายก็จะแนะนำ ชี้ให้เห็นถึงโทษที่จะเกิดขึ้นตามมา เวลาคุณยายสอนนั้นไม่เหมือนใครอื่นในโลก ท่านจะเริ่มด้วยการให้นั่งสมาธิก่อน เมื่อจิตใจสงบแล้ว ท่านจึงให้พิจารณาด้วยเหตุผล ท่านจะไม่พูดเฉพาะผลที่จะเกิดขึ้นในปัจจุบันชาติเท่านั้น แต่จะพูดถึงผลข้ามชาติทีเดียว

คุณยายจะคอยเป็นห่วง ประคับประคองให้ลูกศิษย์อยู่ในเส้นทางแห่งพรหมจรรย์นี้ตลอดเวลา เพราะ**พรหมจรรย์มีความสำคัญมากต่อการศึกษาวิชชาธรรมกายในระดับสูงขึ้นไป**



ในสมัยนั้นงานฉลองวันเกิดเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย เมื่อวันเกิดของคุณยายเวียนมาถึง บรรดาลูกศิษย์จะมาฉลองวันเกิดให้ท่านกันอย่างคับคั่ง หลังจากนั่งสมาธิ และแขกผู้ใหญ่กลับกันไปจนหมดแล้ว มีแต่พวกเด็กๆ นักศึกษาประมาณ ๑๐ – ๑๕ คน ซึ่งยังคงช่วยกันเก็บกวาดบ้านและรอฟังโอวาทอยู่ ในโอวาทตอนหนึ่งคุณยายกล่าวว่า **“ในบรรดาลูกศิษย์ทั้งหมดนี้ ยายรักพวกคุณมากที่สุด พวกคุณนี่ดีจริง ๆ ขยันนั่งสมาธิ เอาจริงเอาจัง แล้วสมาธิก็ก้าวหน้าดี แต่ยายจะรักพวกคุณมากขึ้นอีกหลายเท่า ถ้าพวกคุณเลิกสูบบุหรี่”**

คำพูดของคุณยายนั้นศักดิ์สิทธิ์ มีอานุภาพ พอสิ้นคำของท่านเท่านั้น ลูกศิษย์ที่สูบบุหรี่ทั้งหมดรวมทั้งหลวงพ่อทัตตะด้วย ก็ทิ้งบุหรี่ลงในกระโถนของคุณยาย แล้วพร้อมใจกันตั้งสัจจะไม่สูบบุหรี่อีกเลยตลอดชีวิต วันนั้นหลังจากที่ทุกคนกลับไปกันหมดแล้ว เหลือเพียงหลวงพ่อธัมมชโย ซึ่งบัดนี้นั่งอยู่ต่อหน้าคุณยาย ท่านได้มอบของขวัญอันล้ำค่าที่สุดในชีวิตแด่คุณยาย ด้วยการตั้ง สัจจาธิษฐานว่า **“จะประพฤติพรหมจรรย์ตลอดชีวิต”** คุณยายก็รับฟังอย่างปีติเบิกบานและภาคภูมิใจอย่างยิ่ง

การกล่าวสัจจาธิษฐานของหลวงพ่อธัมมชโยครั้งนั้น ยังผลให้เกิดกำลังใจในการประพฤติพรหมจรรย์แก่ลูกศิษย์คนอื่นๆ ที่

ยังเป็นโสดอีกมากมาย วันเกิดของคุณยายทุกปี จึงกลายเป็นวันที่ลูกศิษย์รอคอยเพื่อที่จะตั้งสัจจะเป็นของขวัญอันล้ำค่า ให้เป็นที่ถูกใจท่านยิ่งไปกว่าเดิม

อย่างไรก็ตามภายหลังต่อมา คุณยายให้ล้มเลิกการกล่าวสัจจาธิษฐานเรื่องการประพฤติพรหมจรรย์เสีย เพราะมีลูกศิษย์บางคนเสียสัจจะต่อตนเอง ซึ่งจะเป็นผลเสียร้ายแรงต่อผู้นั้นติดตัวไปข้ามภพข้ามชาติ

บรรยากาศการนั่งสมาธิร่วมกัน ณ บ้านธรรมประสิทธิ์นั้น ทุกคนที่มานั่งสมาธิไม่ว่าชายหรือหญิง จะนั่งรวมกันบนชั้นสองของบ้าน ส่วนชั้นล่างจะเป็นที่ทำอาหาร รับประทานอาหารและเก็บข้าวของต่าง ๆ เมื่อคุณยายเห็นวี่แววว่าจะเกิดเรื่องชู้สาวขึ้น ท่านจะสั่งสอนเป็นการใหญ่ เพราะปรารถนาจะให้ลูกศิษย์ประพฤติพรหมจรรย์และเป็นกำลังในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาต่อไป นอกจากนี้ท่านยังสั่งให้แยกกันนั่งระหว่างหญิงกับชาย เพื่อขจัดต้นตอคือความใกล้ชิดสนิทสนม อันจะนำไปสู่เรื่องชู้สาว ซึ่งเป็นผลเสียต่อการปฏิบัติธรรม คำสั่งนี้ได้กลายเป็นกฎระเบียบในการจัดที่นั่งของสาธุชนที่มาปฏิบัติธรรม ณ วัดพระธรรมกาย ในเวลาต่อมา



คุณยายสร้างคน





การฝึกคนให้รักการปฏิบัติธรรมนั้น คุณยายใช้วิธีฝึกคนที่จะเป็นต้นแบบไว้ก่อน ทางฝ่ายชายคุณยายเลือกหลวงพ่อธัมมชโยเป็นต้นแบบ แล้วก็ฝึกให้หลวงพ่อทัตตะเอาอย่างหลวงพ่อธัมมชโยอีกต่อหนึ่ง ส่วนฝ่ายหญิงคุณยายเลือกคุณแข่งแข จิระชุติโรจน์ หรือที่น้องๆ กลุ่มปฏิบัติธรรมในสมัยนั้นเรียกกันว่า “พี่เข่ง” เป็นต้นแบบ เพราะพี่เข่งมีความใกล้ชิดกับน้องๆ มากกว่าใครทั้งหมด คุณยายจะกำชับให้พี่เข่งดูแลน้องๆ ผู้หญิงให้ดี และพูดเสมอว่า **“ยายเกลียดมาก ถ้าคนที่อยู่ในวงบุญด้วยกันแล้วมามีเรื่องชู้สาวกันเอง”**

วิธีป้องกันเรื่องนี้ต้องเข้มงวดกันอย่างจริงจัง หลังจากเลิกนั่งสมาธิตอน ๒ ทุ่มทุกวัน พี่เข่งจะพาน้องๆ ผู้หญิงขึ้นรถเมล์กลับบ้านพร้อมๆ กันให้หมดก่อน จากนั้นประมาณ ๑๐ – ๒๐ นาที พวกผู้ชายจึงค่อยตามไป แต่ถ้าใครมีเรื่องรีบร้อนต้องกลับก่อน คุณยายก็จะให้พวกผู้ชายกลับไปพร้อมกันก่อนพวกผู้หญิง โดยประมาณเวลาให้ขึ้นรถเมล์เป็นที่เรียบร้อยแล้วจึงให้พวกผู้หญิงตามไป

คุณยายวางมาตรการไว้อย่างรัดกุมที่จะไม่ให้ลูกศิษย์ฝ่ายหญิงมีโอกาสสนิทสนมกับฝ่ายชาย ไม่ว่าในโอกาสใดๆ ทั้งสิ้น ซึ่งพี่เข่งก็ปฏิบัติตามนโยบายอย่างเคร่งครัด ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีเรื่องชู้สาวเกิดขึ้นในระหว่างปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ทั้งหมดนี้คือการ

๑๓๗

สร้างทีมงานของคุณยาย เพื่อนำไปสู่การเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก และเป็นสาเหตุเบื้องหลังที่ทำให้วัดพระธรรมกายมีจุดเด่นที่บุคคลภายนอกไม่รู้ และมองดูด้วยความประหลาดใจ

คุณยายเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการสร้างวัดทั้งหมด ท่านใช้เวลาสร้างกลุ่มผู้นำหรือสร้าง Working Group ขึ้นมาก่อน การจะสร้างทีมงานขึ้นมาสักชุดหนึ่ง มิได้ใช้เวลาสร้างเพียงวันสองวัน แต่สร้างกันอยู่เกือบ ๑๐ ปี ถือว่าเป็นการเตรียมงานที่ใช้เวลาอย่างมากทีเดียว การใช้เวลาหลายปี ทำให้มีเวลาที่จะคิดและตรองงานอย่างรัดกุม และที่สำคัญคือสามารถหลอมความรู้สึกนึกคิด หลอมพฤติกรรมต่าง ๆ ของกลุ่มผู้นำให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ เป็นผลทำให้เมื่อจะลงมือทำอะไรแล้ว ไม่ขัดแย้งกัน และรู้ใจ รู้ว่าหมู่คณะกำลังจะทำอะไร หรือต้องการอะไร

เมื่อคุณยายได้รับคำสั่งจากหลวงปู่วัดปากน้ำ ให้อยู่รอผู้ที่จะมาสืบทอดวิชชาธรรมกาย แม้ว่าใจจริงคุณยายอยากจะกลับบ้านเดิมหลังจากที่หลวงปู่ท่านมรณภาพ แต่ด้วยความเคารพครูบาอาจารย์ ท่านจึงไม่กลับ ตั้งใจรออยู่ที่วัดปากน้ำเพื่อรวบรวมคน

วิธีการรวบรวมคนของคุณยาย คือ ประการที่หนึ่ง ท่านตั้งใจสอนสมาธิอย่างเอาจริงเอาจัง เพราะแต่เดิมนั้นท่านไม่ได้สอน ท่านเข้าไปอยู่ในโรงงานทำวิชชา ไม่ค่อยได้พูดกับใคร แต่หลังจากที่



หลวงปู่วัดปากน้ำมรณภาพแล้ว ท่านไม่ต้องนั่งอย่างนั้นอีกต่อไป เพราะฉะนั้นท่านจึงเปลี่ยนบทบาทของท่าน คือ ตั้งแต่เช้ามืดตี ๔ เรื่อยไป ท่านจะนั่งเพื่อตัวเองจนกระทั่งถึงเวลารับประทานอาหารเช้า พอสายหน่อยประมาณแปดโมงครึ่งท่านก็เริ่มนั่งอีก แต่การนั่งครั้งนี้ท่านนั่งเพื่อสอน

ลูกศิษย์ที่มาหาคุณยายในยุคแรก ส่วนมากไม่ใช่นิสิตนักศึกษา แต่เป็นผู้ใหญ่มีครอบครัว บางคนอยู่ในวัยทำงาน บางคนอยู่ในวัยชรา เหตุที่มาหาคุณยายเพราะลูกหลานเจ็บไข้ได้ป่วย เข้าโรงพยาบาลหลายแห่งแล้วรักษาไม่หาย หรือบางคนลูกหาย สามีหาย ภรรยาหายไปจากบ้าน ไม่รู้จะไปตามที่ไหนก็มาหาคุณยาย บางคนมีเรื่องกระทบกระทั่งกันในที่ทำงานบ้าง บางคนคิดถึงผู้ล่วงลับ อยากทำบุญให้ถึงเขาเต็มที่ก็มาหาคุณยายให้ช่วยคุมบุญให้

พอมาถึง หากคุณยายรับปากช่วยเหลือทันที เขาจะไม่ได้อะไร ดังนั้นท่านจึงมีคำพูดอยู่คำหนึ่ง คือ **“เดี๋ยวก่อน เรื่องอื่นเอาวางไว้ มานั่งสมาธิให้ใจใส ๆ เสียก่อน”** ตอนแรกๆ บางคนจะรู้สึกอึดอัด แต่ก็ต้องทำตาม ไม่มีใครปฏิเสธคุณยายได้ ท่านจึงอาศัยประสบการณ์ที่ฝึกมามาก นำนั่งสมาธิแล้วก็คุมบุญให้เขา ปรากฏว่าบางคนที่มีพื้นฐานใจดี เคยอบรมกับหลวงปู่วัดปากน้ำมาบ้างแล้ว พอนั่งสมาธิก็สว่างขึ้นมาในวันนั้นเอง ได้ความสว่าง สงบ รู้สึกชุ่ม

ชื่นใจ เห็นคุณค่าของธรรมะ จึงมาหาคุณยายบ่อยๆ และชักชวนญาติสนิทมิตรสหายมาเพิ่มอีกด้วย

ประการที่สอง พออีก ๕ นาที ๑๐ นาที จะเลิกนั่งสมาธิ คุณยายจะอบรมทั้งๆ ที่ยังหลับตาอยู่ ท่านเห็นอะไรในใจก็นำเรื่องนั้นขึ้นมาเตือนสติ โดยไม่เอ่ยชื่อตัวบุคคล การเตือนสติในวาระที่นั่งสมาธิกันเต็มที่แล้วเป็นการเตือนที่ได้ผล เพราะทุกคนมีจิตใจนุ่มนวลละเอียดอ่อน พร้อมจะรับฟังคำแนะนำตักเตือนทุกสิ่งทุกอย่าง นี่คือการฝึกคนของคุณยายในช่วงแรก

ต่อมาเมื่อหลวงพ่อธัมมชโยมาถึง คุณยายอบรมหนักเป็นพิเศษ เพื่อจะให้เป็นบุคคลต้นแบบ เมื่ออบรมหลวงพ่อธัมมชโยได้ถึงจุดหนึ่งแล้ว เห็นว่าหล่อหลอมเหมือนเป็นใจเดียวกับคุณยายแล้ว ก็ให้หลวงพ่อธัมมชโยไปตามเพื่อนๆ รุ่นเดียวกัน หลวงพ่อทัตตะจึงได้เข้ามาสร้างบารมีด้วย จากนั้นหลวงพ่อทัตตะก็ไปตามเพื่อนๆ มาอีก เป็นทอดๆ กันไป จนมีนิสิตนักศึกษามาเรียนธรรมะมากขึ้น คุณยายจึงตั้งกฎระเบียบเอาไว้มากมายเพื่อเป็นหลักปฏิบัติต่อไป นี่คือหลักการหล่อหลอมคนหนุ่มสาวของคุณยาย

หลักการที่คุณยายใช้นี้ เป็นหลักการเดียวกันกับการสร้างงานสำคัญๆ ของโลกในอดีต พระสัมมาสัมพุทธเจ้าครั้งที่เป็นพระโพธิสัตว์ เมื่อจะทำงานใหญ่แต่ละชาติ พระองค์ก็อาศัยคนหนุ่มสาว



ฝึกขึ้นมาเป็นกำลัง พอตรัสรู้ธรรมแล้วก็ฝึกคนขึ้นมาอีก คือชุดของพระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะ แต่ความแตกต่างอยู่ตรงที่ว่า คุณยายเป็นผู้หญิงและไม่มีความรู้ทางโลก แต่ด้วยญาณทัสนะ คือความรู้แจ้งภายในอันเกิดจากการเข้าถึงวิชชาธรรมกาย ท่านจึงอบรมหลวงพ่อธัมมชโย อบรมหลวงพ่อทัตตะ และพระภิกษุรุ่นบุกเบิกได้ ซึ่งใช้เวลายาวนานกว่าสิบปีจึงจะเริ่มงานเผยแผ่วิชชาธรรมกายต่อไป คุณยายเป็นคนจริง ทำจริง และต้องทำให้สำเร็จ ดังนั้นแม้จะไม่รู้หนังสือ แต่เวลานี้ท่านคือครูของบรรดาหนุ่มสาวระดับปัญญาชน

เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๑๒ หลวงพ่อธัมมชโยเรียนจบปริญญาตรี สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์เกษตร จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คุณยายกำหนดไว้ว่าเมื่อหลวงพ่อท่านมีความรู้ทางโลกแล้ว จะต้องมีความรู้ทางธรรมด้วย ความรู้ทางธรรมต้องมีทั้งปริยัติและปฏิบัติ จึงจะเป็นพระภิกษุหนุ่มผู้เปี่ยมไปด้วยสติปัญญาและมีจิตใจที่เข้มแข็ง เป็นผู้นำในการเผยแผ่วิชชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้กว้างไกลต่อไปได้

โดยเหตุนี้จึงมีการปรึกษาหารือกันว่า หลวงพ่อธัมมชโยควรจะบวชในพรรษานี้ เมื่อหลวงพ่อตกลงใจที่จะบวช คุณยายก็ปลื้มปีติเป็นอย่างยิ่ง ความรู้สึกทั้งมวลฉายออกมาในแววตาและรอยยิ้ม



ของท่าน เป็นความภาคภูมิใจสมกับที่ได้ทุ่มเททั้งหมดของชีวิตเพื่อวิชชาธรรมกาย ดูแลหล่อเลี้ยงเมล็ดพันธุ์แห่งความดีนี้ให้เติบใหญ่ในเส้นทางธรรมอันบริสุทธิ์

เย็นวันนั้นเมื่อทุกคนมาปฏิบัติธรรมกันพร้อมหน้า คุณยายก็แจ้งข่าวนี้ให้ทราบ ทุกคนต่างปีติยินดีไปกับข่าวอันเป็นมงคลนี้ด้วย

ดังนั้นในวันที่ ๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ ซึ่งตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๙ จึงเป็นวันที่หลวงพ่อธัมมชโยบวช ณ พัทธสีมา วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ มีพระเทพวรเวที* เป็นพระอุปัชฌาย์ และมีฉายาว่า **“ธัมมชโย”** แปลว่า **“ผู้มีชัยชนะด้วยธรรมกาย”**

การบวชครั้งนี้เป็นการบวชอุทิศชีวิตให้กับพระพุทธศาสนาด้วยมโนปณิธานที่จะเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก เป็นภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่ที่รอคอยท่านสืบสานให้สำเร็จลุล่วงในภายหน้าต่อไป



* ปัจจุบันดำรงสมณศักดิ์ที่สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ (ช่วง วรปุญฺโญ) นามเดิม ช่วง สุดประเสริฐ ดำรงตำแหน่งผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช กรรมการมหาเถรสมาคม แม่กองงานพระธรรมทูต ประธานคณะพระธรรมจาริก เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เจ้าคณะใหญ่หนเหนือ กรรมการมหาเถรสมาคม แม่กองบาลีสนามหลวง

ยอดนักบริหาร





เมื่อบวชแล้ว หลวงพ่อธัมมชโยยังคงไปนั่งสมาธิที่บ้านธรรมประสิทธิ์เหมือนอย่างเคย และใช้เวลาในการปฏิบัติธรรมมากยิ่งขึ้น เวลานั้นมีคนมาปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์มากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันอาทิตย์ต้นเดือน มีคนเต็มตั้งแต่ชั้นบนของบ้านเรื่อยลงมาจนถึงบันได ส่วนชั้นล่างนั้นไม่ได้มีไว้นั่ง แต่ใช้เป็นที่จัดอาหารและเครื่องไทยธรรมต่างๆ ส่งขึ้นไป ซึ่งต่อมาคนก็เต็มชั้นล่างจนล้นออกมาถึงชานบ้าน เรื่อยไปถึงสนามหญ้าหน้าบ้าน ตลอดจนทางเดินไปถึงประตูรั้ว ซึ่งวันอาทิตย์ต้นเดือนต้องเปิดไว้ให้คนไปยืนหรือนั่งบูชาข้าวพระที่นั่นด้วย

ด้วยเหตุนี้ คุณยายจึงดำริที่จะสร้างวัดขึ้น เวลานั้นท่านคิดว่าจะใช้พื้นที่ประมาณ ๕๐ ไร่ เพื่อรองรับผู้ที่จะมาปฏิบัติธรรม และรองรับงานเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก จึงมอบหมายให้อุบาสิกาถวิล วัติรางกูล (ขณะนั้นยังไม่ได้บวชชี) ไปขอซื้อที่ดินจากเศรษฐีผู้ใจบุญ คือ คุณหญิงประหยัด แพทยพงศาวิสุทธาธิบดี โดยผ่านทางเพื่อนซึ่งเป็นลูกสาว แต่คุณหญิงท่านเห็นความตั้งใจดีของหมู่คณะจึงยกที่ดินให้หมดทั้งแปลง ๒๐๐ ไร่ แต่เนื่องจากที่ดินถูกเวนคืนไป ๔ ไร่ จึงเหลือเพียง ๑๙๖ ไร่ ณ ตำบลคลองสาม อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี





ในครั้งนั้น บรรดาศิษยานุศิษย์ได้ช่วยกันเขียนหนังสือขึ้นมาเล่มหนึ่ง ชื่อ **“เดินไปสู่ความสุข”** เพื่อตามผู้มีบุญให้มาช่วยกันสร้างวัด ภายในเล่มเป็นประวัติของบรรดาลูกศิษย์ที่ติดตามกันมาด้วยมโนปณิธานเดียวกัน เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการปฏิบัติธรรมและสาเหตุที่มาสร้างวัด ส่วนคุณยายเขียนประวัติของท่านเองไม่ได้ ก็อาศัยวิธีเล่าให้ฟัง โดยมีศิษย์ช่วยกันเรียบเรียง ซึ่งคุณยายจะนั่งสมาธิ เอาบุญจากพระนิพพานคุมตลอดทุกตัวอักษร หนังสือเล่มนี้จึงมีคุณค่ายิ่งต่อจิตใจผู้อ่าน ยังผลให้เกิดความเลื่อมใสศรัทธาและมาช่วยกันสร้างวัดจนสำเร็จลุล่วงภายในเวลาไม่นานนัก

คุณยายเป็นยอดนักบริหาร ก่อนที่จะเริ่มงานสร้างวัด ท่านเรียกประชุมลูกศิษย์ทุกคน เพื่อชี้แจงสิ่งต่างๆ ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ในระหว่างการสร้างวัด

“เราจะช่วยกันสร้างวัด แล้ววัดที่จะสร้างก็เป็นวัดใหญ่เนื้อที่มาก เมื่อจะสร้างทั้งที เราก็พยายามสร้างให้ดีที่สุด เพราะฉะนั้นสิ่งที่จะตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ คือเราจะต้องขัดแย้งกันแน่ ให้พวกเราถามตัวเองดูนะ ใครคิดว่าต่อไปข้างหน้า ถ้าเถียงกันแล้ว ทะเลาะกันแล้วอดที่จะโกรธกันไม่ได้ ให้ถอยออกไปนั่งข้างหลัง ถ้าใครคิดว่าขัดแย้งกันแล้ว เถียงกันแล้วจะไม่โกรธกัน ก็ขยับขึ้นมานั่งใกล้ยาย”

หลวงพ่อทัตตะเป็นคนหนึ่งที่นั่งอยู่แถวหน้าอยู่แล้ว ท่านไม่ยอมถอย ส่วนคนที่นั่งอยู่ข้างหลังก็ไม่ยอมขยับขึ้นมาข้างหน้าเช่นกัน ท่านจึงได้รับความไว้วางใจจากหลวงพ่อธัมมชโยและคุณยายให้ไปรักษาแผ่นดินและดูแลการก่อสร้าง ส่วนหลวงพ่อธัมมชโยกับคุณยายทำหน้าที่บอกบุญสร้างวัดอยู่ที่บ้านธรรมประสิทธิ์

เวลานั้นมีคนศรัทธาคุณยายมาก แต่ยังไม่ค่อยศรัทธาหลวงพ่อธัมมชโย เพราะท่านยังเป็นพระหนุ่มอยู่ และมักจะมีคำพูดที่แสดงความไม่แน่ใจด้วยว่า “พระหนุ่มๆ อย่างนี้ จะสึกเมื่อไรก็ไม่รู้” ยิ่งไปกว่านั้น กองทุนเริ่มต้นในการสร้างวัดตอนนั้นมีเพียง ๓,๒๐๐ บาท จึงเป็นเรื่องที่คุณยายจะต้องรับภาระอย่างหนักในครั้งนี้ เพราะที่ดินอันเป็นสถานที่สร้างวัดนั้นยังเป็นเพียงทุ่งนาฟ้าโล่ง พื้นดินแยกแตกเป็นระแหง ไม่ว่าจะเหลียวมองไปทางใดก็มีแต่ความว่างเปล่าเวิ้งว้างสุดสายตา ไม่เห็นวี่แววว่าจะกลายมาเป็นวัดพระธรรมกายได้อย่างไร

เวลานั้นวัยของคุณยายล่วงเข้า ๖๐ ปีแล้ว แม้ว่าภาพของท้องทุ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้า กับเงินทุนที่มีเพียงน้อยนิด จะบ่งบอกถึงความยากลำบากในการสร้างวัดก็ตาม คุณยายไม่เคยย่อท้อ ท่านมั่นคงต่อปณิธาน ปรารถนาให้คนทั้งโลกพบกับความสุขอันเกิดจากการเข้าถึงธรรมกายไม่เปลี่ยนแปร ด้วยเหตุนี้ท่านจึงพร้อมที่จะรับภาระทุกอย่าง



การขุดดินก้อนแรกเริ่มในวันมาฆบูชา ตรงกับวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๓ คุณยายเป็นผู้วางแบบแผนในหลายเรื่อง โดยมีหลวงพ่อธัมมชโยรับเป็นธุระเรื่องการก่อสร้างทุกสิ่งทุกอย่าง คุณยายจะคอยดูแล ให้กำลังใจลูกศิษย์ทุกคน เพราะงานสร้างวัดเป็นงานใหญ่ ต้องอาศัยกำลังใจอย่างมาก

การเริ่มงานครั้งแรกได้ขอความช่วยเหลือไปยังหน่วยราชการต่างๆ หลายแห่ง สำหรับเรื่องการขุดดินซึ่งเป็นงานในระยะแรกนั้น ได้รับความช่วยเหลือจากกรมชลประทานส่งเรือขุดมาช่วยขุดคูคลอง กรมช่างโยธาทหารอากาศช่วยกันสร้างถนนในบริเวณวัด ส่วนกรมโยธาธิการ กระทรวงมหาดไทยช่วยออกแบบอาคาร และสิ่งก่อสร้างต่างๆ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ในระหว่างที่ดำเนินการขุดดินอยู่นั้น เกิดภาวะเงินฝืดขึ้นมากลางคัน ขาดเงินไป ๒๐,๐๐๐ บาทเศษ ซึ่งกำหนดจะต้องนำไปจ่ายค่าแรงงานในวันรุ่งขึ้น หลวงพ่อทัตตะถามคุณยายว่า “มีเงินเท่าไรครับ” ท่านตอบว่า “มีอยู่พันกว่าบาท” หลวงพ่อทัตตะฟังแล้วกระวนกระวายใจอย่างหนัก คุณยายเห็นดังนั้นจึงเอ่ยขึ้น **“ไปนั่งสมาธิก่อนเถอะ เดี๋ยวยายจะตามสมบัติมาให้”**

หลวงพ่อทัตตะขึ้นไปนั่งสมาธิตามที่คุณยายบอก แต่ไม่สามารถทำใจให้หยุดนิ่งได้ เพราะกังวลเรื่องเงินมาก วันนั้นคุณยาย





นำนั่งสมาธินานเป็นพิเศษ ตั้งแต่ ๖ โมงเย็นถึง ๓ ทุ่ม เมื่อเลิกนั่งแล้วหลวงพ่อทัตตะก็รำพึงว่า

"ถ้าพรุ่งนี้ไม่มีเงินค่าแรงคนงานเป็นค่าจ้างขุดคันคู คงเกิดเรื่องแน่" แต่คุณยายก็ยังคงยืนยันว่า ท่านเห็นในสมาธิว่าได้เงินมาแล้ว หลวงพ่อทัตตะไม่รู้จะทำอย่างไร จึงลาคุณยายกลับและนัดว่าพรุ่งนี้จะมารับเงิน เมื่อเปิดประตูจะออกไปก็พบผู้ชายคนหนึ่งนั่งอยู่ที่บันไดหน้าบ้าน เมื่อซักถามกันแล้วได้ความว่า พ่อของเขาสั่งไว้ก่อนตายว่า ให้นำเงินมาทำบุญที่นี่ ๓๐,๐๐๐ บาท เขามารออยู่ตั้งแต่ ๑ ทุ่ม แต่เข้ามาไม่ได้ เพราะทุกคนปิดประตู ขึ้นไปนั่งสมาธิกันหมด

ญาณทัสนะของคุณยายแม่นยำมาก ภายนอกภายในตรงกันไม่คลาดเคลื่อนเลย เงินที่คุณยายเห็นปรากฏในสมาธิและนอกสมาธินั้น เป็นจริงตามแรงอธิษฐานจิตทุกประการ

ต่อมาหลวงพ่อทัตตะลาออกจากงานที่ทำอยู่ เพื่อมาควบคุมการปรับพื้นที่สร้างวัดอย่างเต็มตัว ในขณะที่กำลังลุยงานกันอย่างเต็มที่ ได้มีคนพาลมาตามรังแกอยู่เป็นระยะๆ บางครั้งก็มาขโมยเรือบ้าง หรือไม่ก็ขโมยข้าวของต่างๆ แต่เมื่อมีการสืบเสาะค้นหากันก็เอาคืนมาได้บ้าง ไม่ได้บ้าง นอกจากนี้ชาวบ้านในแถบใกล้เคียงยังไม่เข้าใจว่าบุคคลกลุ่มนี้มาทำอะไร ทำไมต้องสร้างวัดใหญ่โต



ความระแวงสงสัย ความผันผวนในกระแสข่าว สร้างความไม่พอใจให้กับชาวบ้านมากขึ้นเรื่อย ๆ

ครั้งหนึ่ง เมื่อขโมยเอาเรือไปได้ลำหนึ่งแล้ว ลำที่ ๒ ซึ่งยกขึ้นมาเอาชันอุดรอยรั่วแล้วตากแดดไว้ข้างที่พัก ขโมยก็ยังมาเอาไปอีก หลวงพ่อทัตตะสืบจนรู้ตัวคนขโมยแล้วเกิดความรู้สึกเดือดแค้นอย่างยิ่ง ไม่เพียงแต่ขโมยของไปเท่านั้น ขโมยยังท้าให้ไปยิงกันอีก เป็นเหตุให้ความไม่พอใจที่มีอยู่เดิมยิ่งเพิ่มมากขึ้นเป็นทวีคูณ แต่ดูเหมือนบุญจะมาช่วยท่านไว้ไม่ให้สร้างกรรม เพราะเมื่อวันอาทิตย์เวียนมาถึงอีกครั้งหนึ่ง ท่านจะต้องไปนั่งสมาธิที่บ้านธรรมประสิทธิ์อย่างที่เคยปฏิบัติอยู่เป็นประจำ ในครั้งนั้นท่านพกพาเอาความแค้นติดใจไปด้วย รุ่งขึ้นวันจันทร์ เมื่อคณะทำงานกำลังจะลากลับ คุณยายก็รั้งเอาไว้ “เหนื่อยกันมามากแล้ว อย่าเพิ่งกลับเลย นั่งสมาธิกันก่อน” ด้วยเหตุนี้หลวงพ่อทัตตะและศิษย์คนอื่น ๆ จึงได้นั่งสมาธิต่อเนื่องกันไปอีก ๒ วันเต็ม พอเลิกนั่งสมาธิในวันสุดท้าย คุณยายก็ประนมมือขึ้นอธิษฐานอยู่ในใจ ซึ่งใช้เวลาเนิ่นนานกว่าทุกครั้ง

“ยายอธิษฐานอะไร นานจัง?” หลวงพ่อทัตตะถามด้วยความสงสัย

“ยายอธิษฐานว่า เกิดกี่ภพกี่ชาติต่อไปเบื้องหน้า ไม่ว่าศัตรูจะยกมาเป็นกองทัพใหญ่แค่ไหน ก็อย่าให้มันฆ่ายายและบริวารได้

ตัวยายเองและบริวาร ก็อย่าได้มีจิตไปคิดฆ่าใคร แม้แต่มดแต่ปลวก ก็ขออย่าให้คิดฆ่าเลย”

เพียงได้ยินเท่านี้ ความโกรธเคืองทั้งหลายที่มีอยู่ในใจของหลวงพ่อทัตตะก็มลายหายสูญไปสิ้น อีกทั้งได้นั่งสมาธิจนใจใส จึงไม่มีความคิดที่จะเอาเรื่องกับใครอีกต่อไป

คุณยายรู้นิสัยของหลวงพ่อทัตตะว่าเป็นคนเจ้าโทสะ ไม่ยอมแพ้ใครง่ายๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าไม่ใช่เป็นฝ่ายผิด ท่านไม่อยากให้ทำบาป อยากให้ทำแต่ความดี ทำแต่บุญกุศลล้วนๆ ท่านไม่ห้ามปรามโดยตรง แต่ใช้วิธีซึมลึกด้วยธรรมะอันเป็นโอสถวิเศษของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ในระหว่างนั้นต้องลุยงานสร้างวัดกันทั้งวันทั้งคืน ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องปรับพื้นที่และวางแบบแปลน ซึ่งมักจะมีเรื่องถกเถียงกันในที่ประชุมอยู่บ่อยครั้ง เนื่องจากยังหาข้อสรุปไม่ได้ เวลาที่มีการประชุมกันแต่ละครั้ง คุณยายไม่ได้ร่วมประชุมด้วย แต่ท่านจะมาคอยเลียบๆ เคียงๆ สังเกตการณ์ เมื่อเห็นว่าทำท่าจะตกลงกันไม่ได้ ท่านจะสั่งให้หยุดประชุมทันทีด้วยคำพูดที่เรียบง่ายแต่เฉียบขาด **“เรื่องประชุมคงอีกยาวนะกว่าจะจบ มานั่งสมาธิกับยายก่อนเถอะ”** ในที่สุดทุกคนจึงได้นั่งสมาธิกับคุณยายประมาณ ๒ ชั่วโมง เมื่อเลิก




DHAMMAKĀYA CIY
HAMMAKĀYACETIY



นั่งสมาธิแล้ว จิตใจผ่องใสขึ้น ท่านจึงให้ประชุมกันต่อไป ซึ่งเมื่อใจใสแล้วคุยงานต่อ งานก็ดำเนินไปได้อย่างราบรื่น

บางครั้งหากมีสิ่งแสดงให้เห็นว่าจะเกิดการขัดแย้งขึ้น ขณะที่ทุกคนเตรียมจะประชุมกัน คุณยายก็จะเปรยขึ้นว่า “วันนี้อากาศไม่ดี ร้อนอบอ้าว จะมาประชุมอะไรกันได้ แดดร่มลมตกค่อยประชุมกัน ตอนนี้มานั่งสมาธิกับยายสักสองสามชั่วโมงดีกว่า” หรือบางทีก็จะบอกว่า “วันนี้อย่าเพิ่งประชุมเลย มาช่วยกันจัดดอกไม้บูชาพระพุทธเจ้ากันดีกว่า” เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ จึงไม่มีการประชุมเกิดขึ้นอีกเลยในคืนนั้น

รุ่งเช้าวันถัดมา คุณยายชวนให้นั่งสมาธิต่อไปอีก บางครั้งท่านจะชะลอเวลาด้วยวิธีนี้ถึงสองสามวันจึงให้ประชุมต่อไปได้ ซึ่งเมื่อเวลาแห่งความตึงเครียดเหล่านั้นผ่านเลยไป และทุกคนมีดวงใจที่ใสบริสุทธิ์จากการนั่งสมาธิแล้ว ก็จะพบข้อสรุปที่จะนำไปปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม

นี่คือฝีมือคุณยาย ยอดนักบริหาร บริหารทั้งคนและงานได้อย่างเยี่ยมยอด ท่านอ่านหนังสือไม่ออกแต่รอบรู้ทุกสิ่ง ฝีมือควบคุมสถานการณ์หาใครเทียบได้ยากยิ่ง เพราะท่านมีความพอดีอยู่ในตัว จึงทำให้ทุกอย่างเข้ารูปเข้ารอย เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวและสำเร็จได้

รวดเร็ว เราสามารถกล่าวได้อย่างเต็มภาคภูมิว่า วัดพระธรรมกาย สร้างได้สำเร็จเพราะฝีมือคุณยาย

หลังจากการขุดคูเสร็จสิ้นแล้ว หลวงพ่อธัมมชโยก็เชิญสาธุชนจากบ้านธรรมประสิทธิ์ นั่งเรือท้องแบนของกรมชลประทานเที่ยวชมโดยรอบบริเวณ เมื่อทุกคนเห็นว่าเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาแล้ว นับแต่คราวนั้นก็มีเจ้าของบุญมาร่วมสร้างกุฏิกันเป็นหลัง ๆ

ช่วงต้นปี พ.ศ. ๒๕๑๓ หลวงพ่อทัตตะตั้งสัจจะประพฤติพรหมจรรย์ แต่ภายหลังจากการตั้งสัจจะแล้ว ท่านก็ยังคร่ำเคร่งอยู่กับการสร้างวัด โดยไม่คำนึงถึงเรื่องบวชแต่อย่างใด คุณยายเป็นห่วงกลัวว่าจะสร้างบารมีไปไม่ตลอดรอดฝั่ง จึงเรียกมาตักเตือน

“คุณอยู่ทางโลกไม่ได้หรอกนะ เพราะคุณเป็นคนใจกว้าง มีสมบัติอะไรคุณก็ให้เขาหมด ขืนมีครอบครัวก็จะลำบาก คุณเกิดมาเพื่อสร้างบารมีเท่านั้น บวชเสีย แล้วจะประสบความสำเร็จทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการ วิชาในพระไตรปิฎกคุณมีสิทธิ์จะรู้จะเห็นจริง”

ความจริงก่อนหน้านี้ สมัยที่ท่านเพิ่งจะแตกเนื้อหนุ่มก็เคยรักผู้หญิงมาก่อน ถึงขั้นขออนุญาตโยมพ่อแต่งงาน โยมพ่อก็ไม่คัดค้าน เพียงแต่บอกว่า “จะแต่งก็แต่ง แต่กลับไปคิดหาคำตอบมาบอกพ่อก่อนว่า จะมีธรรมะข้อไหนไปสอนลูกสอนเมีย พ่อให้เวลาคิด ๗ วัน”



ก่อนหน้านั้น หลวงพ่อทัตตะเคยอ่านหนังสือธรรมะมามากพอสมควร แต่มีความสนใจเฉพาะเรื่องที่เป็นอิทธิปาฏิหาริย์ เรื่องธรรมะ เกี่ยวกับการครองเรือนไม่เคยเข้าไปอยู่ในจิตใจของท่าน คืนนั้นท่านกลับไปนอนคิดอยู่ตลอดคืน จึงบอกโยมพ่อในวันรุ่งขึ้นว่า “ผมไม่แต่งแล้วล่ะ”

ครั้งนั้นท่านไม่แต่งงานเพราะไม่รู้ธรรมะ แต่ในครั้งนี้เมื่อมาร่วมสร้างบารมีกับหมู่คณะ ได้เรียนรู้ธรรมะทั้งปริยัติและปฏิบัติแล้ว ท่านไม่แต่งงาน เพราะได้กัลยาณมิตรผู้ยอดเยี่ยมเช่นคุณยาย

เมื่อผ่านพ้นเหตุการณ์ทั้งหลายมาถึงจุดนี้ หลวงพ่อทัตตะก็พิจารณาว่า ตลอดระยะเวลาที่ท่านคิดว่าตนเองเป็นผู้รอบรู้สารพัดนั้น แท้ที่จริงแล้วท่านไม่เคยรู้จักตัวเองเลย ต้องให้คุณยายมาคอยชี้แนะว่าตัวท่านไม่เหมาะกับชีวิตทางโลกอย่างไร และควรจะทำอย่างไรต่อไป

นอกจากนี้เมื่อมาพบคุณยาย พบเพื่อนผู้ปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ความเป็นอยู่ของที่นี่มีความอบอุ่นอย่างประหลาด คุณยายเป็นศูนย์กลางความรู้สึกนึกคิดของท่านทั้งหมด เหมือนเป็นทั้งพ่อทั้งแม่รวมกัน ท่านมีความสุขที่สามารถซักไซ้ไต่ถามคุณยายได้ทุกอย่าง ทุกข์สุขอย่างไรคุณยายรู้หมดโดยไม่ต้องบอกต้องถาม ทั้งยังมีเพื่อนผู้ปฏิบัติธรรมสามารถสนทนาธรรมกันได้

อย่างสนุกสนานเหมือนพี่เหมือนน้อง ทำให้มีความรู้สึกว่า นี่แหละคือครอบครัวที่แท้จริงของท่าน ถึงเวลาแล้วที่ท่านควรจะบวช เพื่อเป็นคนในสกุลหน่อเนื้อพระพุทธเจ้าไปเสียด้วยกัน

ดังนั้น ในวันที่ ๑๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ จึงเป็นวันที่หลวงพ่อทัตตะบวช หลังจากบวชแล้ว ดูเหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะราบรื่นสมดังที่ตั้งความหวังไว้ แต่ท่านกลับต้องประสบกับการปรับตัวในเรื่องที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะเกิดขึ้น อย่างเช่น เรื่องที่มักจะเผลอยกมือรับไหว้คุณยาย โดยลืมไปว่า เวลานี้ท่านเป็นพระแล้ว ด้วยความรู้สึกคุ้นเคยที่มักจะซาบซึ้งและประทับใจในความห่วงใยและความปรารถนาดีที่คุณยายเคยมีต่อท่าน ตั้งแต่สมัยที่ยังไม่ได้บวช

ในทางกลับกัน คุณยายเป็นผู้ที่ปรับตัวได้อย่างดียิ่ง ท่านจะกราบพระผู้เคยเป็นลูกศิษย์ด้วยความนอบน้อมได้อย่างสนิทใจ บ่อยครั้งเหมือนกันที่คุณยายพูดกับหลวงพ่อทัตตะราวกับจะเป็นการเตือนอยู่ในทีว่า “อย่าให้ยายบาปนะ” ซึ่งเป็นเหตุให้หลวงพ่อทัตตะต้องนำไปพิจารณาอยู่บ่อยครั้ง

ต่อมา คุณยายท่านก็มาขอร้องว่า “ท่านทัตตะ ยายขอนะ ยังไม่ครบ ๑๐ พรรษา ยายขอ



๑. อย่าไปฉันอาหารที่บ้านใคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งอย่าไปค้างบ้านใคร

๒. ห้ามไปเทศน์นอกวัด แม้สถานที่ราชการ ยายก็ขอยังไม่ครบ ๑๐ พรรษา ท่านอย่านะ ท่านไม่ทันเขาหรอก”

แม้ท่านจะไม่เชื่อในคำเตือนของคุณยายทั้งหมด แต่ด้วยความเคารพจึงยอมทำตาม เมื่อถึงวันนี้ ท่านเองเป็นผู้กล่าวว่าต้องขอบพระคุณคุณยาย และรู้ซึ้งด้วยตนเองว่า สิ่งที่ท่านคิดว่าท่านรู้เท่าทันคนอื่นนั้น ความจริงแล้วท่านรู้ไม่ทัน แต่ที่รอดตัวมาได้จนถึงทุกวันนี้ เพราะเชื่อฟังคำสั่งสอนของคุณยาย

แม้ว่าคุณยายจะไม่ได้แยกแยะความรู้ต่างๆ ตามหมวดธรรมให้ดู เพราะคุณยายไม่รู้หนังสือ แต่ความเต็มเปี่ยมด้วยภูมิธรรมภายในของท่าน จึงสามารถถ่ายทอดออกมาให้ลูกศิษย์รับรู้ถึงการวางตัวของพระบวชใหม่อย่างถูกต้องเหมาะสม

ในช่วงเวลานั้น ทั้งหลวงพ่อธัมมชโยและหลวงพ่อทัตตะยังคงมาปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์ตามปกติ แม้ว่าที่วัดปากน้ำจะอนุญาตให้พระภิกษุรับแขกที่กุฏิได้ แต่คุณยายก็ยังคงเข้มงวดต่อการรับแขกของพระเหมือนสมัยที่หลวงปู่วัดปากน้ำ





ยังมีชีวิตอยู่ ท่านวางมาตรการให้แขกทุกคนไม่ว่าหญิงหรือชายที่มากราบพระทั้งสองรูป จะต้องมากราบที่บ้านธรรมประสิทธิ์เท่านั้น และหากเป็นแขกผู้หญิงท่านก็จะนั่งฟังอยู่ด้วยตลอดเวลา หลวงพ่อทั้งสองรูปจึงสามารถบำเพ็ญเนกขัมมบารมี* ได้โดยไม่ถูกรบกวน

เมื่อหลวงพ่อทัตตะบวชได้เพียงสัปดาห์เดียว คุณยายก็เอ่ยว่า “ท่าน ตอนนี้เป็นพระแล้ว ท่านต้องเทศน์แล้วนะ”

“ยาย พระไม่เคยเทศน์ที่ไหนเลย”

“ไม่ยากหรอกท่าน ท่านหลับตานึกมองให้เห็นว่าท่านฝึกตัวเองมาอย่างไรในแต่ละเรื่อง ก็เอาเรื่องเหล่านั้นไปเทศน์สอนโยม เพราะญาติโยมทั้งหลาย เขาก็มีความโลภ ความโกรธ ความหลงเหมือนกัน กิเลสในตัวก็ตัวเดียวกัน ท่านปราบกิเลสได้อย่างไรก็เล่าให้โยมฟัง แค่นั้นโยมก็ชื่นใจแล้ว ท่านไม่ต้องเทศน์อะไรให้ลึกซึ้ง เมื่อท่านเทศน์อย่างนี้ก็เท่ากับท่านเทศน์ตัวเองด้วย เทศน์โยมด้วยไปพร้อมๆ กัน แล้วเดี๋ยวความก้าวหน้าในธรรมะ ความสามารถในการเทศน์ของท่านก็จะไปได้เอง”

คุณยายมีวิธีฝึกคนอย่างง่ายๆ ซึ่งภายหลังได้กลายเป็นหลักในการฝึกตัวให้แก่หลวงพ่อทัตตะและลูกศิษย์รุ่นหลังๆ ต่อมา

* เนกขัมมบารมี คือ การออกบวช ประพฤติพรหมจรรย์ เพื่อพรากใจออกจากกาม



นอกจากฝึกให้เทศน์แล้ว คุณยายยังฝึกให้ท่านรับแขกเป็นด้วย บางครั้งหลวงพ่อธัมมชโยไม่อยู่ เมื่อถึงเวลารับแขก คุณยายจะมานั่งอยู่ด้วย เมื่อแขกมาซักถามปัญหาต่างๆ คุณยายจะบอกว่า “ไปถามองค์นั้น ท่านเป็นพระ ท่านจบจากมหาวิทยาลัย ท่านไปเมืองนอกมา ยายน่ะไม่รู้หนังสือหรอก” แล้วท่านก็นั่งเฉยไม่พูดสิ่งใด หลวงพ่อทัตตะจึงต้องเป็นผู้ตอบปัญหา ซึ่งบางคำถามก็ไม่เหมาะสมที่พระจะตอบ หลังจากที่แขกกลับไปแล้ว คุณยายจึงแนะนำการตอบคำถามที่พอเหมาะพอสมกับเพศภาวะให้ ครั้งนั้นท่านต้องฝึกปฏิภาณในการรับแขกให้หลวงพ่อทัตตะอยู่ถึง ๒ ปี จึงสามารถตอบปัญหาญาติโยมได้อย่างถูกต้องและถูกใจมาจนทุกวันนี้



๑๖๕

ยุคเริ่มต้นของงานเผยแผ่





เมื่อการสร้างวัดดำเนินไปได้มากพอสมควรแล้ว หลวงพ่อธัมมชโยก็มีดำริที่จะอบรมสั่งสอนธรรมะทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติให้กับเยาวชนและประชาชนทั่วไป เพื่อมุ่งพัฒนาจิตใจอันเป็นพื้นฐานที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้เจริญก้าวหน้าต่อไป แนวความคิดนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากแนวความคิดของคุณยาย ซึ่งหลวงพ่อได้รับเมื่อคราวไปขออนุญาตคุณยายบวช

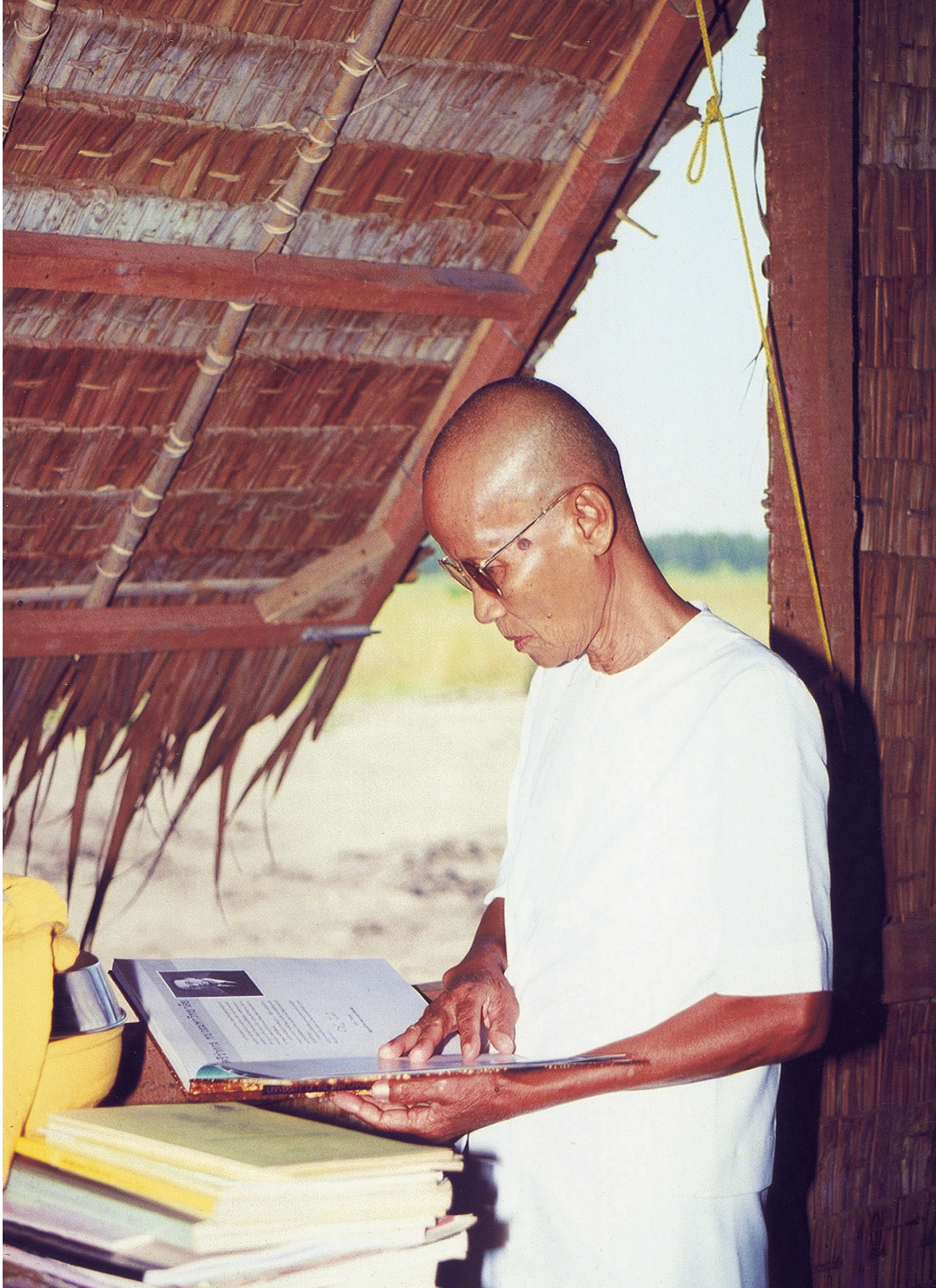
คราวนั้นคุณยายอธิบายให้ท่านทราบว่า การสร้างคนให้เป็นคนดีนั้น สิ่งสำคัญอย่างยิ่งก็คือต้องสร้างให้เป็นบัณฑิตทั้งทางโลกและทางธรรม เพราะการจะดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขได้ ทุกคนจำเป็นต้องมีความรู้คู่คุณธรรม นอกจากนี้คุณยายยังตั้งความหวังว่าบุคคลกลุ่มนี้จะเป็นกำลังในการเผยแผ่วิชชาธรรมกายต่อไปด้วย

ด้วยเหตุนี้ โครงการอบรมธรรมทายาทและอุปสมบทหมู่จึงเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๕ มีนิสิตนักศึกษาเข้ารับการอบรมทั้งสิ้น ๖๐ คน โดยผ่านขั้นตอนการอบรมอย่างทรหดอดทนด้วยการสมาทานศีล ๘ อยู่กลดและปฏิบัติธรรม ฝึกเอาชนะใจตนเองด้วยการทำใจให้หยุด ให้นิ่ง ท่ามกลางคูน้ำและคันดินที่เพิ่งจะถูกพลิกขึ้นมาใหม่ จากสภาพท้องนาที่แห้งแล้ง ไม่มีต้นไม้ใหญ่ และศาลาปฏิบัติธรรม หรือโรงทานใดๆ ทั้งสิ้น

โครงการนี้นับเป็นโครงการแรกของวัด และได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องมาทุกปีจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ชัดว่าเยาวชนคนหนุ่มสาวในปัจจุบันได้ตระหนักถึงความสำคัญในการศึกษาหาความรู้ ตลอดจนแนวทางการปฏิบัติที่ถูกต้องตามหลักธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและแนวความคิดของคนรุ่นหลัง ให้รู้จักฝึกฝนตนเองตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีความตั้งใจในการศึกษาเล่าเรียนตลอดจนมีความประพฤติเป็นที่ชื่นชมของพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ จึงนับเป็นโครงการที่ส่งผลดีต่อส่วนรวมและประเทศชาติอย่างยิ่ง

ปี พ.ศ. ๒๕๑๖ เป็นปีที่กำลังจะย้ายจากวัดปากน้ำมาอยู่ที่วัดพระธรรมกาย ขณะนั้นยังเป็นศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม* และเป็นปีที่หลวงพ่อทัตตะบวชครบ ๒ พรรษา การก่อสร้างที่วัดพระธรรมกายถือว่าเสร็จสิ้นจนเกือบจะเข้ามาอยู่ได้แล้ว คุณยายจึงสั่งให้เด็กวัดปลูกกล้วยไว้โดยรอบกุฏิเป็นจำนวนมาก หลวงพ่อทัตตะอดที่จะสงสัยไม่ได้ตามเคย จึงถามคุณยายว่า

* ในการสร้างวัดครั้งแรก ได้สร้างเป็นสำนักสงฆ์ตามระเบียบการสร้างวัด ชื่อว่า “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ครั้นต่อมาเมื่อขออนุญาตเป็นวัดถูกต้องตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์แล้วก็เปลี่ยนชื่อเป็น “วัดวรณีธรรมกายาราม” ต่อมาเพื่อให้สอดคล้องกับการเผยแผ่วิชชาธรรมกาย จึงเปลี่ยนชื่ออีกครั้งเป็น “วัดพระธรรมกาย”



“ยายปลูกทำไมเยอะแยะ คงไม่ใช่เอาไว้ให้อาตมาฉันนะ” คุณยายฟังแล้วก็ตอบอย่างรู้ใจ **“เอาไว้ให้ท่านเตะ ถ้าโกรธเมื่อไรเตะมันให้พับไปเลยต้นกล้วยน่ะ แต่อย่าไปทำอะไรคนเขา เดี๋ยวจะเสียหาย”** นับจากวันนั้น ท่านเห็นต้นกล้วยคราวใด ก็จะนึกขันในคำพูดของคุณยาย ซึ่งแสดงถึงความเป็นผู้รู้ใจคนเจ้าโทสะอย่างท่าน

หลังจากออกพรรษาในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ พระภิกษุลูกศิษย์ของคุณยาย เฉพาะที่ทำหน้าที่ควบคุมการก่อสร้างวัด ก็ย้ายจากวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ มาอยู่ที่วัดพระธรรมกายเป็นการถาวร คุณยายจะเก็บพวกผลไม้หรือไม้ก็ของแห้งต่างๆ ที่ญาติโยมนำมาถวายหลวงพ่อธัมมชโยที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ฝากให้พระครูปลัดวันชัย สีลวณฺโณ ซึ่งขณะนั้นยังไม่ได้บวช เอาใส่รถมาถวายพระที่มาอยู่ที่วัดพระธรรมกายก่อน

ในระยะแรกมีความเป็นอยู่ลำบากมาก ไม่มีน้ำดื่ม เพราะดินแถบนั้นเป็นดินเปรี้ยว น้ำจึงเปรี้ยวไปด้วย กว่าจะได้น้ำมาดื่มต้องเอามาแกว่งสารส้มให้ตกตะกอน แล้วจึงเอาไปต้มอีกทีหนึ่ง พอต้มแล้วก็มีตะกอนคล้ายๆ วุ้นนอนก้นเต็มไปหมด เวลาจะรินน้ำมาดื่มต้องค่อยๆ รินอย่างมีสติ เพื่อไม่ให้ตะกอนติดลงมาด้วย แม้จะต้องลำบากเพียงใด แต่ทุกคนก็อดทน เพราะใจนั้นเปี่ยมไป

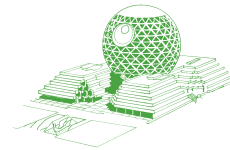


ด้วยบุญ มีปีติที่ได้ร่วมเป็นร่วมตายสร้างวัดกันมาจนสำเร็จถึงเพียงนี้

๑๗๑

ผู้มองการณ์ไกล





ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ การดำเนินการสร้างวัดได้เสร็จสิ้นไปแล้วเป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือมีศาลาสำหรับปฏิบัติธรรมและมีกุฏิให้อยู่กันได้แล้ว ราวเดือนเมษายน หลวงพ่อและคุณยายจึงย้ายจากบ้านธรรมประสิทธิ์มาอยู่ที่วัดพระธรรมกาย ซึ่งขณะนั้นยังเป็นศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม คุณยายท่านมองการณ์ไกลตั้งกฎระเบียบภายในวัดด้วยตนเองทั้งหมด โดยนำประสบการณ์ในสมัยที่ท่านอยู่กับหลวงปู่วัดปากน้ำมาใช้ ท่านให้เหตุผลว่า “พระยายยังหนุ่มยังไม่ค่อยรู้เรื่องอะไร”

กฎระเบียบที่สำคัญก็คือ

๑. ให้มีการปิดประตูวัด เวลา ๖ โมงเย็น และเปิด ๖ โมงเช้าทุกวัน

๒. ห้ามพระทุกรูปรับแขกในกุฏิ โดยเฉพาะอย่างยิ่งห้ามผู้หญิงขึ้นกุฏิพระอย่างเด็ดขาด

นอกจากนี้ท่านยังเห็นว่า พระที่วัดพระธรรมกายมีเป็นจำนวนมาก อาหารที่บิณฑบาตมาได้จะไม่พอฉัน และยังต้องมีอาหารอย่างพอเพียงไว้เลี้ยงญาติโยมที่มาช่วยงานวัดอีกด้วย ท่านจึงปรารภกับหลวงพ่อให้ตั้งโรงครัวขึ้นภายในวัดเหมือนกับสมัยของหลวงปู่วัดปากน้ำ

คุณยายเป็นคนกล้าตัดสินใจ ท่านไม่เคยหวั่นวิตกว่าใครจะวิพากษ์วิจารณ์อย่างไร หากเห็นว่าสิ่งที่ทำนั้นไม่ผิดต่อวินัย ไม่ผิดต่อศีลธรรม อีกทั้งไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อสังคม เพราะโลกนี้มีธรรมประจำโลกอยู่ ชื่อว่าโลกธรรม ๘ เป็นสภาพความผันแปรประจำโลก คือมีลาภคู่กับเสื่อมลาภ มียศคู่กับเสื่อมยศ มีสรรเสริญก็มีนินทา มีสุขก็มีทุกข์คละเคล้ากันไป แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เป็นเอกในโลกก็ยังถูกนินทา ส่วนโจรผู้เลวทรามต่ำช้าก็ยังมีคนสรรเสริญ เพราะฉะนั้นการที่คุณยายคิดจะทำอะไร เมื่อเห็นว่าเหมาะสมถูกต้องแล้วคุณยายก็กล้าตัดสินใจทันที ท่านเคยกล่าวว่า

“ตลอดชีวิต ยายมีวิธีตัดสินใจง่าย ๆ ของยาย คือ ยายไม่เอาใจใครเลย ยายตามใจอยู่ท่านเดียว คือพระพุทธเจ้า เพราะท่านแยกได้ชัดเจนแล้วว่า อะไรผิด อะไรถูก อะไรดี อะไรชั่ว อะไรบุญ อะไรบาป อะไรควร อะไรไม่ควร เพราะฉะนั้นยายทำตามที่พระพุทธเจ้าท่านว่าเอาไว้ แล้วใครเขาจะด่า ใครเขาจะติยายทั้งเมือง ยายก็เฉย ๆ ยายเอาใจคนเดียว คือพระพุทธเจ้า”

ครั้งหนึ่ง หลวงพ่อทัตตะเคยถามคุณยายว่า “แล้วเขาไม่โกรธเอาหรือยาย?”

คุณยายตอบว่า “โกรธ ทำไมจะไม่โกรธ”

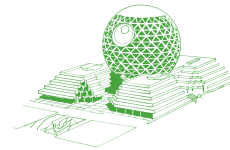


“แล้วยายทำอย่างไรเวลาเขาโกรธ?”

“ยายก็เข้ากลางของกลางไปเรื่อยๆ เอาธรรมกายของเราไปกราบพระพุทธเจ้าอยู่ข้างในนั้น ไปอยู่กับธรรมกายพระพุทธเจ้าในอายตนนิพพาน”

นี่คือคุณลักษณะของคุณยาย ท่านไม่หวั่นไหวไปตามกระแสของการกระทบกระทั่งเหล่านั้น ใจของท่านจึงหยุดนิ่งได้อย่างสมบูรณ์ และสามารถนำหมู่คณะให้สามารถสร้างงานที่สำคัญยิ่ง นั่นคือการเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก แม้จะต้องเผชิญกับอุปสรรคมากมาย หากแต่ความนิ่งเฉย ไม่สู้ ไม่หนี ทำความดีเรื่อยไป และความเป็นผู้มีใจบริสุทธิ์ ปรารถนาดีต่อคนทั้งโลก ทำให้สามารถฝ่าฟันทำลายอุปสรรคเหล่านั้นให้มลายหายสูญไปได้

ในระหว่างที่ทุกคนกำลังลุยงานสร้างโบสถ์กันอย่างขะมักเขม้น คุณยายก็ปฏิบัติตนเสมือนเป็นแม่บ้าน คอยดูแลการหุงหาอาหารเลี้ยงพระด้วยตนเอง หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จแล้ว ท่านจะนั่งสมาธิจนถึงเกือบ ๑๑ โมง แล้วพักรับประทานอาหารกลางวัน จากนั้นท่านจะถือถังใบหนึ่งกับจอบคู่มือ แล้วก็มีดอีโต้ซึ่งใช้ประจำอีกเล่มหนึ่ง ชวนเด็กวัดไปช่วยกันปลูกต้นไม้ ท่านปลูกทุกอย่างที่ปลูกได้ เช่น ต้นประดู่ หรือต้นมะค่า แต่ที่ปลูกมากที่สุดคือ ต้นกล้วยน้ำว้า



บางครั้งต้องมีการปรับดิน เมื่อปลูกต้นไม้แล้ว เขาไถของท่านทิ้ง ท่านก็ปลูกต่อ ไม่ปริปากบ่น ปลูกด้วยความเพลิดเพลินใจ แม้อายุกว่า ๖๐ ปีแล้ว แต่ท่านทำไหว ทำด้วยความเข้มแข็งและอดทน จนหนุ่มๆ ต้องอายเพราะหมดแรงก่อน

คุณยายปลูกต้นไม้จนกระทั่ง ๔ – ๕ โมงเย็นจึงจะเลิก ท่านตรงเวลา เมื่อเลิกแล้วท่านจะเอากระติกน้ำร้อนไปส่งไว้ที่กุฏิของหลวงพ่อธัมมชโย เป็นกระติกน้ำตราอูฐ มีฝากระบอก ที่ท่านเอาติดมาด้วยจากบ้านธรรมประสิทธิ์ ใครจะหาให้ใหม่ท่านก็ไม่สนใจ กระติกใบนี้ดูมีค่าสำหรับท่านอย่างยิ่ง

พอส่งเสร็จเรียบร้อย ก็ไปอาบน้ำเตรียมตัวนั่งสมาธิ ท่านจะเริ่มนั่งตั้งแต่ ๒ ทุ่ม ประมาณ ๓ หรือ ๔ ทุ่ม ก็พักผ่อนและตื่นขึ้นมาอีกครั้งประมาณตี ๓ กว่า เพื่อนั่งสมาธิ ตามทรัพย์สมบัติ และตามบริวารสมบัติ คือนักสร้างบารมีทั้งหลายให้มาช่วยกันสร้างวัด อันเป็นสิ่งที่ท่านปฏิบัติมาอย่างต่อเนื่อง



๑๗๗

คุณยายสอนศิษย์



ทุกวันศุกร์ หลวงพ่อธัมมชโยจะวางงานทุกอย่างเพื่อเตรียมเทศน์ เตรียมนำนั่งสมาธิให้กับสาธุชนในวันอาทิตย์ วันเสาร์ทั้งวันท่านจะไม่ไปไหน นอกจากรับแขกบ้าง หลังจากนั้นก็จะนั่งสมาธิทั้งวัน

สำหรับหลวงพ่อทัตตะกับพระรูปอื่นๆ วันศุกร์ท่านจะนำเด็กวัด ซึ่งส่วนใหญ่มาจากการอบรมธรรมทายาท และเข้ามาช่วยงานวัดกันตั้งแต่วันศุกร์จนถึงวันอาทิตย์ให้นั่งสมาธิ แล้วก็ไปช่วยกันปลูกต้นไม้ ถ้ามีอะไรต้องทำเล็กๆ น้อยๆ ก็จะช่วยกันทำในส่วนนี้ ตอนบ่ายท่านจะนำเด็กเหล่านั้นไปสมทบกับคุณยายเพื่อช่วยกันทำความสะอาด หลังจากนั้นจึงจะเตรียมเทศน์ให้สาธุชนในภาคบ่ายวันอาทิตย์ที่จะมาถึง กิจกรรมเหล่านี้ได้กระทำต่อเนื่องมาจนทุกวันนี้ ซึ่งทั้งหมดคือพื้นฐานที่คุณยายปูไว้ให้กับหลวงพ่อทั้งสอง

การเตรียมความพร้อมเพื่อต้อนรับสาธุชนในวันอาทิตย์นั้น มีการเตรียมกันภายในพื้นที่วัด ๑๙๖ ไร่ นับตั้งแต่การเตรียมเรื่องถังขยะ ดูแลความสะอาดห้องน้ำทั้งหมด ซึ่งคุณยายจะนำเด็กวัดขัดห้องน้ำด้วยตนเอง โดยปกติแล้วท่านไม่เคยสั่งให้ใครทำอะไร แต่เพียงวาจา แต่จะสอนทุกคนด้วยการทำให้ดูเป็นตัวอย่าง และลงมือทำร่วมกันไปด้วยทุกครั้ง

ห้องน้ำที่ท่านล้างมากที่สุด คือห้องน้ำ ๒๐ ห้อง เยื้องกุฏิของท่าน ท่านจะพาเด็กวัดทั้งหมดมาล้างห้องน้ำ โดยสอนให้ล้วงคอห่าน



อย่างละเอียดลออ มีสก็อต–ไบรต์อันหนึ่งกับแฟ้บนิดหน่อย ก็แข่งกันล้าง ยิ่งเด็กวัดเห็นว่า คุณยายลงมือทำด้วยความเบิกบานใจ ก็ยิ่งมีกำลังใจขยันทำมากขึ้น คุณยายจะสอนเสมอว่า ทำให้ดีที่สุดในชาตินี้ ชาติต่อไปจะได้มีความสบาย ไม่ต้องกลับไปทำใหม่อีก อานิสงส์นี้จะติดตัวเราไปในภพชาติเบื้องหน้า

นอกจากการทำงานละเอียด คือการปฏิบัติธรรมของคุณยาย จะไม่มีที่ติแล้ว งานหยาบในหน้าที่ของแม่บ้านและครูบาอาจารย์ก็ไม่บกพร่อง ท่านจะยึดครัวเป็นหลัก ไม่ว่าจะเป็นการจัดเก็บจานหรือช้อน ท่านจะสอนให้วางเรียงกันอย่างมีระเบียบ เคยมีญาติโยมมาจากต่างประเทศเข้าไปดูในครัว ได้เห็นการจัดวางอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ วางซ้อนกันเป็นชั้น ๆ เป็นช่อง ๆ อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ก็ถึงกับอุทานอย่างอัศจรรย์ใจแล้วเอาไปเขียน เอาไปพูดคุยกันไม่รู้จบ

เมื่อมีข่าวร่ำลือว่า มีพระจบปริญญามาบวช สร้างวัดใหญ่โต พูดกันไปต่าง ๆ นานา ข่าวนั้นไปถึงพระเถระผู้ใหญ่ที่เป็นผู้ปกครอง วันหนึ่งท่านจึงเดินทางมาดูวัดพระธรรมกายซึ่งอยู่ในเขตปกครองของท่าน

การมาตรวจดูครานั้น ท่านไม่ดูอะไรนอกจากครัวกับห้องน้ำ พอไปเปิดห้องน้ำดูถึงกับเอ่ยขึ้นว่า “อืม...ที่นี่ดี ต่อไปจะเจริญ”

นอกจากความสะอาดจะเป็นเรื่องสำคัญยิ่งแล้ว ในระยะที่สร้างวัดใหม่ๆ ยังไม่เสร็จอย่างสมบูรณ์พร้อมนี้ คุณยายท่านมองเห็นความสำคัญของระเบียบวินัยเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่ควรมองข้าม เช่น เรื่องการวางรองเท้า ไม้กวาด หรือการตากผ้าขี้ริ้วต่างๆ คุณยายเคยปรารภกับหลวงพ่อทัตตะว่า

“วัดเรายังไม่เป็นระเบียบเท่าที่ควรจะเป็น แต่ญาติโยมก็มาวัดกันแล้ว โดยเฉพาะวันอาทิตย์ เขาก็ควรจะได้รับสิ่งที่ดีงามจากวัดกลับไปให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ พวกท่านก็เพิ่งบวชกันใหม่ๆ ยังอยู่ในภาวะฝึกตัว แต่ก็สามารถให้ประโยชน์แก่ญาติโยมที่มาวัดได้ ตั้งแต่ทำวัดให้สะอาด ให้ญาติโยมได้เข้ามาเดิน ทำวัดให้ร่มรื่นเขียวชอุ่ม เพื่อญาติโยมจะได้มานั่งสมาธิ ทำต้นแบบดีๆ ให้ญาติโยมดู แม้จะเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ตาม

จัดทุกอย่างในวัดให้เป็นระเบียบ ตั้งแต่รองเท้าก็จัดให้เรียบร้อยไปดูเถอะ เวลาเข้าไปที่ไหนแล้ว เห็นรองเท้ามันเกลื่อนกันไปหมด เมื่อรองเท้ามันเกลื่อน ไม้กวาดมันก็เกลื่อน ผ้าขี้ริ้วมันก็เกลื่อน ถังขยะก็เกลื่อน ขยะเองก็เกลื่อน ถ้าเป็นอย่างนั้น ญาติโยมมาถึงที่แล้ว จะนั่งสมาธิให้ใจสงบทันทีนั้นเป็นไปไม่ได้ กว่าใจจะสงบก็หมดเวลาไปเป็นชั่วโมง พอใจสงบแล้ว ลุกขึ้นมาเห็นความเกะกะเหล่านี้อีก ธรรมะที่อุตส่าห์นั่งเป็นชั่วโมงก็จะหมดไป



แต่ถ้าช่วยกันทำสิ่งเหล่านี้ให้เรียบร้อย ใจท่านจะสงบทั้งวัน ใจจะเข้าไปอยู่ในศูนย์กลางกายโดยอัตโนมัติ ลองทำเถอะ ยายก็ทำมาอย่างนี้ แล้วยายก็ได้ ท่านทำไปท่านก็ได้ เพราะว่ามันเป็นของที่เป็นจริงตามธรรมชาติ แล้วเมื่อญาติโยมมาถึงวัด ถึงแม้ไม่ได้ฟังเทศน์ แต่ได้พบได้เห็นสิ่งเหล่านี้เขาก็จะได้ความสบายใจกลับไป ได้ตัวอย่างที่ดีๆ กลับไป”

วัดพระธรรมกายเจริญมาถึงทุกวันนี้ได้เพราะคุณยาย คนรุ่นบุกเบิกสร้างวัดที่ได้เห็นคุณของการมีกฎระเบียบที่รัดกุม และเห็นโทษของการหละหลวมในเรื่องกฎระเบียบต่างๆ จึงได้ออกกฎระเบียบที่ดีงามเป็นมาตรฐานเอาไว้ในวัดพระธรรมกาย ให้ผู้มาใหม่แม้ว่าจะมาในวันแรกก็สามารถปฏิบัติตามได้โดยไม่เคอะเขิน เช่น จะถอดรองเท้า ก็มีป้ายบอกว่า ตรงนี้เป็นที่ถอดรองเท้า มีที่สำหรับวางรองเท้า วาดรูปเอาไว้ให้เห็นว่าต้องวางรองเท้าอย่างไร และมีเจ้าหน้าที่คอยแนะนำอีกด้วย เมื่อปฏิบัติตามกฎระเบียบจนรู้จักกันดีแล้ว จึงไม่ต้องจารึกเป็นลายลักษณ์อักษร แล้วกฎระเบียบก็กลายเป็นวัฒนธรรมในที่สุด

วัฒนธรรมการวางรองเท้าของวัดพระธรรมกายนั้น ส่งผลให้บางคนซึ่งปกติเวลาจะไปไหนมาไหนนับว่าเขากร่างพอสมควร แต่เพียงแค่เห็นรองเท้าของคนงานที่ถอดวางกันอย่างมีระเบียบแล้ว

ขึ้นไปทำวัตรเช้า* ก็ทำให้เขารู้สึกว่าเขาเป็นคนธรรมดาคนหนึ่งที่ยังต้องฝึกตัวอีกมากมาย

นอกจากการอบรมคุณธรรมให้กับบรรดาลูกศิษย์แล้ว คุณยายไม่เคยละเลยที่จะอบรมสั่งสอนคนงานของวัดไปด้วย ท่านไม่คิดว่าพวกเขาเหล่านั้นจะเป็นเพียงคนงานที่มาทำงานไปวันหนึ่งๆ แต่ปรารถนาให้เขาได้รับความรู้ในเรื่องของบุญกุศล และซึมซับคุณธรรมต่างๆ เท่าที่จะสามารถรับได้ อันจะเป็นบุญติดตัวไปในภพเบื้องหน้า คนงานจึงเคารพรักคุณยายมาก ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์วันหนึ่ง คุณยายเดินไปถามคนงานว่า “เออ...ไอ้หนู เราคิดยังไงเวลาปลูกต้นไม้?” คนที่ ๑ ตอบว่า “คิดว่าต้นไม้อย่าตายเลย เดี๋ยวหลวงพ่อทัตตะดุเอา” คุณยายถามคนที่ ๒ “คิดยังไงเวลาปลูกต้นไม้?”

“คิดว่าอย่าตายเลย แล้วขอให้มันโตเร็วๆ เถอะ จะได้ไม่ต้องปลูกใหม่อีก”

ถามคนที่ ๓ “แล้วเราคิดยังไง?”

“คิดว่าอย่าตายเลย ให้โตเร็วๆ แล้วถ้าใครผ่านมาให้ได้พักร่มไม้ให้ชื่นใจ”

* คนงานของวัดพระธรรมกายจะมารวมกัน เพื่อสวดมนต์ทำวัตรเช้าก่อนทำงานทุกวัน

มีอยู่คนหนึ่งตอบคุณยายว่า “ใครมานั่งโคนต้นไม้หนูนะ ให้เขานั่งสมาธิให้ได้เต็มที่ ให้เห็นองค์พระเร็วๆ ชัดๆ”

“เออ ต้องทำอย่างนี้สิ ต้องอย่างนี้ ปลูกต้นไม้มันก็เหนื่อยเท่ากับคนอื่นนั่นแหละ เงินก็ได้เท่ากับคนอื่น แต่เราได้บุญมากกว่า” สิ่งที่คุณยายสอนคนงานนี้ เป็นข้อคิดสำหรับนักสร้างบารมีทั้งหลายว่า ไม่ว่าจะทำอะไร ทั้งยืน เดิน นั่ง นอน ขอให้ทำให้กุศลเจริญขึ้น อกุศลเสื่อมลงตลอด ๒๔ ชั่วโมง

นอกจากสอนเรื่องบุญแล้ว ท่านยังไม่ชอบให้มีเรื่องชู้สาวเกิดขึ้นในวัด บางวันคุณยายเดินตรวจงานอยู่กับหลวงพ่อทัตตะ สมัยนั้นยังไม่มีอุบาสิกา ท่านเห็นเด็กคนงานหญิงชาย ซึ่งส่วนใหญ่ยังเป็นโสด กำลังเล่นกัน เด็กผู้ชายจะเล่นแกล้งเอาดินขว้างเด็กผู้หญิง เด็กผู้หญิงก็แกล้งขว้างกลับไปบ้าง เดี๋ยวเด็กผู้ชายก็ใช้ไม้เล็กๆ ตีเด็กผู้หญิง เด็กผู้หญิงก็เอาไม้เล็กๆ ตีกลับบ้าง ท่านผ่านมาเห็นก็ดุ แล้วบอกหลวงพ่อทัตตะว่า

“ท่านอย่าปล่อยให้พวกนี้เล่นกัน เดี๋ยวเสียหายหมดวัดหรอก ทีแรกมันก็ขว้างกัน จากขว้างกันมันก็จะใช้ไม้ตีกัน จากไม้ตีกันเดี๋ยวมันก็เอามือตีกัน พอมันเอามือตีกันเดี๋ยวมันก็ลามเอามือจับ ทีแรกมันก็จับมือ เดี๋ยวเถอะมันจับหมดตัวหรอกนะ ก็ที่มันมีลูกมีผัวเต็มแผ่นดินน่ะ มันก็จับกันทีละนิดอย่างนี้ วันหลังเจอ

คนงานเล่นกันอย่างนี้อีก ให้ออกไปเลยนะ ไม่งั้นเดี๋ยวมีเรื่องชู้สาวเกิดขึ้นในวัดเรา”

วัดพระธรรมกายมุ่งเน้นให้คนมาปฏิบัติธรรม การเจริญสมาธิภาวนาต้องอาศัยความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเข้าถึงธรรม หากมีเรื่องชู้สาวเกิดขึ้นจะไม่สงบระงับไม่หยุด ไม่นิ่ง บรรยากาศของการปฏิบัติธรรมก็จะถูกทำลายไป นอกจากนี้ยังเป็นเหตุให้แตกความสามัคคีกันอีกด้วย คุณยายจึงต้องเข้มงวดในเรื่องนี้

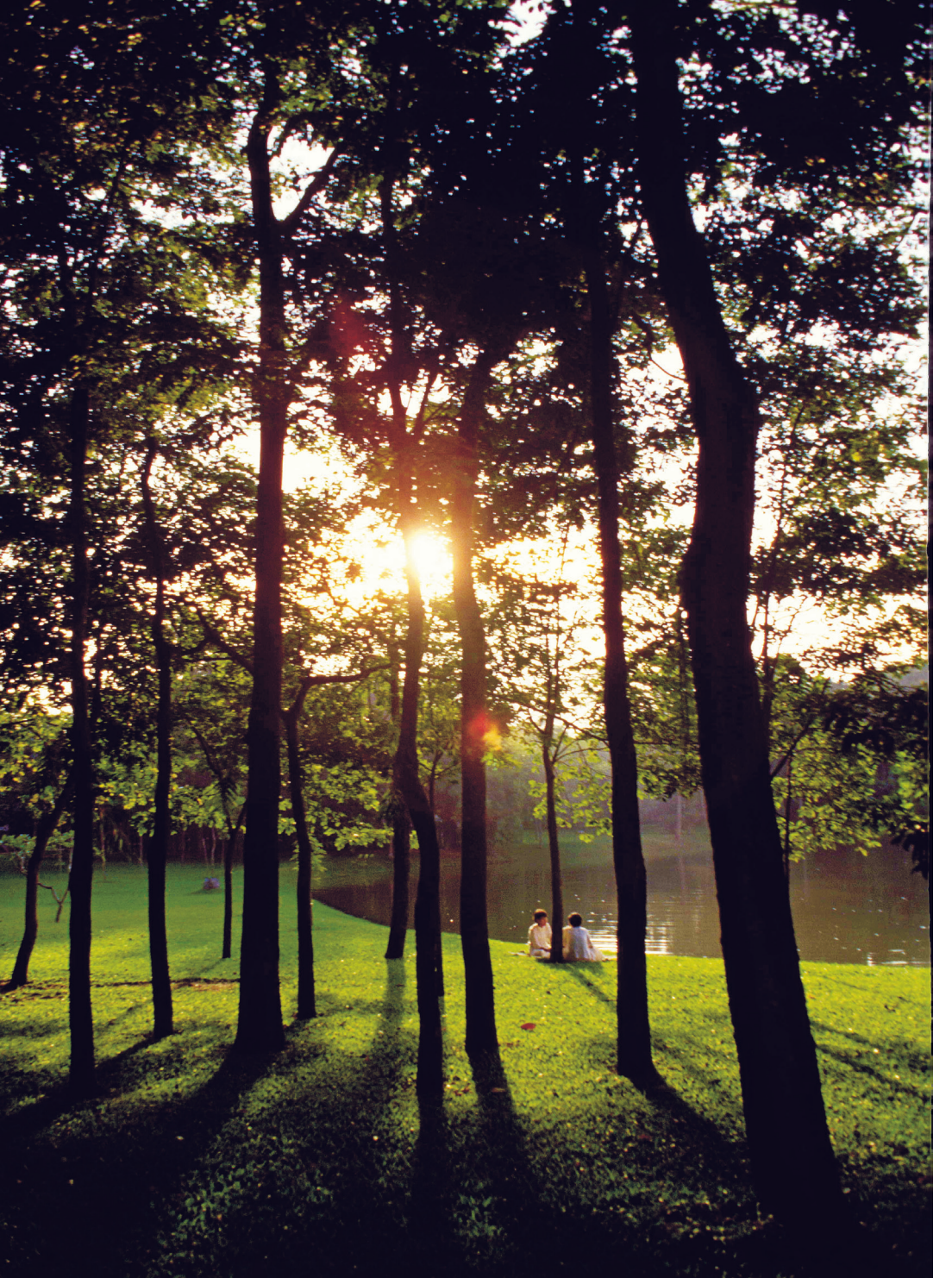
วันหนึ่งในระหว่างนั้น ประมาณ ๓ – ๔ โมงเย็น หลวงพ่อทัตตะเดินผ่านมาที่กุฏิของคุณยาย มองไปเห็นท่านกำลังพรวนดินให้ต้นไม้รอบ ๆ กุฏิ จึงเดินเข้าไปยืนอยู่ห่าง ๆ ทางด้านหลัง ประมาณ ๔ – ๕ นาที คุณยายก็เหลียวหน้ามา หลวงพ่อทัตตะจึงทักว่า

“ยาย...ยายอายุมากแล้ว พรวนดินต้นไม้มากมายอย่างนี้ไม่เหนื่อยหรือ?”

“ไม่เหนื่อยหรอกท่าน ทำไปก็ตรึกไปเรื่อย ๆ มันก็เลยไม่เหนื่อย”

“ยายตรึกเรื่องอะไร?”







“ยายพรวนดินไปก็มองเข้าศูนย์กลางกายไป เข้าไปกลางพระธรรมกาย ระลึกชาติไปดูว่า พระพุทธเจ้าในอดีตแต่ละพระองค์ที่ผ่านมา ทรงสร้างบารมีของพระองค์อย่างไร แล้วยายก็เอาเป็นแบบอย่างว่าเรายังมีข้อบกพร่องที่ห่างจากพระพุทธเจ้าอย่างไรบ้าง จะได้ปรับปรุงตัวให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป”

คุณยายท่านเป็นผู้ฝึกตัวอยู่ตลอดเวลา นักสร้างบารมีที่ดีนั้นต้องไปทบทวนดูว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ทรงทำอย่างไร เพราะกว่าจะมาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปค้นเอาธรรมะมาสอนชาวโลกได้ พระองค์จะต้องทำตัวของพระองค์ให้ดีที่สุด ปรับปรุงเพิ่มเติมความบริสุทธิ์ให้กับพระองค์เอง ทำแต่ละวันให้ดีที่สุด ดูพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นตัวอย่าง ฝึกตัวให้เป็นอย่างพระองค์ จึงจะสมกับเป็นนักสร้างบารมี ที่พร้อมจะก้าวไปสู่ความเป็นผู้บริสุทธิ์บริบูรณ์ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ปี พ.ศ. ๒๕๒๔ ได้มีการเปลี่ยนชื่อวัดจาก **“ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม”** มาเป็น **“วัดพระธรรมกาย”** วันเวลาที่ผ่านไปพร้อมกับอุปสรรคทั้งมวลในการสร้างวัดได้ผ่านพ้นไปแล้ว ปรากฏเป็นความสำเร็จที่เห็นได้อย่างเด่นชัดในภาพของวัดพระธรรมกายอันสวยงาม สงบ ร่มรื่น ให้สาธุชนได้เข้ามาปฏิบัติธรรมกันอย่างมีความสุข

แม้ว่าเวลานี้คุณยายจะอายุมากขึ้น แต่แววแห่งความกระฉับกระเฉงว่องไวยังคงมีอยู่ ท่านบริหารเวลาได้อย่างดีเยี่ยม ยังคงตื่นนอนประมาณตี ๔ ตี ๕ เพื่อนั่งสมาธิเช่นเคย พอสว่างก็จัดโน่นทำนี่เล็กๆ น้อยๆ ใกล้ตัวท่าน

ประมาณ ๖ โมงครึ่ง คุณอารีพันธุ์ ตรีอนุสรณ์ หรือที่น้องๆ รุ่นหลังเรียกกันว่า “พี่อารีพันธุ์” จะนำอาหารเช้าใส่ถาดมาให้คุณยายรับประทานที่กุฏิของท่าน หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จแล้ว คุณยายจะสวมหมวกถักไหมพรมสีขาว แล้วพันผ้าพันคอที่เป็นไหมพรมสีขาวเช่นเดียวกัน ใส่ถุงเท้าและสวมรองเท้าอย่างเรียบร้อยออกมาตรวจงานในครัว ถ้าวันไหนอากาศเย็น พี่อารีพันธุ์จะให้คุณยายสวมถุงมือและถุงเท้าชนิดที่ค่อนข้างหนา บรรดาเครื่องนุ่งห่มที่คุณยายสวมใส่ทั้งหมดนี้ มีลูกศิษย์เป็นผู้คอยจัดหามาให้ และขอร้องให้คุณยายนำออกมาใช้เพื่อรักษาสุขภาพ

เนื่องจากคุณยายเป็นคนขยัน จึงมีบ่อยครั้งที่ท่านจะใส่เครื่องแต่งกายที่ให้ความอบอุ่นเหล่านี้อย่างครบเครื่องแล้วไปนั่งถอนหญ้าอยู่ข้างกุฏิ บางครั้งท่านก็จะไปขุดต้นไม้ที่เพิ่งงอกจากเมล็ดซึ่งหล่นอยู่ข้างทาง แล้วหิ้วต้นไม้เหล่านั้นมาขอถุงพลาสติกในครัวใส่ เพื่อเอาไปปลูก **“ต้นไม้เล็กๆ นี่เป็นต้นไม้ดีๆ ทั้งนั้น**



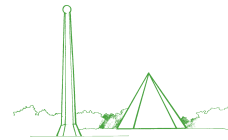
ทิ้งไว้ไก่จะมาจิก ยายจะเอาไปให้เขาปลูก วัดเราต้องปลูกต้นไม้เยอะ ๆ ปลูกให้เป็นวัดเกษตร”

คุณยายรักต้นไม้มาก แต่ในวัดมีทั้งไก่แจ้และนกยูงที่คอยมาจิกกินเมล็ดพันธุ์เหล่านี้ คุณยายจึงให้สร้างแคร่เตี้ย ๆ ไว้ข้างกุฏิของท่าน สำหรับวางถุงเพาะต้นไม้ที่ท่านรีบขุดขึ้นมาให้พ้นจงอยปากไก่



ผู้เปี่ยมด้วยความเคารพ





คุณยายเป็นผู้มีความเคารพต่อระเบียบวินัย และมีความอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างเสมอต้นเสมอปลาย แม้ท่านจะเป็นผู้ริเริ่มวางระเบียบวินัยของวัดเองก็ตาม แต่ท่านก็มีความเคารพและปฏิบัติตามระเบียบวินัยนั้นอย่างเคร่งครัด โดยไม่คิดว่าท่านเป็นครูบาอาจารย์ของหลวงพ่อแล้วจะต้องอยู่เหนือกฎเกณฑ์เหล่านั้น เวลาที่คุณยายสอนธรรมะ รับแขก หรืออยู่ว่างๆ ท่านมักจะพูดให้เด็กวัดฟังว่า **“เดี๋ยวนี้ยายเป็นเด็กวัดเหมือนพวกเราเลย แล้วยายก็อยู่ในกฎระเบียบเหมือนพวกเรา ยายทำตัวเหมือนลูกวัดคนหนึ่ง เจ้าอาวาสว่าอย่างไร ยายก็ว่าตามเจ้าอาวาสทุกอย่างเลย”** คุณยายไม่เคยถืออภิสิทธิ์ เพราะท่านรักระเบียบวินัย รักการฝึกตัว

เวลาที่ท่านพูดกับหลวงพ่อ หรือพระทุกรูปในวัด ท่านจะต้องประนมมือทุกครั้ง แม้ว่าท่านจะอยู่ในฐานะครูบาอาจารย์ของหลวงพ่อและพระทุกรูปก็ตาม นอกจากนี้เมื่อพบกับสาธุชนที่มาวัด ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม คุณยายจะทักทายด้วยการประนมมือขึ้นไหว้ก่อนเสมอ ไม่มีอาการพองตัวหรือยกตนข่มใครเลย

เช้าวันหนึ่งในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๐ ขณะที่หลวงพ่อธัมมชโยกำลังฉันเช้าอยู่ คุณยายก็เดินประนมมืออย่างนอบน้อมเข้าไปหา



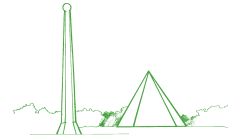


“หลวงพ่อ ยายคิดมาสองสามปีแล้ว ยายอยากจะทอดกฐินสักครั้งหนึ่ง เพราะปีนี้ยายจะ ๘๐ แล้ว มันก็คงครั้งเดียวในชีวิต ยายคงไม่มีโอกาสอีกแล้ว ขอให้ยายเป็นประธานกฐินเถอะ”

หลวงพ่อเห็นคุณยายมาประนมมือขอเช่นนั้น ท่านรู้สึกตื้นตันใจ จึงตอบว่า “ยาย เอาเลย ดีใจจริงๆ ยายจะได้เป็นประธานกฐิน” คุณยายดีใจมาก แต่อยู่มาไม่กี่วันท่านก็มาขอคืน ครั้นถามเหตุผล ท่านก็ว่า “ไม่ได้หรอก ให้คนอื่นเขาเป็นดีกว่า ยายเป็นคนในวัด มันผิดกฎเกณฑ์” เนื่องจากที่ผ่านมาผู้ที่เป็นประธานกฐินจะมีแต่ญาติโยมสาธุชนที่มาวัดเท่านั้น

หลวงพ่อจึงบอกท่านว่า “โธ่เอ๋ย...ยาย ยายเป็นผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกายนะ ยายเป็นประธาน ใครๆ ก็ดีใจ ลูกหลานยายก็จะดีใจ ยายเป็นประธานกฐินเถอะ ทุกคนดีใจ” คุณยายท่านก็สาธุ

ตั้งแต่นั้นมา คุณยายก็เริ่มบอกบุญกฐิน ท่านชวนอุบาสกให้ขับรถพาขึ้นเหนือล่องใต้ไปตามจังหวัดต่างๆ เยี่ยมคนเก่าคนแก่ลูกศิษย์ของท่านทุกคน ท่านเจอใครก็ชวนเขาทำบุญ การทำบุญกับคุณยายมีอานิสงส์มาก เพราะท่านเข้าถึงธรรมกายละเอียด ที่ซ้อนกันอยู่ในกลางกายนับจำนวนไม่ถ้วน ดังนั้นการทำบุญร่วมกับท่านจึงเหมือนทำบุญร่วมกับพระธรรมกายที่นับจำนวนพระองค์ไม่ถ้วนทีเดียว



ปีต่อมาในวันที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๓๑ คุณยายได้เป็นประธานทอดกฐินสมดังความปรารถนาของท่าน งานนี้มีสาธุชนมาร่วมบุญกันอย่างคับคั่ง และทุกคนก็มีความอิ่มเอิบเบิกบานใจ ปีติในบุญกันอย่างเต็มที่



๑๙๗

บูชาคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ





เมื่อการสร้างคนได้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ ดังจะเห็นได้จากการที่มีสาธุชนทุกเพศทุกวัยหันมาสนใจศึกษาพระธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทั้งภาคปริยัติและภาคปฏิบัติที่วัดพระธรรมกายมากยิ่งขึ้น และมีแนวโน้มที่จะแพร่หลายกว้างขวางออกไปอย่างไม่หยุดยั้ง การดำเนินงานภายในวัดทั้งด้านการเผยแผ่ การอบรมบุคลากร และการก่อสร้างถาวรวัตถุจึงต้องดำเนินไปพร้อมๆ กัน ทำให้มีสมาชิกนักสร้างบารมีในวัดพระธรรมกายเพิ่มมากขึ้น ทั้งพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และคนงาน

ในช่วงนี้ สุขภาพของคุณยายไม่อำนวยให้ท่านเดินตรวจตราความเรียบร้อยภายในวัดได้เหมือนเดิมมากนัก เนื่องจากวัยของท่านสูงถึง ๘๐ ปีแล้ว แต่ความขยันขันแข็ง ความเป็นผู้มีใจสู้ อันเป็นคุณสมบัติของนักสร้างบารมี ก็ผลักดันให้ท่านสามารถปฏิบัติภารกิจเช่นนี้ได้อย่างสบาย ด้วยการนั่งรถสามล้อ ซึ่งมีเด็กวัดคอยถีบรถนำพาท่านไปทุกหนแห่งได้ทั่ววัดตามต้องการ

ต่อมา หลวงพ่อธัมมชโยตั้งใจจะบูชาธรรมหลวงปู่วัดปากน้ำ เพราะตลอดเวลาที่ได้ศึกษาวิชชาธรรมกายนั้น หลวงพ่อตระหนักเสมอว่า หากแม้นหลวงปู่วัดปากน้ำไม่ได้ค้นพบวิชชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ฟื้นคืนกลับมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง เมื่อวัน

เพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ในปี พ.ศ. ๒๔๖๐ ด้วยการมุ่งมั่นปฏิบัติธรรมอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพันแล้ว เหล่าศิษยานุศิษย์ทั้งหลายคงไม่มีโอกาสได้ศึกษาและเข้าใจแก่นแท้ของพระพุทธศาสนา ไม่มีโอกาสรู้เห็นประสบการณ์ภายในอันวิเศษ ไม่มีโอกาสได้ยิน ได้ฟัง และได้เข้าถึงธรรมกายภายในตัวเอง ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดความสุขที่แท้จริง เป็นแหล่งกำเนิดปัญญาอันสูงส่ง และเป็นหนทางเดียวที่นำไปสู่ความบริสุทธิ์ หมดจดจากอาสวกิเลสได้

ด้วยเหตุนี้ หลวงพ่อจึงดำริที่จะหล่อรูปเหมือนหลวงปู่วัดปากน้ำด้วยทองคำ เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญูกตเวทีต่อครูผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย และเพื่อให้เป็นที่สักการบูชาของบรรดาศิษยานุศิษย์ตลอดจนสาธุชนทั่วไป

เมื่อหลวงพ่อปรารภเรื่องนี้กับคุณยาย ท่านก็ปลาบปลื้มยินดีเป็นอย่างยิ่ง ท่านบอกว่า

“ดีแล้ว ที่ยายทุ่มเทอบรมสั่งสอนลูกศิษย์มาโดยไม่เห็นแก่เหนื่อยยาก และที่สร้างวัดขึ้นมา ๒๐ กว่าปี ยายไม่เคยพักเลย จนกระทั่งเป็นโรคขาดอาหารก็เป็นมาแล้ว เจ็บไข้ได้ป่วยก็เป็นมาแล้ว ก็เพราะตั้งใจบูชาธรรมหลวงพ่อวัดปากน้ำ แต่ว่านั่นเป็นส่วนละเอียด ในส่วนหยาบ ยายเองก็อยากจะสร้างอะไรที่เป็นเครื่องบูชาท่านเหมือนกัน ก็ยังนึกไม่ออก เพราะฉะนั้นเมื่อท่านจะสร้าง

๒๐๐



รูปหลวงพ่อวัดปากน้ำทำด้วยทองคำ ดีแล้ว เอาเลย ยายโมทนาด้วย ยายจะช่วยตามผู้ที่เขามีบารมีแก่ๆ ให้มาช่วยกันหล่อรูปหลวงพ่อวัดปากน้ำ”

ดังนั้น หลวงพ่อธัมมชโย คุณยาย พร้อมด้วยศิษยานุศิษย์จากทั่วประเทศ จึงพร้อมใจกันแสดงความกตัญญูกตเวทีต่อหลวงปู่วัดปากน้ำเป็นอามิสบูชา ด้วยการหล่อรูปเหมือนของท่านด้วยทองคำบริสุทธิ์หนัก ๑ ตัน ในวันมาฆบูชา ซึ่งตรงกับวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ โดยมีพระธรรมปัญญาบดี* เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นประธานสงฆ์ ในการประกอบพิธีเททอง

หลังจากนั้นในปีเดียวกัน หลวงพ่อก็มีดำริจะสร้างมหาธรรมกายเจดีย์เพื่อเป็นศูนย์รวมใจของชาวพุทธทั่วโลก ให้มาร่วมปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในกันให้มากที่สุด คุณยายเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดี ท่านก็สนับสนุน แม้ว่าสุขภาพของท่านจะเริ่มทรุด แต่จิตใจของท่านยังแข็งแกร่ง หัวใจของนักสร้างบารมียังคงเต็มเปี่ยม พร้อมที่จะสร้างบารมีกับหมู่คณะต่อไป

* ปัจจุบันดำรงสมณศักดิ์ที่สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ (ช่วง วรปุญฺโญ) นามเดิม ช่วง สุดประเสริฐ ดำรงตำแหน่งผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช กรรมการมหาเถรสมาคม แม่กองงานพระธรรมทูต ประธานคณะพระธรรมจาริก เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เจ้าคณะใหญ่หนเหนือ กรรมการมหาเถรสมาคม แม่กองบาลีสนามหลวง

๒๐๑





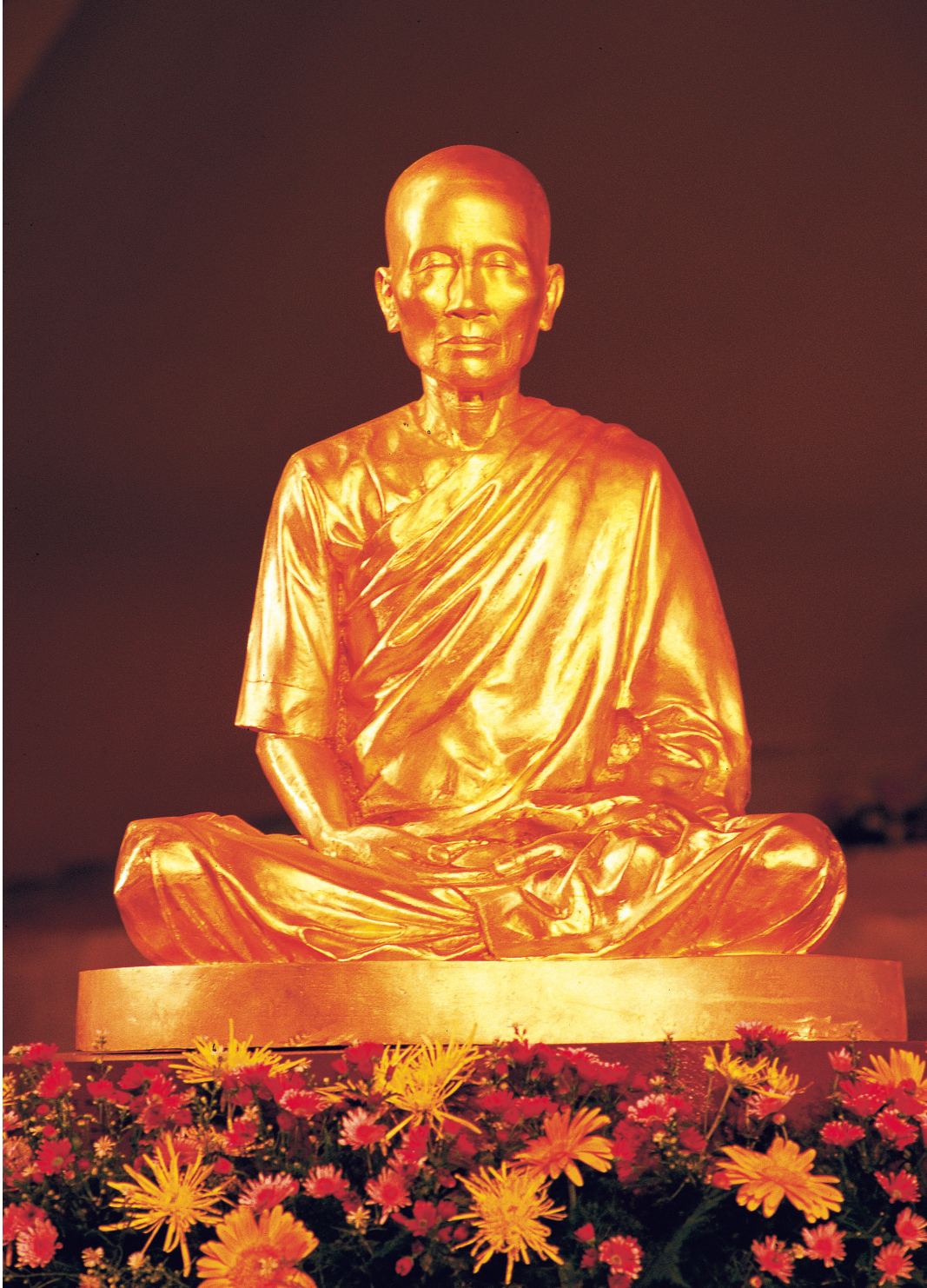
นอกจากการสร้างมหาธรรมกายเจดีย์แล้ว หลวงพ่อยังมีดำริสร้างถาวรวัตถุที่จำเป็นอีก ๒ แห่ง คือ มหาวิหารพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) เพื่อประดิษฐานรูปหล่อทองคำหลวงปู่วัดปากน้ำ และสภาธรรมกายสากลหลังใหม่ เพื่อรองรับสาธุชนจำนวนเรือนแสนที่มาร่วมศาสนพิธีในวันสำคัญต่าง ๆ ทางพระพุทธศาสนา ทั้งสามโครงการนี้ กำลังดำเนินการก่อสร้างไปพร้อม ๆ กับการเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก ซึ่งปัจจุบันได้ขยายกว้างไกลออกไปในหลายทวีป ได้แก่ ทวีปเอเชีย ยุโรป อเมริกา ออสเตรเลีย และแอฟริกา

งานก่อสร้างถาวรวัตถุ งานเผยแผ่พระพุทธศาสนา และงานอบรมบุคลากร ซึ่งถือว่าเป็นงานหนักอย่างยิ่งมาตั้งแต่เริ่มต้นสร้างวัดนั้น ดูเหมือนว่าในปัจจุบันจะยิ่งหนักหน่วงมากกว่าเดิมหลายร้อยเท่า ทั้งนี้เพราะหลวงพ่อธัมมชโยและบรรดาศิษยานุศิษย์ทั้งหลายต่างพยายามเร่งระดมกันทำงานทั้งสามโครงการให้บรรลุผลสำเร็จ เพื่อทันให้คุณยายผู้เป็นที่เคารพรักและเทิดทูนของเราได้เห็นเป็นรูปธรรม สมดังมโนปณิธานของท่านที่มุ่งมั่นทุ่มเทสร้างวัดพระธรรมกาย เพื่อเป็นศูนย์กลางการเผยแผ่วิชชาธรรมกาย ซึ่งจะนำสันติสุขอันไพบูลย์มาสู่มวลมนุษยชาติทั่วโลก ดังที่ได้รับมอบหมายจากหลวงปู่วัดปากน้ำเอาไว้

๒๐๓

หลวงพ่อธัมมชโยท่านเคารพบูชาคุณยายอย่างสูงสุด เพราะคุณยายเป็นผู้ให้ชีวิตใหม่ในเส้นทางธรรมอันบริสุทธิ์ ทำให้ท่านได้มีชีวิตที่เป็นส่วนหนึ่งของพระรัตนตรัย อันเป็นชีวิตที่บริสุทธิ์ สูงส่ง หากไม่มีคุณยาย ก็ไม่มีหลวงพ่อในวันนี้ ไม่มีวัดพระธรรมกายอันเป็นสถานที่เผยแผ่พระพุทธศาสนา วิชชาธรรมกายได้กว้างไกลอย่างในปัจจุบัน ด้วยความกตัญญูกตเวที ตระหนักถึงพระคุณอันแสนยิ่งใหญ่นี้ หลวงพ่อจึงดำริที่จะหล่อรูปเหมือนคุณยายด้วยทองคำ เพื่อน้อมบูชาธรรมท่าน และเพื่อให้ศิษยานุศิษย์ สาธุชนทั่วโลกได้กราบไหว้บูชา เป็นกำลังใจในการสร้างบารมีให้ยิ่งขึ้นไป ดังนั้นในวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงได้จัดให้มีพิธีหล่อรูปเหมือนทองคำคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ขนาดเท่าองค์จริง ณ บริเวณหน้าอุโบสถ วัดพระธรรมกาย พรั่งพร้อมด้วยศิษยานุศิษย์จากทั่วโลกมาร่วมในพิธีด้วยความปีติในบุญกันอย่างเต็มที่

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ศิษย์เอกผู้ทำหน้าที่เชื่อมมโนปณิธานของหลวงปู่วัดปากน้ำ ที่จะเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก มายังหลวงพ่อธัมมชโยผู้มีมโนปณิธานดุจเดียวกัน



คุณยาย...ผู้มีดวงใจใสพิสุทธิ์ เปี่ยมด้วยคุณธรรมอันสูงส่ง บำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ เป็นแบบอย่างอันดีงาม สำหรับนักสร้างบารมีรุ่นหลังที่กำลังเดินตามรอยท่านไปอย่างองอาจ

คุณยาย...เป็นต้นกำเนิดแห่งความสำเร็จทั้งมวลของวัดพระธรรมกาย หากไม่มีคุณยาย ก็ไม่มีวัดพระธรรมกายที่สมบูรณ์แบบอย่างทุกวันนี้

เวลาที่ดวงตะวันใกล้จะลาลับขอบฟ้า คุณยายผู้มีวัยเกือบ ๙๐ ปีแล้ว ขอให้เด็กวัดขับรถพาไปยังศูนย์กลางธรรมกายแห่งโลก เพื่อมองดูความคืบหน้าของมหาธรรมกายเจดีย์ที่กำลังจะสำเร็จเสร็จสิ้นในอีกไม่ช้า แม้ว่าจะต้องเผชิญกับอุปสรรคใหญ่หลวงสักปานใด แต่ด้วยความทุ่มเททั้งชีวิตจิตใจของหมู่คณะนักสร้างบารมีทั้งหลายโดยมีคุณยายเป็นหลักชัย ก็ทำให้สามารถฟันฝ่ามาได้อย่างดีจนถึงวันนี้...

สองปีต่อมา ในวันเสาร์ที่ ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๓ อันเป็นวันเฉลิมฉลองมหาธรรมกายเจดีย์ครั้งที่ ๑ คุณยายซึ่งบัดนี้วัยของท่าน ๙๒ ปีแล้ว ไม่มีเรี่ยวแรงที่จะเดินได้อีกต่อไป ต้องนั่งรถเข็นได้มองเห็นความสำเร็จของมหาธรรมกายเจดีย์ก่อนจะละสังขารจากโลกนี้ไป เมื่ออรุณรุ่งของวันอาทิตย์ที่ ๑๐ กันยายน ในปีเดียวกัน



ในวันฉลองมหาธรรมกายเจดีย์นั้น มีคนขับรถพาท่านเที่ยวชมงานฉลองครั้งนี้ไปทั่วบริเวณ ทั้งกลางวันและกลางคืน สายตาอันเปี่ยมไปด้วยแววมหาปีติเจือด้วยรอยยิ้มอย่างภาคภูมิของมหาปูชนียาจารย์ท่านนี้ ทอดมองมหาธรรมกายเจดีย์ ที่ห่อหุ้มด้วยสีทองเหลืองอร่ามขององค์พระธรรมกายประจำตัวทองคำกว่า ๓ แสนองค์ ส่องแสงทองสะท้อนเย็นตายามต้องแสงตะวัน และเป็นสีเหลืองทองเจิดจรัสยามต้องแสงไฟ แวดล้อมด้วยสีเหลืองทองแห่งผ้ากาสาวพัสตร์ของพระภิกษุและสามเณรนับแสนรูป รวมทั้งสาธุชนเหล่าศิษยานุศิษย์ในชุดแต่งกายสีขาวสะอาดตาหลายแสนคน ที่ต่างมาร่วมแสดงความยินดีในความสำเร็จที่ได้มาด้วยความยากลำบากเหลือคณานับครั้งนี้ **นับเป็นความสำเร็จที่ประดุจชัยชนะอันงดงาม และยิ่งใหญ่อลังการสมศักดิ์ศรีของท่าน ผู้เป็นหนึ่งไม่มีสอง ในสมรภูมินี้...**

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง



๒๐๗

ผู้เป็นที่รัก เคารพ บูชา





ตลอดชีวิตของคุณยาย ท่านได้อุทิศตนเพื่องานพระพุทธศาสนามาเป็นระยะเวลายาวนาน ท่านได้ประพฤติพรหมจรรย์ปฏิบัติธรรมศึกษาวิชชาธรรมกายได้อย่างแตกฉาน ดังที่พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำท่านกล่าวว่า **“ลูกจันทร์นี่ เป็นหนึ่งไม่มีสอง”** และคุณยายก็ได้ละสังขารจากไปด้วยรอยยิ้มสุดท้ายที่งดงามหลับตาพริ้มอย่างมีความสุข รอยยิ้มนี้จึงเป็นรอยยิ้มของผู้ที่ละจากโลกไปอย่างผู้มีชัยชนะที่ได้สั่งสมบุญไว้อย่างดีแล้ว

สรีระร่างของคุณยาย อันเปรียบประดุจเรือนธรรม ทอดร่างสงบนิ่งอยู่ในเรือนทองอันล้ำค่า ที่ถักทอด้วยเส้นทองคำบริสุทธิ์สานกันจนเกิดลวดลายอันวิจิตร คลุมเรือนไม้สักทองไว้ แล้วประดับตกแต่งด้วย **“มหาสุวรรณรัตนภูษา”** ผ้าทองคำอันงดงามตระการตา เรือนทองของคุณยายนี้ตั้งไว้ ณ พื้นที่บริเวณทิศเหนือของสภาธรรมกายสากล โดยจัดพิธีบำเพ็ญกุศลสวดพระอภิธรรมอย่างต่อเนื่องกว่า ๕๐๐ วันจนถึงวันสลายร่าง

วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๕ เป็นวันสลายร่างของคุณยาย พระเถรานุเถระ พระสังฆาธิการกว่า ๓๐,๐๐๐ วัดทั่วประเทศพร้อมพระภิกษุผู้ติดตาม เมตตามาเป็นเนื้อนาบุญแก่ญาติโยมรับถวายสังฆทานและมาร่วมเป็นเกียรติในงานครั้งนี้

๒๐๙

เย็นวันนั้นริ้วขบวนมยุรนาวากาศอันแสนวิจิตรงดงามตระการตา อัญเชิญเรือนทองของคุณยายไปยังพระเจดีย์น้อยยอดทรงโดมเพื่อสลายร่างของท่าน ท่ามกลางถ้อยคำสดุดีเกียรติคุณอันประมาณมิได้กังวานกึกก้องไปทั่วบริเวณลานธรรมมหาธรรมกายเจดีย์แห่งนี้

สรีระร่างของคุณยายอาจารย์ฯ ท่านสลายไป เหลือไว้เพียงอัฐิและอังคาร ซึ่งภายหลังได้แปรเปลี่ยนเป็นมหารัตนอัฐิธาตุ ใสแพรวพราวประดุจเพชรที่พราวแสงดูนุ่มนวลสบายตา อัฐิบางชิ้นเหมือนมีทองคำบางๆ อยู่ครึ่งแผ่น อีกครึ่งหนึ่งเป็นเถ้า บางชิ้นมีสีแดงดั่งทับทิมเจืออยู่ บางชิ้นมีสีน้ำเงินประดุจไพลิน เป็นรัตนชาติที่เจิดจรัสแทรกตัวอยู่ในเนื้ออัฐิธาตุของท่าน ทั้งนี้ด้วยอานุภาพแห่งบุญบารมี คุณธรรม คุณวิเศษของท่าน ที่ตลอดชีวิตงดงามทั้งข้อวัตร ปฏิปทา ประพฤติตนบริสุทธิ์บริบูรณ์ เป็นต้นบุญต้นแบบของชาวโลกทั้งหลาย ยังความปลื้มปีติให้ศิษยานุศิษย์เป็นอย่างยิ่ง

ต่อมา ในวันที่ ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕ หลวงพ่อธัมมชโยท่านให้เริ่มตอกเสาเข็มสร้าง “มหาวิหารคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย” บริเวณพื้นที่เกาะกลางน้ำหลังอุโบสถ เพื่อประดิษฐานรูปหล่อทองคำคุณยายอาจารย์ฯ และมหารัตนอัฐิธาตุของท่าน เพื่อให้ศิษยานุศิษย์สาธุชนผู้ใจบุญได้มากราบไหว้บูชา ระลึกถึงคุณธรรมความดีของท่านว่า ครั้ง

หนึ่งบุคคลท่านนี้ได้บังเกิดขึ้นในโลก ได้ยังประโยชน์สุขให้เกิดขึ้นแก่มวลมนุษยชาติ เป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีงาม หาใครเสมอเหมือนได้ยากยิ่ง ยังผลให้ผู้ที่มากราบไหว้เกิดกำลังใจในการสร้างความดี สร้างบุญบารมีตามรอยท่าน เพื่อความเจริญรุ่งเรืองในชีวิตสืบไป

ปีต่อมา ในวันที่ ๑๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๖ หลวงพ่อให้เริ่มตอกเสาเข็มสร้าง “หอฉันคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง” เพื่อสานความตั้งใจของคุณยายที่มีมาก่อนจะละสังขาร ท่านปรารถนาจะสร้างโรงทานถวายภัตตาหารพระภิกษุสามเณรทั้งวัด ตลอดจนเลี้ยงอาหารแก่อุบาสก อุบาสิกา สาธุชนผู้ใจบุญใครมาถึงวัดก็สามารถเลี้ยงได้หมด เหมือนที่ท่านเคยปรารภไว้ว่า **“คนมาวัดร้อยก็เลี้ยงได้ทั้งร้อย มาวัดล้านก็เลี้ยงได้ทั้งล้าน”** ทั้งนี้เพื่อให้พระภิกษุสามเณรปลอดกังวลเรื่องขบฉัน มีเวลาศึกษาเล่าเรียน ทั้งปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ รวมทั้งได้เทศนาสอนธรรมะแก่ชาวโลกได้เต็มที่

หากคุณยายยังมีชีวิตอยู่ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ นี้ ท่านจะมีอายุครบ ๑๐๕ ปี หลวงพ่อธัมมชโยจึงถือเป็นวาระพิเศษที่จะบูชาธรรมคุณยาย ด้วยการหล่อรูปเหมือนทองคำคุณยายอาจารย์ฯ ขนาด ๑.๕ เท่าขององค์จริงเป็นองค์ที่ ๒ รูปหล่อคุณยายองค์นี้จะอยู่ในท่านั่งทำวิชชา สมัยที่นั่งสมาธิทำวิชชาอยู่กับหลวงปู่วัดปากน้ำ โดย



มหารัตนอัฐิธาตุของคุณยายอาจารย์ฯ



กำดวงแก้ว ๒ ดวงไว้ที่มือทั้งสอง เมื่อหล่อเสร็จแล้วจะอัญเชิญไปประดิษฐาน ณ มหาวิหารคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ขนนกยูง ส่วนองค์แรก (มีขนาดเท่าองค์จริง) จะอัญเชิญไปประดิษฐาน ณ อาคารคุณยายหนึ่งไม่มีสอง สิ่งที่คุณยายตั้งใจไว้ หลวงพ่อได้สืบสานให้สำเร็จลุล่วงแล้ว ด้วยความกตัญญูกตเวทีและเคารพบูชาอย่างยิ่งของศิษย์ที่มีต่อครูบาอาจารย์ ผู้ให้ชีวิตใหม่ในเส้นทางธรรม

คุณยาย...เป็นมหาปูชนียาจารย์ ผู้มีจิตใจใสสะอาดบริสุทธิ์ประเสริฐงดงาม เปี่ยมด้วยคุณธรรมอันสูงส่ง มีเมตตากรุณา สอนให้มวลมนุษยชาติเข้าถึงที่พึ่งที่ระลึกภายใน คือ พระธรรมกาย อันเป็นวิถีที่จะทำให้พ้นจากภัยในวัฏสงสารได้อย่างแท้จริง

คุณยายเป็นที่รวมทุกสิ่งทุกอย่างของความดีงาม
เป็นทั้งหมดของชีวิตอันประเสริฐ
และเป็นผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย...



๒๑๓








ถวาย
มหาวัดมอบาสิกาจันดร์ ชนมกฎูง

วิธีฝึกสมาธิ เบื้องต้น

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก { หญิงซ้าย / ชายขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา { หญิงซ้าย / ชายขวา

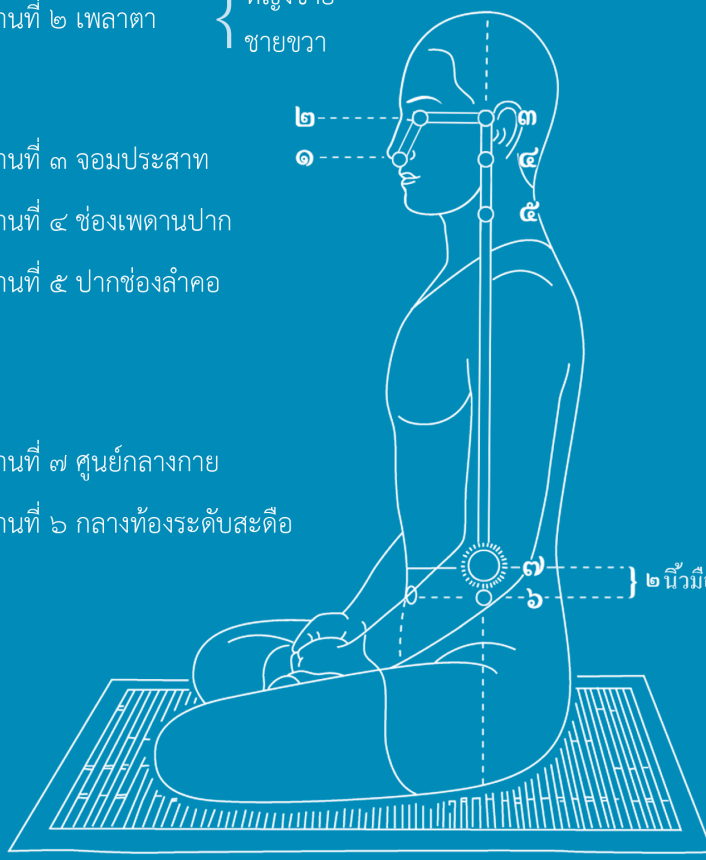
ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดานปาก

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกาย

ฐานที่ ๖ กลางท้องระดับสะดือ



ภาพแสดงทางเดินของใจทั้ง ๗ ฐาน

สมาธิ คือ ความสงบ สบาย และความรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่งที่มนุษย์สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่พระพุทธศาสนากำหนดเอาไว้เป็นข้อควรปฏิบัติ เพื่อการดำรงชีวิตประจำวันอย่างเป็นสุข ไม่ประมาท เต็มไปด้วยสติ สัมปชัญญะ และปัญญา อันเป็นเรื่องไม่เหลือวิสัยทุกคนสามารถปฏิบัติได้ง่ายๆ ดังวิธีปฏิบัติที่พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้เมตตาสั่งสอนไว้ดังนี้

๑. กราบบูชาพระรัตนตรัย เป็นการเตรียมตัวเตรียมใจให้นุ่มนวลไว้เป็นเบื้องต้น แล้วสมาทานศีล ๕ หรือศีล ๘ เพื่อย้ำความมั่นคงในคุณธรรมของตนเอง

๒. คุกเข่าหรือนั่งพับเพียบสบายๆ ระลึกถึงความดีที่ได้กระทำแล้วในวันนี้ ในอดีต และที่ตั้งใจจะทำต่อไปในอนาคต จนราวกับว่า ร่างกายทั้งหมดประกอบขึ้นด้วยธาตุแห่งคุณงามความดีล้วนๆ

๓. นั่งขัดสมาธิ ขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย นั่งให้อยู่ในท่าที่พอดี ไม่ฝืนร่างกายมากจนเกินไป ไม่ถึงกับเกร็ง แต่อย่าให้หลังโค้งงอ หลับตาพอสบายคล้ายกับกำลังพักผ่อน ไม่บีบกล้ามเนื้อตา หรือขมวดคิ้ว

๒๑๗

แล้วตั้งใจมั่น วางอารมณ์สบาย สร้างความรู้สึกให้พร้อมทั้งกายและใจว่า กำลังจะเข้าไปสู่ภาวะแห่งความสงบสบายอย่างยิ่ง

๔. นึกกำหนดนิมิต เป็น “ดวงแก้วกลมใส” ขนาดเท่าแก้วตาดำใสบริสุทธิ์ ปราศจากรอยตำหนิใดๆ ขาวใส เย็นตาเย็นใจ ดังประกายของดวงดาว ดวงแก้วกลมใสนี้ เรียกว่า บริกรรมนิมิต นึกสบายๆ นึกเหมือนดวงแก้วนั้น มานิ่งสนิทอยู่ ณ ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ นึกไปภาวนาไปอย่างนุ่มนวล เป็นพุทธานุสติว่า “สัมมาอะระหัง” หรือค่อยๆ น้อมนึกดวงแก้วกลมใสให้ค่อยๆ เคลื่อนเข้าสู่ศูนย์กลางกายตามแนวฐาน โดยเริ่มต้นตั้งแต่ฐานที่ ๑ เป็นต้นไป น้อมนึกอย่างสบายๆ ใจเย็นๆ ไปพร้อมๆ กับคำภาวนา

อนึ่ง เมื่อนิมิตดวงแก้วกลมใสปรากฏแล้ว ณ กลางกาย ให้วางอารมณ์สบายๆ กับนิมิตนั้น จนเหมือนกับว่า ดวงนิมิตเป็นส่วนหนึ่งของอารมณ์ หากดวงนิมิตนั้นอันตรธานหายไป ก็ไม่ต้องนึกเสียดาย ให้วางอารมณ์สบาย แล้วนึกนิมิตนั้นขึ้นมาใหม่แทนดวงเก่า หรือเมื่อนิมิตนั้นไปปรากฏที่อื่น ที่มิใช่ศูนย์กลางกาย ให้ค่อยๆ น้อมนิมิตเข้ามาอย่างค่อยเป็นค่อยไป ไม่มีการบังคับ และเมื่อนิมิตมาหยุดสนิท ณ ศูนย์กลางกาย ให้วางสติลงไปยังจุดศูนย์กลางของดวงนิมิต ด้วยความรู้สึกคล้ายมีดวงดาวดวงเล็กๆ อีกดวงหนึ่ง ซ้อนอยู่ตรงกลางดวงนิมิตดวงเดิมแล้วสนใจ เอาใจใส่แต่ดวง

๒๑๘



เล็กๆ ตรงกลางนั้นไปเรื่อยๆ ใจจะปรับจนหยุดได้ถูกส่วน เกิดการตกศูนย์ และเกิดดวงสว่างขึ้นมาแทนที่ ดวงนี้เรียกว่า “ดวงธรรม” หรือ “ดวงปฐมมรรค” อันเป็นประตูเบื้องต้นที่จะเปิดไปสู่หนทางแห่งมรรคผลนิพพาน

การระลึกนึกถึงนิมิตสามารถทำได้ในทุกแห่งทุกที่ทุกอิริยาบถ ไม่ว่าจะนั่ง นอน ยืน เดิน หรือขณะทำภารกิจใดๆ

ข้อแนะนำ คือ ต้องทำให้สม่ำเสมอเป็นประจำ ทำเรื่อยๆ ทำอย่างสบายๆ ไม่เร่ง ไม่บังคับ ทำได้แค่ไหน ให้พอใจแค่นั้น ซึ่งจะเป็นการป้องกันมิให้เกิดความอยากจนเกินไป จนถึงกับทำให้ใจต้องสูญเสียความเป็นกลาง และเมื่อการฝึกสมาธิบังเกิดผลจนได้ “ดวงปฐมมรรค” ที่ใสเกินใส สวยเกินสวย ติดสนิทมั่นคงอยู่ที่ศูนย์กลางกายแล้ว ให้หมั่นตรึกระลึกนึกถึงอยู่เสมอ

อย่างนี้แล้ว ผลแห่งสมาธิจะทำให้ชีวิตดำรงอยู่บนเส้นทางแห่งความสุข ความสำเร็จ และความไม่ประมาทได้ตลอดไป ทั้งยังจะทำให้สมาธิละเอียดลุ่มลึกไปตามลำดับอีกด้วย

๒๑๙

ข้อควรระวัง

๑. อย่าใช้กำลัง คือ ไม่ใช้กำลังใดๆ ทั้งสิ้น เช่น ไม่บีบกล้ามเนื้อตา เพื่อจะให้เห็นนิมิตเร็วๆ ไม่เกร็งแขน ไม่เกร็งกล้ามเนื้อหน้าท้อง ไม่เกร็งตัว ฯลฯ เพราะการใช้กำลังตรงส่วนใดของร่างกายก็ตาม จะทำให้จิตเคลื่อนจากศูนย์กลางกายไปสู่จุดนั้น

๒. อย่าอยากเห็น คือ ทำใจให้เป็นกลาง ประคองสติ มิให้เผลอจากบริกรรมภาวนาและบริกรรมนิมิต ส่วนจะเห็นนิมิตเมื่อใดนั้นอย่ากังวล ถ้าถึงเวลาแล้วย่อมเห็นเอง การบังเกิดของดวงนิมิตนั้นอุปมาเสมือนการขึ้นและตกของดวงอาทิตย์ เราไม่อาจจะเร่งเวลาได้

๓. อย่ากังวลถึงการกำหนดลมหายใจเข้าออก เพราะการฝึกสมาธิเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน อาศัยการนึกถึง“อาโลกกสิณ” คือ กสิณความสว่าง เป็นบทเบื้องต้น เมื่อฝึกสมาธิจนเข้าถึงดวงปฐมมรรคแล้ว ฝึกสมาธิต่อไป ผ่านกายมนุษย์ละเอียดกายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว จึงเจริญวิปัสสนาในภายหลัง ดังนั้น จึงไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกแต่ประการใด

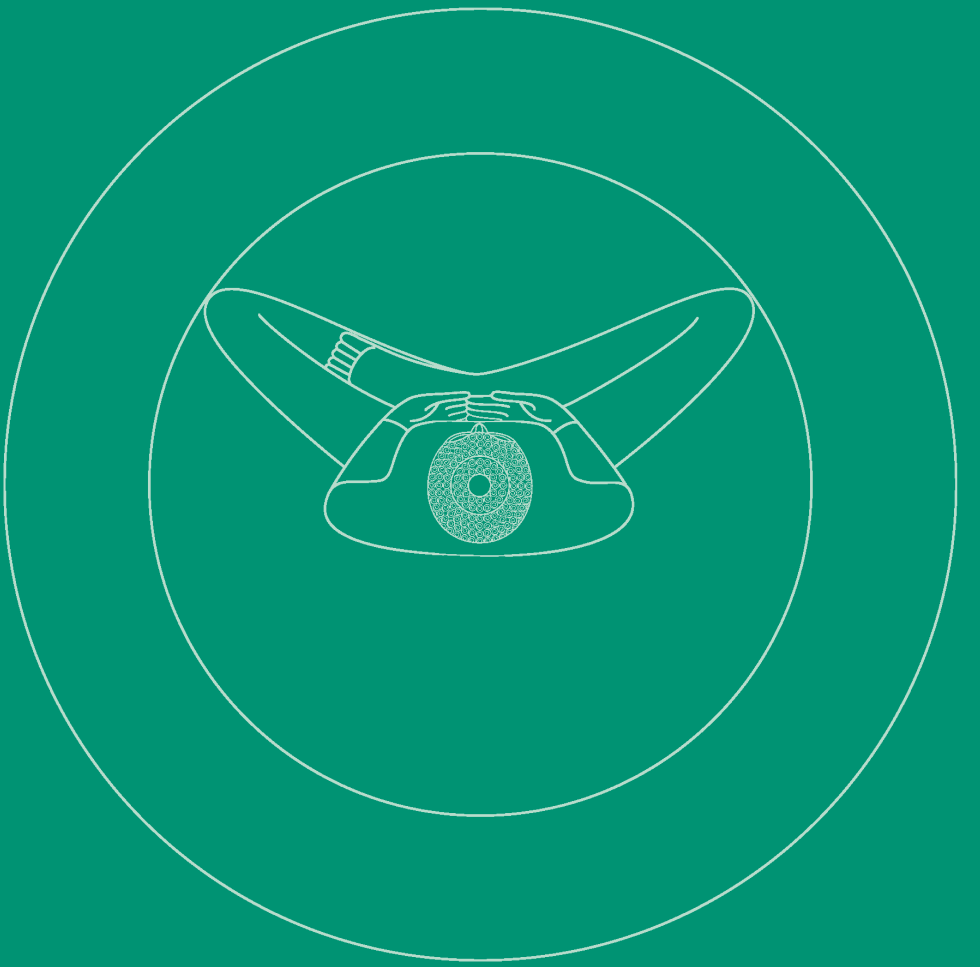
๔. เมื่อเลิกจากนั่งสมาธิแล้ว ให้ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกายที่เดียว ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม เช่น ยืน เดิน นอน

หรือนั่ง อย่าย้ายฐานที่ตั้งจิตไปไว้ที่อื่นเป็นอันขาด ให้ตั้งใจบริกรรมภาวนา พร้อมกับนึกถึงบริกรรมนิมิตเป็นดวงแก้วใสควบคู่กันตลอดไป

๕. นิมิตต่างๆ ที่เกิดขึ้น จะต้องน้อมไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายทั้งหมด ถ้านิมิตเกิดขึ้นแล้วหายไป ก็ไม่ต้องตามหา ให้ภาวนาประคองใจต่อไปตามปกติ ในที่สุดเมื่อจิตสงบ นิมิตย่อมปรากฏขึ้นใหม่อีก

การฝึกสมาธิเบื้องต้นเท่าที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ย่อมเป็นปัจจัยให้เกิดความสุขได้ เมื่อซักซ้อมปฏิบัติอยู่เสมอๆ ไม่ทอดทิ้ง จนได้ดวงปฐมมรรคแล้ว ก็ให้หมั่นประคองรักษาดวงปฐมมรรคนั้นไว้ตลอดชีวิต ดำรงตนอยู่ในศีลธรรมอันดี ย่อมเป็นหลักประกันได้ว่า ได้ที่พึ่งของชีวิตที่ถูกต้องดีงาม ที่จะส่งผลให้เป็นผู้มีความสุข ความเจริญทั้งในภพชาตินี้และภพชาติหน้า เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมีความรักใคร่สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน หากสามารถแนะนำต่อๆ กันไป ขยายไปยังเหล่ามนุษยชาติอย่างไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์ สันติสุขอันไพบูลย์ที่ทุกคนใฝ่ฝันก็ย่อมบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

๒๒๑



ประโยชน์ของการฝึกสมาธิ

๑. ผลต่อตนเอง

๑.๑ ด้านสุขภาพจิต

ส่งเสริมให้คุณภาพของใจดีขึ้น คือ ทำให้จิตใจผ่องใสสะอาด บริสุทธิ์ สงบ เยือกเย็น ปลอดโปร่ง โล่ง เบา สบาย มีความจำและสติปัญญาดีขึ้น

ส่งเสริมสมรรถภาพทางใจ ทำให้คิดอะไรได้รวดเร็ว ถูกต้อง และเลือกคิดแต่ในสิ่งที่ดีเท่านั้น

๑.๒ ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ

ทำให้เป็นผู้มีบุคลิกภาพดี กระฉับกระเฉง กระปรี้กระเปร่า มีความมองอาจสง่าผ่าเผย มีผิวพรรณผ่องใส

มีความมั่นคงทางอารมณ์ หนักแน่น เยือกเย็น และเชื่อมั่นในตนเอง

มีมนุษยสัมพันธ์ดี วางตัวได้เหมาะสมกับกาลเทศะ เป็นผู้มีเสน่ห์ เพราะไม่มักโกรธ มีความเมตตากรุณาต่อบุคคลทั่วไป

๑.๓ ด้านชีวิตประจำวัน

ช่วยให้คลายเครียด เป็นเครื่องเสริมประสิทธิภาพในการทำงาน และการศึกษาเล่าเรียน

๒๒๓

ช่วยเสริมให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง เพราะร่างกายกับจิตใจ ย่อมมีอิทธิพลต่อกัน ถ้าจิตใจเข้มแข็ง ย่อมเป็นภูมิต้านทานโรคไปในตัว

๑.๔ ด้านศีลธรรมจรรยา

ทำให้เป็นผู้มีสัมมาทิฏฐิ เชื่อกฎแห่งกรรม สามารถคุ้มครองตนให้พ้นจากความชั่วทั้งหลายได้ และเนื่องจากจิตใจดี จึงทำให้ความประพฤติทางกาย และวาจา ดีตามไปด้วย

ทำให้เป็นผู้มีความมักน้อย สันโดษ รักสงบ และมีขันติเป็นเลิศ

ทำให้เป็นผู้มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว เป็นผู้มีสัมมาคารวะ และมีความอ่อนน้อมถ่อมตน

๒. ผลต่อครอบครัว

๒.๑ ทำให้ครอบครัวมีความสงบสุข เพราะสมาชิกในครอบครัวเห็นประโยชน์ของการประพฤติธรรม ทุกคนตั้งมั่นอยู่ในศีล ปกครองกันด้วยธรรม เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมีความรักใคร่สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

๒.๒ ทำให้ครอบครัวมีความเจริญก้าวหน้า เพราะสมาชิกต่างก็ทำหน้าที่ของตนโดยไม่บกพร่อง เป็นผู้มีใจคอหนักแน่น เมื่อ

๒๒๔

มีปัญหาครอบครัว หรือมีอุปสรรคอันใด ย่อมร่วมใจกันแก้ไขปัญหานั้นให้ลุล่วงไปได้

๓. ผลต่อสังคมและประเทศชาติ

๓.๑ ทำให้สังคมสงบสุข ปราศจากปัญหาอาชญากรรม และปัญหาสังคมอื่นๆ เพราะปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้นในสังคม ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการฆ่า การข่มขืน โจรผู้ร้าย การทุจริตคอรัปชั่น ล้วนเกิดขึ้นมาจากคนที่ขาดคุณธรรม เป็นผู้ที่มีจิตใจอ่อนแอ หวั่นไหวต่ออำนาจสิ่งยั่วยวนหรือกิเลสได้ง่าย ผู้ที่ฝึกสมาธิย่อมมีจิตใจเข้มแข็งมีคุณธรรมในใจสูง ถ้าแต่ละคนในสังคมต่างฝึกฝนอบรมใจของตนให้หนักแน่น มั่นคง ปัญหาเหล่านี้ก็จะไม่เกิดขึ้น ส่งผลให้สังคมสงบสุขได้

๓.๒ ทำให้เกิดความมีระเบียบวินัย และเกิดความประหยัด ผู้ที่ฝึกใจให้ดีงามด้วยการทำสมาธิอยู่เสมอ ย่อมเป็นผู้รักความมีระเบียบวินัย รักความสะอาด มีความเคารพกฎหมายของบ้านเมือง ทำให้บ้านเมืองของเราสะอาดน่าอยู่ ไม่มีคนมักง่ายทิ้งขยะลงบนพื้นถนนจะข้ามถนนก็เฉพาะตรงทางข้าม เป็นต้น เป็นเหตุให้ประเทศชาติไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณ เวลา และกำลังเจ้าหน้าที่ ที่จะไปใช้สำหรับแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากความไม่มีระเบียบวินัยของประชาชน

๓.๓ ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้า เมื่อสมาชิกในสังคมมีสุขภาพจิตดี รักความเจริญก้าวหน้า มีประสิทธิภาพในการทำงานสูง ย่อมส่งผลให้สังคมเจริญก้าวหน้าตามไปด้วย และเมื่อมีกิจกรรมของส่วนรวม สมาชิกในสังคมก็ย่อมพร้อมที่จะสละความสุขส่วนตนให้ความร่วมมือกับส่วนรวมอย่างเต็มที่ แม้มีผู้ไม่ประสงค์ดีต่อสังคมจะมายุแหย่ให้เกิดความแตกแยก ก็จะไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะสมาชิกในสังคม เป็นผู้มีจิตใจหนักแน่น มีเหตุผล และเป็นผู้รักสงบ

๔. ผลต่อศาสนา

๔.๑ ทำให้เข้าใจพระพุทธศาสนาได้อย่างถูกต้อง และรู้ซึ้งถึงคุณค่าของพระพุทธศาสนา รวมทั้งรู้เห็นด้วยตัวเองว่า การฝึกสมาธิไม่ใช่เรื่องเหลวไหล หากแต่เป็นวิธีเดียวที่จะทำให้พ้นทุกข์เข้าสู่นิพพานได้

๔.๒ ทำให้เกิดศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย พร้อมที่จะเป็นทนายแก้ต่างให้กับพระพุทธศาสนา อันจะเป็นกำลังสำคัญในการเผยแผ่การปฏิบัติธรรมที่ถูกต้องให้แพร่หลายไปอย่างกว้างขวาง

๔.๓ เป็นการสืบอายุพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองตลอดไป เพราะตราบใดที่พุทธศาสนิกชนยังตั้งใจปฏิบัติธรรมเจริญภาวนาอยู่ พระพุทธศาสนาก็จะเจริญรุ่งเรืองอยู่ตราบนั้น

๔.๔ จะเป็นกำลังส่งเสริมทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา เพราะเมื่อเข้าใจซาบซึ้งถึงประโยชน์ของการปฏิบัติธรรมด้วยตนเองแล้ว ย่อมจะชักชวนผู้อื่นให้ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนาตามไปด้วย

เมื่อใดที่ทุกคนในสังคมตั้งใจปฏิบัติธรรม ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา เมื่อนั้นย่อมเป็นที่หวังได้ว่า สันติสุขที่แท้จริงก็จะบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน



๒๒๗













คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย (ฉบับปรับปรุง พิมพ์ครั้งที่ ๓)

ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์ พระเทพญาณมหามุนี วิ. (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)
พระราชภาวนาจารย์ วิ. (เผด็จ ทตฺตชีโว)

ที่ปรึกษา พระครูสังฆรักษ์รังสฤษดิ์ อิทฺธิจินฺตโก
พระครูใบฎีกาอำนวยศักดิ์ มุนิสกฺโก
พระครูใบฎีกาประดิษฐ์ อริญฺชโย
พระไชยยศ ยสวโส
ปรีชา อุ่นรัศมีวงศ์
อารีพันธุ์ ตรีอนุสรณ์
ดร.ชนิดา จันทราศรีไศล
พระอุดม ยติสุสโร
พระจุมพล ปุญฺญพโล
เมตตา สุวชิตวงศ์
สยมพร รังษีสกรณ์
นิตยา จรุงจิตต์

เรียบเรียง ประภาศรี บุญสุข

กองบรรณาธิการ ขวัญจิตต์ จิตสินธุ
จารุวรรณ วศินสกุล
วลัยลักษณ์ มงคลกาวิล
สุธิดา จินดากิจนุกูล

กราบขอบพระคุณและอนุโมทนา
พระเพิ่มพงษ์ ฉนฺทวฑฺโฒ
ระพีพรรณ ใจภักดี
สุพัตรา เงินขาว
สุดใจ วชิรศักดิพานิช
สริยา ลือฤทธิกุล
อรอนงค์ เกิดรักษ์
พระหัฐพล กนฺตโส
สุนิดา นาคเสน
วัชรา มโนศิรินุกูล
อรอนงค์ สาลีผล
อมรรัตน์ สมาธิทรัพย์ดี
จินดา ช่วยเกิด
พระสกล นนฺทรตนโน
สมภาค อินทรภักดิ์
นิรมล เตียงพิทยากร
เบญจวรรณ สว่าง
สุพิชญา ศรีสุกุล
กมลวรรณ วงศ์ที

ภาพ ศูนย์ภาพนิ่ง
ภาพลายเส้น อาภัสสรา เชาวน์ชาติ
ออกแบบปก เมตตา สุวชิตวงศ์ และ DM&S Advertising Co.,Ltd.
รูปเล่ม นิธิพร เพ็ชรทองศรี
พิมพ์ครั้งที่ ๑ ๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๑
พิมพ์ครั้งที่ ๒ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๔
พิมพ์ครั้งที่ ๓ วันคุ้มครองโลก ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๗
ลิขสิทธิ์/ผู้จัดทำ มูลนิธิธรรมกาย อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐
พิมพ์ที่ บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data
ประภาศรี บุญสุข
คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย พิมพ์ครั้งที่ ๓
ปทุมธานี : มูลนิธิธรรมกาย, ๒๕๕๗. ๒๒๘ หน้า.
๑. อุบาสกและอุบาสิกา. I. ชื่อเรื่อง
294.30924
ISBN : 978-616-7200-54-5